

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ.

Επιστάμενον υπό τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρεστὸν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἔρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προκλήρωται δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτερ. φρ. χρ. 0.45
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὀδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειο.

Περίοδος Δ'.—Τόμ. 10^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 20 καὶ 27 Δεκεμβρίου 1908.

Ἔτος 25^{ον}—Ἀριθ. 51—52

ΔΕΚΑΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΑΥΤΗΝ τὴν φορὰν ἡ Κυρά-Μάρθα ἀπεράσισε νὰ ἀπάρῃ τὰ μέτρα τῆς αὐθάνου κιά, εἶπε, τὰ βλέθρια ἐπεισόδια! Αὐτὴν τὴν Κυριακὴν ἐνόησεν νὰ μὴ λείψῃ οὔτε μίαν ἐπιστολήν. Ὅσα ἐπιβλέπω τὸν Ἀνανίαν καὶ τὰ κορίτσια, ὄλον τὸν καιρὸν ποῦ θὰ ἐργάζωνται νὰ ἐτοιμασοῦν τοὺς σωροὺς, καὶ δὲν θὰ ἐπιτρέψω νὰ γίνῃ τὸ παραμικρὸν. Ὅσα ἐξορίσω ἀπὸ τὸ Γραφεῖον τὸ καλῶσι. Δὲν θάβρωσιν οὔτε Πίισσιν, οὔτε κερὶ οὔτε σπέρτα, διὰ τὸν φόβον πυρκαϊᾶς. Ὅσα κλειῖσω ἐρημητικῶς τὰ παράθυρα, διὰ νὰ μὴ φοβοῦμαι οὔτε βροχὴν οὔτε αἶρα. Ὅσα ἐξορίσω ὅλα τὰ στοιχεῖα. Καὶ θὰ φυλάξω ἐγὼ τὰς ἐπιστολάς, διὰ νὰ εἶμαι βεβαία ὅτι δὲν θὰ πάθουν τίποτε.»

Τὸ εἶπε καὶ τὸ ἔκαμεν. Ὅλη ἡ ἐργασία τῆς ἀναγνώσεως καὶ τῆς κατατάξεως τῶν ἐπιστολῶν, ἔγινεν ὑπὸ τὴν προεδρείαν, τὴν ἐπιβλέψιν καὶ τὴν ἐπαγροπνήσιν τῆς Κυρά-Μάρθας. Ἡμοῦν διὰ τοῦτο κατενθουσιασμένη. Καὶ ὁ Ἀνανίας τὸ ἴδιον, καὶ τὰ κορίτσια ἐπίσης. Δόξα σοι ὁ Θεός, τελοσπάντων, ποῦ θὰ ἐγίνετο καὶ μίαν Κυριακὴν χωρὶς ἀβαρίαν!

Τὴν ὠρισμένην ἡμέραν, ἀπεσύρθη εἰς τὸ δωμάτιόν μου διὰ νὰ γράψω τὴν κρίσιν, καὶ διέταξα τὸν Ἀνανίαν νὰ μου φέρῃ τὰς ἐπιστολάς. Μετ' ὀλίγον ὁ ψυχογυῖός μου ἐνεφανίσθη, κρατῶν ἓνα μικρὸν δέμα, ἀπὸ καμμιὰ ἐκατοστὴ γράμματα.

— Τί, αὐτὰ εἶνε θλα; ἠρώτησα.
— Ὅχι, δά! αὐτὸ δὲν εἶνε οὔτε τὸ πέμπτον. Εἶνε αἱ καλλίτεραι ἀπαντήσεις πού τας εἶχα κρατήσῃ χωριστὰ διὰ νὰ τας ξαναδιαβάσω μὲ τὴν ἡσυχίαν μου καὶ νὰ σημειώσω εἰς τὸ περιθώριον μὲ κόκκινον μελάνι, — καθὼς μου εἶπατε, — τὰς παρατηρήσεις μου. Αὐτὸ ἐγίνε ἀπόψε.
— Ὅστε τὰ ἄλλα γράμματα τα ἔχει φυλαγμένα ἢ Μάρθα;
— Μάλιστα, καὶ τῆς εἶπα νὰ τα φέρῃ.
— Μὰ πῶς σοὺ τα ἄρῃς καὶ αὐτά; Δὲν εἶπεν ὅτι θὰ τα ἐφόλαγεν ἐκεῖνη θλα;
— Βέβαια καὶ ἴσα-ἴσα χθὲς τὸ βράδυ μ' ἐπερίμενε νὰ τελειώσω τὴν ἐργασίαν καὶ νὰ τῆς τα παραδώσω. Ἐπειδὴ ὅμως ἀργησα πολὺ, τὴν ἐπῆρεν ὁ ὕπνος εἰς τὴν πολυθρόναν. Τὴν ἐλυπήθηκα νὰ τὴν ἐξυπνήσω, καὶ ἐκλείδωσα τὰ γράμματα εἰς τὸ συρτάρι τοῦ γραφείου μου. Ἔτσι αὐτὰ ἐμῖναν στὰ χέρια μου.
— Καὶ διὰν ἐξυπνήσεν ἡ Κυρὰ-Μάρθα, δὲν σοὺ τα ἐξήγησε;
— Ὅχι, γιατί ἐν τῷ μεταξύ ἀνέβηκα στὸ δωμάτιόν μου καὶ ἐνομιμήθηκα.
— Χμ! καὶ θὰ λυπήθηκε καὶ αὐτὴ νὰ σ' ἐξυπνήσῃ... Ἀλλά... γιατί ἀργεῖ εἶσαι; Πήγαινε, σὲ παρακαλῶ, νὰ τῆς εἰπῆς νὰ τα φέρῃ γρήγορα!
Ὁ Ἀνανίας ἄρῃς τὸ δέμα ἐπάνω στὸ τραπέζι μου καὶ ἐξήλθεν. Ἔμεινε μόνη καὶ ἐπερίμενα... ἐπερίμενα... ἐπιτέλους ἔχασα τὴν ὑπομονήν. Κτυπῶ τὸ κουδούνι.
— Ἀμέσως! φωνάζει ἀπ' ἔξω ὁ Ἀνανίας.
Ἀλλά πού ἀμέσως! Ἐπέρασαν ἄλλα πέντε λεπτά χωρὶς νὰ φανῇ κανεὶς. Ξανακτυπῶ, τίποτε... Ὀμοῦν, φωνάζω, ξανακτυπῶ τὸ κουδούνι, ἐξακολουθητικῶς, χαλῶ τὸν κόσμον... Ἐπιτέλους ὁ Ἀνανίας ἐμφανίζεται πνεύφηλος καὶ κάτωχρος.
— Μὰ τί ἐγίνατε;... πού εἶνε ἡ Μάρθα;
— Ἀχ, κυρία Διάπλασις... δυστύχημα!
— Τί;
Εἶχα ἰδῆ κακὸν ὄνειρον διὰ τὴν Μάρθην, καὶ εἰς τὴν ἀρχὴν ἐφοβήθηκα μὴν ἔπαθε τίποτε.
— Πῶς νὰ το πῶ!... ἐφέλλιζεν ὁ Ἀνανίας.
— Μὰ λέγε λακόν!
— Νά... ἡ Κυρὰ-Μάρθα ἔχασε τὰ γράμματα!
— Ἔχασε τὰ γράμματα! ἀνέκραξα ἀναπηδῶσα. Καὶ πῶς;
— Ἀπὸ τὴν πολλὴ φύλαξι. Τὰ ἔκρυψε τόσο καλά, ὥστε δὲν εἰσπράει πλέον νὰ τα εὔρη... Καὶ τὸ περιέργον εἶνε, πού ἐνῶ ἔκαμα καὶ κόμπο στὸ μαντήλι τῆς γιὰ νὰ μὴν το λησμονήσῃ, τώρα σπάει τὸ κεφάλι τῆς, μὰ εἶνε ἀδύνατο νὰ θυμηθῇ εἰς τί μέρος ἐκαταχώνησε τὰ γράμματα.
— Ὁ Θεὸς μου!... ἀμὴ τώρα;
— Ἐρῶ καὶ ἐγώ;
— Ποῦ εἶνε ἡ Μάρθα;
— Στὸ γραφεῖο τὴν ἄρῃσα...
Ἀνοίγω τὴν θύραν τοῦ γραφείου, τὸ ὁποῖον εἶνε δίπλα εἰς τὸ δωμάτιόν μου, καὶ βλέπω θέαμα κωμικοτραγικόν: τὴν Κυρὰ-Μάρθην ὄρθην, ἀπελπισμένην, συλλογισμένην βαθεῖα, νὰ κρατῇ τὸ θεόρατον μαντήλι τῆς μ' ἓνα θεόρατον κόμβον, καὶ νὰ προσπαθῇ νὰ λύσῃ τὸ νέον αὐτὸ ἀνιγμὰ τῆς Σριγγῶς, τὸν νέον γόρδιον αὐτὸν δεσμὸν!
Δυστυχισμένη κυρὰ-Μάρθα! Οὔτε ὁ Οἰδῖπος εἶσαι, οὔτε

ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος! Εἶσαι μόνον μετὰ καλῆ καὶ ἀφωτισμένην γερουλίαν, καὶ γι' αὐτὸ πολὺ δύσκολο μοῦ φαίνεται νὰ λυθῇ ὁ κόμβος σου, ὁ ὁποῖός δὲν ἀπαιτεῖ οὔτε εὐφυΐαν, οὔτε κρίσιν, οὔτε φαντασίαν, ἀλλὰ μόνον μνημονικόν... Καὶ σὺ τώρα-ὄρα ἀρχίσας νὰ χάνης τὸ μνημονικόν σου. Ναι, δὲν εἶνε ἡ πρώτη φορὰ πού το παθαίνεις, νὰ κρύβῃς πρῶγμα τόσο καλά, ὥστε νὰ μὴν εἰσπράει εἰπεῖτα νὰ το εὔρη... Ποῦ νὰ φαντασθῶ ὅτι θὰ ἐπάθῃς τὸ ἴδιον μὲ τὰ γράμματα τῆς Κυρᾶς!... Ποῦ νὰ φαντασθῶ ὅτι ἔως ἐκεῖ θὰ ἔσθηνεν ἡ γεροντικὴ ξεχωμάρα σου, καλῆ μου Μάρθα!... Ἀμὴ τὸν κόμπο τί τον ἤθελες; Κάνουν κόμπους καὶ γιὰ τέτοια πράγματα; Ἡ μήπως σοὺ το ἐσυμβούλευσεν ὁ ἀλογοπαίκτης Ἀνανίας;... Ἐ, καὶ δὲν μου λέγεις τώρα τί θὰ ποῦμε στὰ παιδιὰ;
Δὲν ἔλεγα λέξιν ἀπ' αὐτά. Αἱ σκέψεις μου ὅμως ἀνεγινώσκοντο καθαρὰ εἰς τὴν στάσιν μου, εἰς τὸ πρόσωπόν μου, εἰς τὰ μάτια μου. Ἡ δυστυχὴς Κυρὰ-Μάρθα μ' ἐνόησεν εἰς τὴν ἐντέλειαν. Καὶ ἄπλωσε τὰ χέρια καὶ ἐπροχώρησε πρὸς ἐμὲ διὰ νὰπολογηθῇ.
— Κυρία μου...
— Ἄρῃς τώρα τὰ λόγια, διέκοψα, καὶ λύσε αὐτὸν τὸν κόμπον, ὁ ὁποῖός δὲν σου χρησιμεύει εἰς τίποτε! Τὸ ξέρω, δὲν πταίς. Ἀπὸ τὸν ὑπερβολικὸν ζῆλον τὴν ἔπαθες. Πρὸς πάθησε ὅμως νὰ ἐνθυμηθῇς καὶ προπάντων φάξε... φάξε ἀκόμη... φάξε παντοῦ... Τὰ γράμματα πρέπει νὰ εὔρεθουν. Πῶ; θὰ γίνῃ ἡ Κυριακή; Τί ἀπολογίαν θὰ δώσωμεν εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τοὺς φίλους μας;
— Ὅσον διὰ τὸν Θεόν, — ἐπενεῖθ' ὁ Ἀνανίας, — τί νὰ τοῦ κάμω, ὅς φωτίσῃ τὴν δούλην τοῦ Μάρθην νὰ ἐνθυμηθῇ. Ὅσον διὰ τοὺς φίλους μας, ἡ ἀπάντησις εἶνε ἐλλοπή: «— Τί τα ἔκαματε τὰ γράμματα μας; — Ἦνε φυλαγμένα καὶ κοπιῶσα νὰ τα εὔρετε.» Ψέμματα;
— Σιωπή! ἐφώναξα. Σὺ νὰ μιλήσῃς κάθ' ἑσάββατο!
— Ἡ καλλίτερα... κάθ' Κυριακὴ! ἀπήντησεν ὁ Ἀνανίας.
— Λιγώτερο θάρρος, παρακαλῶ...
— Ἀ, κυρία Διάπλασις! Σήμερον ἔχω τὸ θάρρος τοῦ σωτήρος! Ἄν δὲν ἤμουν ἐγὼ νὰ φυλάξω κατὰ τύχην ἐκεῖνα τὰ ἑκατὸ γράμματα, — πού εἶνε καὶ τὰ καλλίτερα, — ἀντὶ τῆς Δεκάτης-Τετάρτης Κυριακῆ! Βλέπετε ἐμπνευσίν πού τὴν εἶχα νὰ μὴν ἐξυπνήσω χθὲς-βράδυ τὴν Κυρὰ-Μάρθην;
— Ὅστε νομίζεις ὅτι εἰσπράει νὰ γίνῃ Κυριακὴ μὲ τὰ ὀλίγα ἐκεῖνα γράμματα;
— Καὶ τὸ παρανομιῶ μάλιστα. Μὰ σὰς εἶπα ὅτι εἶνε τὰ καλλίτερα. Τὰ ἄλλα πού τα ἔκρυψε τόσο ὠρατὰ ἡ Κυρὰ-Μάρθα, εἶνε ἀπὸ ἐκεῖνα που συνήθως οὔτε τὰναφέρωμεν...
— Ἀδιάφορον! πρέπει νὰ εὔρεθουν.
Ἐν τῷ μεταξύ ἡ Κυρὰ-Μάρθα, χωρὶς νὰ λύσῃ τὸν κόμβον, ἔφαχνε. Δὲν ἄρῃς τρύπα ἀγύριστη καθὼς λέγουν. Εἰς τὸ γραφεῖον, εἰς τὴν τραπέζιαν, εἰς τὰ δωμάτια, εἰς τοὺς διαδρόμους. Ἀκόμη καὶ εἰς τὸ μαγειρεῖον! ἀκόμη καὶ εἰς τὴν ἀποθήκην! ἀκόμη καὶ εἰς τὸ πλυταριὸ! Τίποτε! τίποτε! πούθινά! Ὡραὸς διήρκεσεν αὐτὸ τὸ τρελὸν φάξιμον, εἰς τὸ ὁποῖον ἔλαβον μέρος καὶ αἱ δώδεκα ἀδελφαὶ τοῦ Ἀνανία, καὶ ὁ Ἀνανίας ὁ ἴδιος, χωρὶς νὰ καταλήξῃ εἰς τίποτε. Κομμά, ἑμάρια, καστέλες, θλα ἄνω-κάτω. Τίποτε! Ὁ κρυφώνας τῆς Κυρᾶς-Μάρθας δὲν ὑπέπτεν εἰς τὰς αἰσθήσεις. Μὰ ἦτο δυνατόν νὰ εὔρεθῇ, ἂν δὲν τὸν ἐνθυμείτο ἡ ἴδια; Κόπιασε νὰ φάξῃ εἰς δώδεκα δωμάτια, διὰ νὰ εὔρησεν ἓνα πακέτο ἀπὸ τετρακόσια γράμματα! Ποῦτί!
Δὲν ἤξευρα τί νὰ κάμω, ἀληθινά. Νὰ ματαιώσω τὴν Κυριακὴν; Νὰ τὴν ἀναβάλω ἔως νὰ εὔρεθῇ τὸ δέμα; Νὰ το βάλω πείσμα καὶ νὰ μὴν ἄρῃσω οὔτε τρύπαν ἀγύριστην εἰς τὸ σπῖτι; Μὰ ἤμποροῦσα νὰ χάσω ἔτσι καὶ τρεῖς καὶ

πέντε ἡμέρας, καὶ ἂν δὲν ἔγραφα σήμερ' αὐριον τὴν κρίσιν, θὰ ἐκινδύνευα νὰ μὴ ἐκδώσω τὸ τελευταῖον φύλλον πρὸ τῶν ἐσπῶν. Ἀχ!... δύο κακῶν προκειμένων, κτλ. Ἔστι ἀπεφάσιστα νὰ κάμω τὴν Κυριακὴν μὲ τὰ ὀλίγα γράμματα που ἔσωσε κατὰ σύμπτωσιν ὁ Ἀνανίας. Ἐπειδὴ ὅμως μὲ εἶχε πείραξῃ πολὺ αὐτὸ τὸ ἐπίσπιδιον, ἐκλείσθηκα εἰς τὸ γραφεῖόν μου καὶ παρήγγειλα αὐστηρῶς νὰ μὴ με ἀνησυχῆσῃ κανεὶς. Θὰ ἔγραφα τὴν κρίσιν ὀλομόναχῃ, χωρὶς Ἀνανίαν, χωρὶς ἀδελφάς, χωρὶς Πίσσαν καὶ χωρὶς Κυρὰ-Μάρθην.
— Νὰ με ἄρῃστε ἡσυχῃ, τοὺς εἶπα. Σὰς βαρέθηκα κιὰ. Δὲν εἶσθε ἀξιοὶ γιὰ τίποτε. Αἰωνίως μοῦ κάμνετε ἱστορίες. Πότε ὁ ἓνας πότε ὁ ἄλλος. Κανεὶς δὲν πταίει καὶ ἔλοι πταίετε! Ἀ μὰ... ἔως πότε ἐσμαι μεθ' ὑμῶν; ἔως πότε ἀνέξομαι ὑμᾶς;
— Αἰ ὦ νίως! ἤκουσα τὸν Ἀνανίαν νὰ λέγῃ ἀπ' ἔξω.
— Τί λές; ἠρώτησα ἐντόνωξ.
— Τίποτε... τὸνομά μου εἶπα... Ἀνα νίως!

Ἡ δυσθυμία μοῦ ἐπέρασεν ἀμέσως, ὅταν ἐδιάβασα τὴν ἐπιστολήν τοῦ Κίτρινου Ντόμινου. Ἦτο πρώτη-πρῶτη εἰς ἓνα μικρὸν σωρὸν, ἀποτελούμενον ἀπὸ τὰς ἀπαντήσεις ἐκεῖνων, οἱ ἑποιοὶ ἢ ἀποσφύγγον νὰπαντήσουν ἢ ἀπαντοῦν ἀορίστως καὶ γενικῶς. Ἔτσι καὶ τὸ Κίτρινον Ντόμινο λέγει ἓνα σωρὸ ἀσυνάρτητα καὶ διακεκομμένα—ἐξυπνα ὅμως,— προσπαθεῖ ἔπειτα νὰ μου διηγηθῇ τὴν ἱστορίαν ἐνὸς γατιοῦ πού του ἔπεσε τάχα στὸ πηγᾶδι, τὴν ἀφίειν στὴ μέση, καὶ ἔρχεται εἰς τὸ συμπέρασμα: «Τὰ μυαλά μου καὶ μιὰ λύρα.» Μὲ κόκκινον μελάνι ὁ Ἀνανίας σημειώνει εἰς τὸ περιθώριον: «καὶ τοῦ μογιατζῆ ὁ κόπανος!» Καὶ ἔπειτα τὸ ὑστερόγραφον τοῦ Κίτρινου Ντόμινου: «Ἄν δὲν ἤμουν βεβαίως ὅτι θὰ τα δεκατίσῃς, δὲν θὰ σοῦ ἔγραφα.» Καὶ ὅμως νὰ, πού αὐτὸ τὸ γράμμα δὲν ἐδεκατίσθη. Δὲν εἶνε νὰ γελᾷ κανεὶς;
Ὁ Πληγωμένος Ἀετὸς δὲν ἐπρόφρασε νὰπαντήσῃ. Ἄρῃς, φαίνεται, τὴν τελευταίαν ἡμέραν τῆς προθεσμίας, καὶ ὡς πού νὰ καθήσῃ, καὶ νὰ συγκεντρώσῃ τὰς σκέψεις του, καὶ νὰρχίσῃ νὰ γράψῃ, ἐκτύπησε κηδὸλας ἢ ὠρα τοῦ μαθήματος! — Καλὰ νὰ πάθῃς, καλά!
Τὰ σφάλματα τῆς Ἀργυρᾶς Συρίκτρας εἶνε, λέγει, τόσο πολλὰ, ὥστε σὸταν ἤκουσαν τὴν ἐρώτησιν τῆς Κυριακῆς, ἄρχιταν νὰκλώνουν τὰς πτέρυγας τῶν ὠλα πῆλα περὶ τὰ σταυροῦμενα ἐν τῷ ἀπέιρω, — Παναγία μου! τί ἀμαρτωλὸ κορίτσι!... καὶ νὰ ἔχῃ ἕκαστον τὴν ἀξίωσιν νὰ φανῇ κορυφαῖον! Καὶ διὰ νὰ προλάβῃ πᾶσαν μεταξὺ τῶν διαμάχων, μὲ παρακαλεῖ νὰ τῆς ἐπιτρέψω νὰ τα τιμωρήσῃ, — «ακοῦς ἐκεῖ! ἐλεύθερα!» σημειώνει ὁ Ἀνανίας, — «ἀποκλείουσα θλα ἀπὸ τὸν διαγωνισμὸν». Ἀλλ' ἡ Ἀργυρᾶ Συρίκτρα, ἡ ὁποία «δὲν ἐπερίμενε ποτὲ τοιαύτην ἐρώτησιν καὶ ἄρῃς νὰ διαδέχεται τὸ ἐνσφάλμα τὸ ἄλλο, ἔκαμα δικμῆς σ τὸ π, καὶ ἐλπίζει ἔως ἐδῶ νὰ χρονολογοῦνται τὰ μεγαλύτερά τῆς σφάλματα.» Ἀμὴν!
Ἀκόμη πὺ χρετωμένη εἶνε ἡ ἐπιστολὴ τῆς Ἐλλήνιδος. Ὁ Ἀνανίας σημειώνει: «Ἄν ἐρθεῖσθε καὶ ἀπαντήσῃς χωρὶς ἀπάντησιν εἰς τὴν ἐρώτησίν μου, ἀρεθτικῶς ἐπρεπε νὰ βραβεύθῃ ἡ Ἐλλήνις.» Ἀλλ' ἰδοὺ διὰ νὰ πισθῆ: «Ἀγαπητὴ Διάπλασις. Μάθε ὅτι το ἀνεκάλυψα μὴ μοῦ εἶπῃς ὄχι, διότι δὲν θὰ σε πιστεύω: Τὸν Ἀνανίαν θὰ τον κάμῃς... παπᾶ! Πῶς το ἀνεκάλυψα; ἰδοὺ. Ἐπ' πρώτοις εἰς τὴν 13ην Κυριακὴν τὰ μαλλιά του μοῦ ἐράνη-

σαν περισσότερα, μοῦ ἐράνη πολὺ ἀδύνατος, καὶ τὸ πρόσωπόν του γεμάτο ρυτίδες — ἐκ τῆς προσευχῆς καὶ νηστείας βεβαίως, — ἔπειτα τί θέλει παρακαλῶ αὐτὴ ἡ ἐρώτησις; τί ἄλλο παρὰ διὰ νὰ συνειθίσῃ ὁ μέλλων Αἰδουματάτος εἰς τὴν ἐξομολόγησιν;... Ἔμμαι μάλιστα βεβία δι. εἰς τὴν 14ην Κυριακὴν θὰ μὰ; τον παρουσίσῃς μὲ ρῖσα.
«Ἐν τούτοις λυποῦμαι πολὺ πού δὲν ἔχω κανένα σφάλμα νὰ ἐξομολογηθῶ εἰς τὸν μέλλοντα πάτερ-Ἀνανίαν, διότι τὸν ἐπρόλαβεν ὁ παπᾶς τῆς ἐνορίας μας, πάτερ-Ἀμβρόσιος, παπᾶς μὲ περισσότερα μαλλιά καὶ... ἰδε 12ην Κυριακὴν.
«Τώρα θέλεις καὶ τὴν γνώμην μου; Ὁ ψυχογυῖός σου δὲν κάμνει διὰ παπᾶς. Τὸ γιατί τὸ ξέρεις καὶ τὸ ξέρω. (Κόκκινη σημείωσις τοῦ Ἀναγία: «Δὲν ξέρω τίποτα.») Ἐπειτα, μπορεῖ νὰρχίσῃ νὰλογοπαίξῃ μὲ τὰ ρητὰ τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ τότε... θὰ του κόψουν τὰ γένεια... ἀλλὰ τί λέγω; δὲν τον κατηράσθης νὰ μὴ φαιρῶσῃ ποτὲ τὸ μουστάκι του; συνειπᾶς καὶ τὰ γένεια του; ἀλλὰ παπᾶς χωρὶς γένεια γίνεται; Ὅστε ὁ χαριτωμένος καὶ καρηκομίων καὶ σπανός κτλ. ψυχογυῖός σου θὰ γίνῃ πάλιν ἀπλοῦς Ἀνανίας, καὶ θὰ ἐξακολουθῇ νὰ κάμνῃ τὴν κρίσιν τῶν Κυριακῶν, καὶ μάλιστα ὑπάρχει φόβος σήμερον, χωρὶς νὰ εἶνε παπᾶς, νὰ μὴ με ἄρῃσῃ νὰ μεταλάβω... τοῦ βραβείου.
Σὲ φιλῶ. Ἐλλήνις.»
Ἐγελῶσα ἀκόμη μὲ αὐτὸ τὸ γράμμα, ὅταν ἓνα δυνατό κτύπημα τῆς ἐξωθύρας ἐτρανταξεν ἄλοτὸ σπῖτι καὶ μ' ἔκαμα νάνατιναχθῶ ἐντρομος.
— Ποῖος νὰ εἶνε, ἐσυλλογίσθηκα. Καὶ γιατί προτιμᾶ τὸ ρόπτραν ἀπὸ τὸ ἠλεκτρικὸν κουδούνι;
Ἡ Κυρὰ-Μάρθα ἔτρεξε νὰ ἀνοίξῃ, καὶ μετ' ὀλίγον ζωνρὰ φιλονεικία ἀντήχησεν εἰς τὸν διάδρομόν που εἶνε ἀπέξω ἀπὸ τὸ δωμάτιόν μου.
— Σοῦ λέγω, κυρὶ μου, ἔλεγε μία ἄγνωστη καὶ τραχιᾶ φωνή, διὸ θέλω νὰ ἰδῶ τὴν κυρία Διάπλασι!
— Κ' ἐγώ, κυρία μου, σὰς λέγω, ἀπαντοῦσεν ἡ πιστὴ μου οἰκονόμος, διὸ δὲν θὰ τὴν ἰδῆτε. Ὅταν ἐργάζεται, ἡ κυρία Διάπλασις δὲν δέχεται κανένα.
— Σοῦ ἐπαναλαμβάνω ὅτι θέλω νὰ τὴν ἰδῶ καὶ θὰ τὴν ἰδῶ.
— Κ' ἐγώ σοῦ ἐπαναλαμβάνω διὸ δὲν θὰ τὴν ἰδῆτε.
— Πῶς! νομίζετε ὅτι εἶμαι ἀπ' ἐκεῖνες που διώχονται; Κυρία στὴν ἡλικία μου καὶ στὴ θέσι μου...
— Ἀδιαφορῶ καὶ διὰ τὴν ἡλικία σας καὶ διὰ τὴ θείαν σας.
Ἐνόησα ὅτι ἡ καλὴ μου Μάρθα ἐτοιμίστετο νὰ παραβῇ τὴν εὐγένειαν, τὴν ὁποῖαν ὀφείλομεν πρὸς τοὺς ξένους—ὅταν μάλιστα τοὺς διώχουμεν,— καὶ ἔκρινε καλὸν νὰ παρουσιασθῶ.
Ὅταν ἀνοίξα τὴν θύραν, εὔρεθην ἀπέναντι γηραιὰς κυρίας, πολὺ κοντῆς, πολὺ ἀσχήμου, ἐνδεδυμένης κατὰ συρμὸν καλαῖον καὶ ἀλλόκοτον, — μὲ σκούρια, μὲ τραχηλεῖον, μὲ

Ἄνομάζομαι κυρία Βέργα. [Σελ. 404, στ. α'.]

ματογυμνασία, — και κρατούσης ράβδον λεπτήν, μήκους δύο μέτρων τουλάχιστον.

Τὴν ἑκαίρετσα μὲ ὄλην τὴν εὐγένειαν, τὴν ὁποίαν εἶχε παραλείψει ἡ Μάρθα, καὶ τὴν ἠρώτησα εἰς τί εἰμπορῶ νὰ τῆς χρησιμεύσω. Ἐνόμισα ὅτι ἤρχετο νὰ ἐγγράψῃ συνδρομητὴν κανένα. . . διςέγγονόν τῆς. Εἰς ἀπάντησιν ἡ γραῖα μοῦ εἶπε:

- Πολὺ αὐθάδῃ ὑπερέτριαν ἔχετε, κυρία Διάπλασις!
- Τὴν συγχωρεῖτε, κυρία μου, ἀπήντησα. Ἐχει διαταγὰς νὰ μὴ με διακόπηθῃ ἐὰν ἐργάζομαι. . .
- Αἱ διαταγαὶ σας δὲν εἰμπορεῖ νὰ ποδῶνται κ' ἐμὲ. . .
- Πρὸς ποῖαν ἔχω τὴν τιμὴν; . . .
- Ὀνομάζομαι κυρία Βέργα, ἀπήντησεν ἡ ἐπισκέπτρις βεβαίως μὲ γνωρίζετε ἐξ ἀκοῆς καὶ φήμης. . . Εἶμαι παιδαγωγός. . . ἡ καλλίτερα παιδαγωγός. . .
- Χαίρω πολὺ. . .

— Ὅλοι οἱ μεγάλοι ἄνδρες τῆς ἀρχαιότητος καὶ τῶν νεωτέρων χρόνων, μ' ἐγνώρισαν καὶ μ' ἀνεγνώρισαν: Ὁ Ἀριστοτέλης, ὁ Πλάτων, ὁ Ξενοφῶν, ὁ Πλούταρχος. . . Καὶ αὐτὸν τὸν Ἀλκιβιάδην ἐγὼ τον ἀνέθρεψα. Ἐφαγε βεργίτις. . .

— Ναι, πραγματικῶς, ἐκεῖνα τὰ χρόνια μετεχειρίζοντο πολὺ τὴν βέργαν. . .

— Καὶ βασιλεῖς ἀκόμη ἐπέρασαν ἀπὸ τὰ χέρια μου. Ἐνθυμῶσθε τὸν Λουδοβίκον ΙΔ', ποῦ ἐτὴν ἦτο μικρὸς, μὲ παρακαλοῦσε νὰ του κάμνω ὀλιγώτερες ὑποκλίσεις, καὶ νὰ του δίδω ὀλιγώτερες βεργίτις; . . .

— Τὰ καίμενα τὰ παιδιά! . . .

— Πῶς; τί σημαίνει αὐτό; . . . Δὲν ἔχετε πεποιθήσιν εἰς τὴν εὐεργετικὴν μου δύναμιν; . . . δὲν ἀναγνωρίζετε τὴν παιδαγωγικὴν μου ἀξίαν; . . .

— Τὴν νὰ σας εἰπῶ, κυρία Βέργα! . . . Εἶμαι εἰλικρινής. . . Ὅχι!

— Νομίζετε ὅτι εἰμπορεῖ νὰ καταρραφῇ ἓνα παιδί χωρὶς βεργίτις; . . .

— Ναι. . . ἐξαιρέτα. Ἀλλὰ σὰς παρακαλῶ. . . ἐρίστε μέσα, καθήστε. . .

Ἡ κυρία Βέργα εἰσήλθε κ' ἐκάθησεν. Ἐκάθησα κ' ἐγὼ ἀντικρὺ. Δὲν ἦτο ἀπὸ τὰς ἐπισκεπτρίας που διώχονται, πραγματικῶς!

— Ἐγὼ ἔχω ἄλλην μέθοδον ἀνατροφῆς, ἐξηκολούθησα. Ὁ κόσμος ἄλλαξε, κυρία μου. Τώρα, βλέπετε. — ἡ μάλλον δὲν βλέπετε. . . — ἔχομεν καὶ ἠλεκτρικὰ κενδούνια. . . Κ' ἐκείνοι ἀκόμη που γυμνάζουν σκυλία καλῆς ράτσας, τοὺς εἶδον περισσότερῃ ζήλοισιν παρὰ ζύλο. . .

— Ἐυχαρίστως. Ἄλλως τε εἶμαι εὐκαιρῆ. Αὐτὴν τὴν ἐποχὴν, δυστυχῶς, — καὶ ἡ Κυρία Βέργα ἐμεῖδισαε πικρὸν μεῖδισμα, — δὲν ἔχω τόσῳ πολλὰς ἐργασίας. . .

— Τόσω τὸ καλλίτερον γιὰ μένα. Εἰμπορῶ νὰ σας κρατήσω ὅσον θέλω. Ναι; . . . Καὶ ἄς μὴ χάνωμεν καιρὸν. Ἴδου ἡ ἀπάντησις τῆς Αἰγυπτιακῆς Μοῦμιαιας: «Ἐγὼ δὲν ἐνθυμοῦμαι νὰ ἐλυπηθῆν διὰ κανένα σφάλμα περισσότερον παρὰ δι' ἄλλο. Καὶ τὸ μικρότερον, ὅπως καὶ τὸ μεγαλύτερον σφάλμα μου, μὲ κάμνει νὰ λυποῦμαι πάντοτε.» Νομίζετε ἀξίαν βέργας αὐτὴν τὴν ἀπάντησιν; . . .

— Αἱ, ὄχι! . . . Παρακάτω. . .

— Ἡ Σημαίια τῆς Ἐλευθερίας ὑπέπεσεν εἰς ἓνα σφάλμα τόσον. . . ἐκτενές, ποῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ το διηγηθῇ, χωρὶς νὰ ὑπερβῇ τὰ ὅρια μιᾶς ἀπαντήσεως. (Διότι, καθὼς ξεύρετε, ἐζήτησα ἀπαντήσεις συντόμως.) Καὶ μ' ἐρωτᾷ τί τὴν συμβουλεύω νὰ κάμῃ; ἀρὰ γὰρ νὰ διαπράξῃ κανὲν ἄλλο. . . συντομώτερον; — Ἐ τί λέτε γι' αὐτὴ;

Ἡ Κυρία Βέργα ἐξακροδίσθη ἀπὸ τὰ γέλια, καὶ γελῶσα εἶπε: . . .

— Ἡ Κίτρινη Μάσκα δὲν εἶνε ἀνεμάρτητος, συνειθίζει ὁμῶς νὰ ἐξομολογῆται τὰ σφάλματά τῆς, νὰ πέρνῃ συγχώρησιν καὶ νὰ μὴν τὰ ἐπαναλαμβάνῃ. Δὲν τῆς μένει λοιπὸν εἰς τὴν συνείδησιν τῆς κανένα σφάλμα, διότι ἀμαρτία ἐξομολογημένη δὲν εἶνε ἀμαρτία. Λέτε νὰ τὴν δειρωμεν; . . .

— Ὅχι, δὲν εἶνε ἀνάγκη. . .

— Τὸ ἴδιον κάμνει καὶ ἡ Δρῦς τοῦ Κάμπου, ὡστα καὶ αὐτὴ δὲν θέλει ζύλον. Συμφωνεῖτε; Τώρα ἔρχονται μερικὸι ἄλλοι: ἡ Ἀλκυονίς, τὸ Κόκκινον Κρίνον, ὁ Ὑψιπέτης Ἀετός, ὁ Μιθριδάτης κτλ. οἱ ὅποιοι ἀπαντοῦν δι' ὅσα μεγαλύτερον τὸ σφάλμα τόσω μεγαλύτερα ἡ τύφισ, καὶ ὅτι ἀποφεύγοντες τὰ σφάλματα ἀποφεύγομεν καὶ τὴν τύφιν. Νὰ τευς δειρωμεν, κυρία Βέργα; . . .

— Δηλαδή μὲ προκαλεῖτε; ἀνέκραξε πεισματωμένῃ κάπως ἡ γηραιά κυρία. Λοιπὸν κ' ἐγὼ σὰς λέγω νὰ τους δειρωμεν. Ὅχι πολὺ. . . ἀπὸ μιᾶς βεργίτις. . .

— Καὶ γιατί παρακαλῶ; . . .

— Διότι δὲν ἀπαντοῦν μὲ πράγματα καὶ μὲ γεγονότα εἰς τὴν ἐρώτησίν σας. . .

— Ὄ! καὶ δὲν νομίζετε ἀρκετὴν τὴν τιμωρίαν ὅτι δὲν θὰ βραβευθῶν; Ἀλλ' ἴδου καὶ ὁ Μιθριδάτης. Αὐτὸς νομίζει ὅτι τὴν μεγαλύτεραν τύφιν τοῦ συνειδότος ἐπιφέρει ἡ παράβασις τοῦ «Γνωθὲ σαυτὸν». . .

λέγει: «Ἐδῶ σε θέλω, κάδουρα, νὰ τηδῶς στὰ κάρβουνα.» Νομίζετε τὴν αὐτὴν ἢ τιμωρία δὲν ἦτο ἀρκετὴ διὰ τὸ εἰονοδῆποτε σφάλμα τῆς; . . .

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, εἶπεν ἡ κυρία Βέργα, δὲν εἶνε μικρὸν πρᾶγμα νὰ σε ράψουν σὺν κοτόπουλο γεμιστὸ! . . .

— Ἀλλ' ὁ μικρὸς σωρὸς ἐτελείωσε. Τώρα ἔρχεται ἓνας ἄλλος, κάπως μεγαλύτερος. Κατὰ τὴν σημείωσιν τοῦ Ἀννίου, ὅλοι αὐτοὶ «ἔχουν νὰ κάμουν μὲ τοὺς γονεῖς των». Τὸ Γάτο οὐρά κ' ἀγαθὸν καὶ τὸ Δάσος Φοινικῶν αἰσθάνονται τὴν μεγαλύτεραν τύφιν ἐὰν παρεκδοῦν τοὺς γονεῖς των, ἢ δὲ Ροδὸπ' Ροδὸπ' οὐ λέγει ὅτι ὅλα τὰ σφάλματά τῆς, καὶ τὰ μικρότερα, τὴν λυποῦν, διότι ὅλα λυποῦν τοὺς καλοὺς τῆς γονεῖς. Μίαν φορὰν ἡ Ἀνελπιστίος Χαρὰ ἐθύωσε τὴν μητέρα τῆς καὶ τὴν ἔκαμε νὰ κλαύσῃ. Ἡ Μένωσις, μὲ μίαν ἀπερίσκεπτον λέξιν τῆς, ὑπενθόμισεν εἰς τὴν μητέρα τῆς παρελθούσαν δυστυχίαν, καὶ τὴν ἔκαμε νὰ κλαύσῃ. Ἡ Παλλὰς, δι' ἀσημνητον αἰτίαν, ἔβγαλε κατὰ γοργῆς φωνῆς, ποῦ ἔκαμε τὴν μητέρα τῆς νὰ λιποθυμήσῃ, νομίσασα ὅτι ἐπέσεν εἰς τὸ πηγάδι! Ὁ Διάβολος ἔσπερινός εἶπεν εἰς τὴν μητέρα του ὅτι εἶνε κουρασμένος, ἐὰν τὸν παρεκάλεσε νὰ τὴν συνοδεύσῃ εἰς τοῦ κηπουροῦ τοῦ ὀπίσθου ἤτον ἀρρωστός βαρεῖα, καὶ τὴν ἔκαμε νὰ κλαύσῃ. Φαντασθῆτε τώρα πόσον ἐλύπησε τὴν μητέρα του ὁ Μιχρὸς Ραφαήλ, ἐὰν εἰς κάποιον παρατήρησιν τῆς, τῆς ἀπήντησεν αὐθάδως: «Τὸ ἴδιο μοῦ κάμνει!» Τὸ Δὲ Ρέμι ἐκατασύγχισε τὴν μητέρα του μὲ μιᾶς ζημιά, καὶ μολονότι ἐφαγε καὶ ζύλο—θὰ τὸ θυμάσθε βέβαια, κυρία Βέργα, διότι σὰς θὰ ἐπροσκάλεσαν,—δὲν ἐλυπηθῆ τόσον δι' αὐτό, ὅσον διὰ τὴν στενοχωρίαν τῆς καλῆς του μητέρας. Τὸ Δαίμαργον Προντίκι κατέρησεν ἀπὸ τὴν λαίμαργίαν του, νὰ ζηματίσῃ μίαν φορὰν τὴν μητέρα του μὲ βούτυρο κτυτὸ, καὶ. . . μὴν ἐρωτᾷτε! Ὁ δὲ Ἀτρηὶς τῆς Ἀμήτρος, ἀναχωρῶν εἰς τὴν πατρίδα, τοῦ διὰ συνεχῆ τριετῆ δικημοῖαν εἰς ἐξοχὴν γῆν, ὅπως σκοπίμως καὶ ἐνεκα μικρῆς καὶ παιδαριώδους ψυχρότητος του (!) δὲν ἐφίλησε τὸ χέρι τῆς μαμμᾶς του. Ἀχ—λέγει— ἄς ἤμπορούσα νὰ διορθώσω τώρα τὸ θανάσιμον αὐτὸ σφάλμα μου καὶ ἄς ἐθυσαζα καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν μου! ἄλλα. . . γι' αὐτὸ ἀπὸ τότε οἱ πυρσὸι μὲ καταβασανίζουν.» Δὲν πιστεύω νὰ εἶνε ἀσθενῆς δι' αὐτό. Ὁ Θεὸς εἶδε τὴν εἰλικρινῆ του μετανόησιν καὶ δὲν θὰ ἠθέλησε νὰ τὸν τιμωρήσῃ. Τί λέτε, κυρία Βέργα;

Ἡ κυρία Βέργα δὲν ἀπήντησε τίποτε. Ἦτο σκεπτικὴ καὶ συγκεκλιμένη.

— Μένει τώρα ὁ Γάτος τῆς Ἀνατολῆς. Αὐτὸς ἐλύπησε τὴν γαίαν του, ἀλλὰ κατὰ τὴν σημείωσιν τοῦ Ἀννίου, «ἡ γαίαν εἶνε δύο φορὲς μητέρα», καὶ δι' αὐτὸ ἡ ἀπάντησις εὐρίσκειται εἰς τὸν ἴδιον σωρὸν. «Ἐνὰ πρῶτ',—διηγεῖται ὁ Γάτος τῆς Ἀνατολῆς,— ἡ γαίαν ἠθέλε νὰ με δώσῃ τὸ γάλα μου' ἀλλ' ἔβαλε κατὰ λάθος πολὺ καφέ, κ' ἐγὼ ὄχι, γιατί ἔβαλε πολὺ καφέ, δὲν το πίνω!»—Γιῆ μου, ἔλα νὰ βλῶ κ' ἄλλο, νὰ σε χαρῶ, γιῆ μου. . .

— Ὅχι, δὲν το πίνω!—Νὰ με θάψῃς, γιῆ μου. . . — Ἀλλ' ἐγὼ ποῦ νὰκοῦσῶ! μὴ καὶ διὰ ἐξω ἀπὸ τὴν πόρτα.—Γιῆ μου. . . Δὲν ἀκούσα περισσότερο, γιατί εἶχα φύγῃ. Ἀλλ' ἔπειτ' ἀπὸ ὀλίγον τὸ μετανόησα, γύρισα ὀπίσω, καὶ εἶδα

ἕνα ἄλλο σφάλμα πρὸς ἀδελφὸς ἢ ἀδελφῆς. Τὸ Ἀετιδεὺς τῆς Νεαπόλεως, ὡς τὸ μεγαλύτερον σφάλμα του θεωρεῖ ὅτι δὲν ἐνεγράφη προητέρα συνδρομητῆς μου ὁ Τζάμος Ἀνακτωμένος, ὅτι ἠρνήθη, τὴν πρώτην φορὰν ποῦ του ἐπρότειναν ὁ πατέρας του νὰ του ἐγγράψῃ ὁ Κορυθαίολος Ἐπιτωρ, ὅτι ἦλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ δὲν μ' ἐπισκέθη ὁ Πρίγκιψ τῆς Ἐπιταλόφου ὅτι ἀπὸ τότε ποῦ του ἐνέκριναν ψευδώνυμον, δὲν μου ἐγράψεν οὔτε μίαν ἐπιστολήν, «καὶ διὰ νὰ μὴ τον τύπη πλέον ἢ συνείδησις, ἀρχίζω νὰ μου γράφῃ ἀπὸ τὸ Νέον ἔτος» ἢ Ἀύρα τοῦ Πηλίου, ὅτι δὲν μου ἐνεγράψε πολλοὺς συνδρομητῆς (καὶ ὁμῶς μακάρι νὰ μου ἔκαμαν ὁλοὺ ὄσους μοῦ ἔκαμιν αὐτὴ) ὁ Παρήγορος Ἀγγελοσ, ὅτι πέρισυ μοῦ ἐγράψε νὰ καταρασθῶ τὸν Ἀνανίαν! καὶ τέλος ὁ Νεαγάρας, ὅτι ἀπὸ μίαν παρακοῆν του ὀλίγον ἔλειψε νὰ με χάσῃ, διότι ὁ πατέρας του ἦτο ἐτοιμὸς νὰ μου παραγγεῖλῃ τηλεγραφικῶς νὰ τον σβύσω ἀπὸ συνδρομητὴν μου. «Καὶ τὸν παρεκάλῳ—λέγει,—καὶ τὸν ἱκετεύα μὲ τὴν ζωηροτέραν τύφιν τῆς συνείδησεώς μου, καὶ κατορθῶν ὡστα νὰ μὴ σου τηλεγραφήσῃ; νὰ μὴ με πιάσῃ ἀπὸ συνδρομητὴν σου; πρᾶγμα τὸ ὅποιον θὰ μ' ἐδῶθιεν εἰς μεγάλην καὶ διαρκῆ μελαγχολίαν.» Ἀλλὰ κ' ἐγὼ δὲν θὰ ἐλυποῦμην ὀλιγώτερον, ἂν ἔχανα ἓνα τόσω θερμὸν φίλον.

Τώρα ἔρχονται σφάλματα πρὸς ἀδελφὸς ἢ ἀδελφῆς. Τὸ Ἀεράκι τοῦ Βουνοῦ διηγεῖται τὰ ἑξῆς: «Ἐίχα ἐκφυκτικὴν πολλὰς βραδυὰς διὰ νὰ γράψω μὲ τὴν καλλίτερον μου καλλιγραφίαν ἓνα τετράδιο, καὶ πρὸ ὀλίγου ἐγράψα τὴν

τῆς καίμενης τῆς γαϊάκας μου τὰ ματάκια δακρυσμένα. Δὲν δύναμαι νὰ προσδιορίσω τὸ τί ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἠσθάνθην! . . .»

Ἐσῆκωσα τὰ μάτια δὲ νὰ ἴδω τὴν ἐντύπωσιν τῆς κυρίας Βέργας, καὶ εἶδα ὅτι ἡ γραῖα εἶχε σηκωθῆ. . .

— Πῶς; φεύγετε; . . .

— Ναι, διότι δὲν χρειάζομαι. . . ἔχετε δίκαιον, κυρία Διάπλασις, νὰ νομίζετε ὅτι τὰ παιδιά ἀνατρέφονται καλλίτερα μὲ γλυκύτητα. Τέτοια παιδιά που ἔχετε σεῖς. . . Καλὲ αὐτὰ εἶνε ἀγγελάκια! . . .

— Μὰ δὲν τὸ ξεύρετε ἀκόμη. . . Σταθῆτε νὰ ἴδῃτε καὶ παρακάτω. . .

— Ὅχι, ὄχι, εἶνε περιττόν. . . εἶμαι περιττὴ. Χαίρετε, κυρία Διάπλασις. . .

— Χαίρετε, κυρία Βέργα. . .

Προέπεμψα τὴν σεβαστὴν κυρίαν μὲ δλας τὰς τιμὰς, καὶ τῆς ὑπεσκέθην δι' αὐτὴν χρεισασθῶ θὰ τὴν προσκαλέσω. Δι' αὐτὸ τῆς ἐζήτησα καὶ τὴν διεύθυνσιν τῆς. Ἐσῆκῃ ἀπορούσα. . .

— Πῶς; μοῦ εἶπε δὲν γνωρίζετε τὴν κατοικίαν μου; . . .

— Μὲ συγχωρεῖτε. . . ὄχι. . .

— Μὰ εἰς τὸν Παράτ δεῖσον! ἀνέκραξεν ἡ κυρία Βέργα. Δὲν ἀκούσατε ποτέ σας ὅτι τὸ ζύλο ἐβγήκεν ἀπὸ τὸν Παράδεισον; . . .

Ἡ ἱατρὸς τῆς το ἔγραψε. . . (Σελ. 404 στ. β')

* Ἐμεινα καὶ πάλιν μόνη.

Ἡ κατόπι σωρὸς ἐπιγράφεται «Διάπλασις».

Ὅλοι τοῦ αἰ ἀπαντή-

σεις σχετίζονται μὲ τὴν Διάπλασιν. Παραδείγματος χάριν, ὁ Ἀετιδεὺς τῆς Νεαπόλεως, ὡς τὸ μεγαλύτερον σφάλμα του θεωρεῖ ὅτι δὲν ἐνεγράφη προητέρα συνδρομητῆς μου ὁ Τζάμος Ἀνακτωμένος, ὅτι ἠρνήθη, τὴν πρώτην φορὰν ποῦ του ἐπρότειναν ὁ πατέρας του νὰ του ἐγγράψῃ ὁ Κορυθαίολος Ἐπιτωρ, ὅτι ἦλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ δὲν μ' ἐπισκέθη ὁ Πρίγκιψ τῆς Ἐπιταλόφου ὅτι ἀπὸ τότε ποῦ του ἐνέκριναν ψευδώνυμον, δὲν μου ἐγράψεν οὔτε μίαν ἐπιστολήν, «καὶ διὰ νὰ μὴ τον τύπη πλέον ἢ συνείδησις, ἀρχίζω νὰ μου γράφῃ ἀπὸ τὸ Νέον ἔτος» ἢ Ἀύρα τοῦ Πηλίου, ὅτι δὲν μου ἐνεγράψε πολλοὺς συνδρομητῆς (καὶ ὁμῶς μακάρι νὰ μου ἔκαμαν ὁλοὺ ὄσους μοῦ ἔκαμιν αὐτὴ) ὁ Παρήγορος Ἀγγελοσ, ὅτι πέρισυ μοῦ ἐγράψε νὰ καταρασθῶ τὸν Ἀνανίαν! καὶ τέλος ὁ Νεαγάρας, ὅτι ἀπὸ μίαν παρακοῆν του ὀλίγον ἔλειψε νὰ με χάσῃ, διότι ὁ πατέρας του ἦτο ἐτοιμὸς νὰ μου παραγγεῖλῃ τηλεγραφικῶς νὰ τον σβύσω ἀπὸ συνδρομητὴν μου. «Καὶ τὸν παρεκάλῳ—λέγει,—καὶ τὸν ἱκετεύα μὲ τὴν ζωηροτέραν τύφιν τῆς συνείδησεώς μου, καὶ κατορθῶν ὡστα νὰ μὴ σου τηλεγραφήσῃ; νὰ μὴ με πιάσῃ ἀπὸ συνδρομητὴν σου; πρᾶγμα τὸ ὅποιον θὰ μ' ἐδῶθιεν εἰς μεγάλην καὶ διαρκῆ μελαγχολίαν.» Ἀλλὰ κ' ἐγὼ δὲν θὰ ἐλυποῦμην ὀλιγώτερον, ἂν ἔχανα ἓνα τόσω θερμὸν φίλον.

Τώρα ἔρχονται σφάλματα πρὸς ἀδελφὸς ἢ ἀδελφῆς. Τὸ Ἀεράκι τοῦ Βουνοῦ διηγεῖται τὰ ἑξῆς: «Ἐίχα ἐκφυκτικὴν πολλὰς βραδυὰς διὰ νὰ γράψω μὲ τὴν καλλίτερον μου καλλιγραφίαν ἓνα τετράδιο, καὶ πρὸ ὀλίγου ἐγράψα τὴν

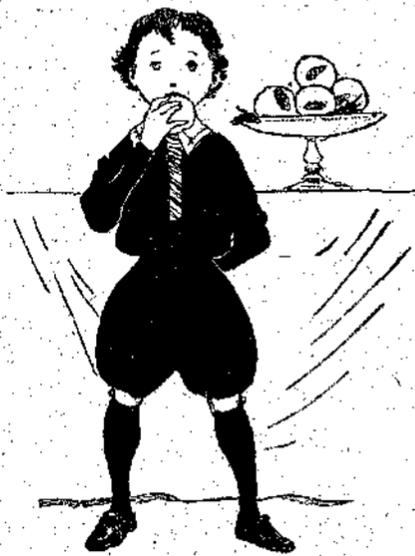
τῆς καίμενης τῆς γαϊάκας μου τὰ ματάκια δακρυσμένα. Δὲν δύναμαι νὰ προσδιορίσω τὸ τί ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἠσθάνθην! . . .»

Ἐσῆκωσα τὰ μάτια δὲ νὰ ἴδω τὴν ἐντύπωσιν τῆς κυρίας Βέργας, καὶ εἶδα ὅτι ἡ γραῖα εἶχε σηκωθῆ. . .

— Πῶς; φεύγετε; . . .

— Ναι, διότι δὲν χρειάζομαι. . . ἔχετε δίκαιον, κυρία Διάπλασις, νὰ νομίζετε ὅτι τὰ παιδιά ἀνατρέφονται καλλίτερα μὲ γλυκύτητα. Τέτοια παιδιά που ἔχετε σεῖς. . . Καλὲ αὐτὰ εἶνε ἀγγελάκια! . . .

τελευταίον του σαλίδα. "Εξαφνα άκούω ένα ούρλιασμα γάτος: τρέχω άμέσως να ιδώ μήπως έκλαιε ή γάτα μου. Εύτυχώς ή γάτα μου δεν είχε πάθη τίποτε, αλλά και δυστυχώς, όταν επέστρεψα είδα. . . το τετραπόδι μου και το τραπεζομα-

«Ψαχιά και σπάνια ροδάκινα». [Σελ. 407.]

δηλο να κλέουν στο μελάκι, και την άδελφή μου με άνοι- κτό στόμα να καμα- ρώνη το κατόρθωμά της. . . Στο θέαμα αυτό όλο μου το αί- μα ανέβηκε στο κε- φάλι. . . άσπασα την άδελφή μου από τα μαλλιά και από τ' αυτιά, και άρχισα να της δίνω χωρίς να βλέπω πού κα- ταιδίζω. Της έδωσα πολλές, αλλά θάτης έδωνα και άλλες, αν δεν έτρεχαν να μου την πάρουν από τα χέρια. » Αυτό το σφάλμα, από τ' ά μέ- τρητά που έχει

κάμη το Άεράκι το Βουνού, του έπροξένησε την μεγαλύτεραν τών, διότι και φωνές που βγάξει ή άδελφή μου για τις ξυλιές που έφαγε, — έπειδή ήταν μικρή και δεν μπορούσε βέβαια να ναντισταθή, — μπαίνουν βαθιά μέσ' την καρδιά μου και με κάνουν και μένα από τή λύπη μου να κλαίω.»

Ο Νυκτοκόραξ, μία νυκτιά σκοτεινή, παρεμόνευσε τον μικρότερον αδελφόν του εις την γωνίαν έρημικου δρόμου, και άρχισε να τρίβη τα πόδια του. Ο μικρός τον εξέλαβε δι' έξωτικόν, και έπήδησε προς τα όπισω «με τέτοιες τρομερές στριγγιλίες, ώστε προς στιγμήν ένέμισεν ότι έτρελλάθη, ή ότι έσπασεν, όπως λέγουν, ή χολή του.»

«Μπλούμι! πάρ' τον μέσα.» [Σελ. 408.]

Δις να τον κατα- πρύνη, τον έφορ- τώθη εις την ράχιν κ' έπήγαυ μαζί εις το σπίτι, όπου πλέον έλαβε τα επίχειρα της άνοησίας του. . . τή βοηθία βέβαια της φιλάτης μας κυρίας Βέργας. Έξυπνοτάτη είνε ή άπάντησις της Φι- λοπάτριδος Ίά- δος. Και αυτή έκαμε κάτι τι πολύ φοβερόν. Έφρόνησε τα χρυσά μαλλάρια της άδελφής της, και μίαν νύκτα, —

έριως έμαθαν τα συμβαίνοντα, όλα τα όπλα ύπεχώρησαν. . . πρό της ράβδου. (Πού είσαι τώρα, κυρία Βέργα!) Δεν δύνα- μαι να όρσω ακριβώς πόσας τ ύψεις ήσθάνθη δι' ό,τι έ- πραξα, αλλά το βέβαιον είνε ότι όλαί δεν ήσαν τύψεις συνει- δήσεως. . . Και άφου σάς διηγήθη πώς έστρωσα, σάς άφίνω έλευθέρους να φαντασθήτε πώς έπλαγασα.» Η άπάντησις της Φιλοπάτριδος Ίάδος έχει και τον εξής ποιητικόν πρόλογον:

Να έμπνευσθώ κατόρθωσα
Εις τας όκτώ του Όκτωβρίου,
Και να σου 'πό το κριμά μου
Όρίγομαι . . . βραβείου.

'Εξ' Ελικώνος καταρχομένη,
'Η Μούσα μου σ' ένα λιθάρι.
Τώρα της πλήγασε ποδάρι,
Κ' είνε οι στίχοι μου χολοί.

Μίαν φοράν, εις τον Κρόταλον, έχάρισαν έν χρυσούν πεντόφραγον, το όποιον έδειξεν εις την μικράν άδελφήν του και της είπεν ότι τα χρυσά νομίσματα γίνονται από δένδρον. — Σάν τα κεράσια; τον έρωτά ή μικρά. — Σάν τα κερά- σια' να, το φυτεύεις αυτό, και φυτρώνει ένα δένδρον, πού εις την έποχήν του γμιρίζει χρυσά νομίσματα. — Το πιστεύεις ή μικρά, πόνει κρυφά το πεντόφραγον και το φυτεύει εις τον κήπον. "Ηθελε, βλέπετε, να κάμη έκπληξιν του άδελφού της. Και πραγματικώς, ή έκπληξις του Κροτάλου ήτο μεγάλη όταν δεν ήυρε το νόμισμα, και άνακρίνας την άδελ- φήν του, έμαθε τα διατρέξαντα. . . Το κακόν είνε ότι ή μικρά δεν ένθυμείτο πλέον εις ποίον μέρος του κήπου εφύτρεσε το πεντόφραγον — καληώρα σάν την κυρά-Μάρθα! — και ό- λαι αι έρευναι απέβησαν μάταιαι! «Μετανόησα ειλικρινώς δια το ψεύδος μου, επιλέγει ο Κρόταλος, και δια το ψεύδος αυτό, και δια την άμεσον ζημίαν την όποιαν ύπέστην εκ τούτου.»

Άλλά και ή άδελφή του, ή Άνδρεία Σουλιώτις, δεν έμεινε χωρίς ένδίκην. Μίαν άλλην ήμέραν, χωρίς να το θέλη, έχυσε το καλαμάρι κ' έλέρωσε «ένα χρυσόδετο βι- βλίον με καλλιτεχνικώς χρωματιστάς εικόνας πού τού το εί- χαν κάμη δώρον οι συμμαθηταί του, — τί καλό συμμαθη- ταί! — και ήτον ή χαρά του και το καμάρι του.» Όταν ήλ- θεν ο Κρόταλος και είδε την συμφοράν: «Σφάξε με! τού φωνάζει ή ένο- χος, διότι το ά- ζίζω!» Άλλ' εκείνος όχι μό- νον δεν την έ- σφαξε, αλλά και προσπάθησε να την παρηγορή- ση. «Αυτό όμως δεν ήτο λόγος, — λέγει ή Άν- δρεία Σου- λιώτις, — να μην αισθάνωμαι άκόμη και τώρα

ζωηροτάτας τύψεις δια το άσυγχώρητον σφάλμα μου.» "Ηθελα να διηγθώ και την συγκινητικήν ιστορίαν του Μαρτίου Γ. Πιπινέλη, ο έποπος αιωνίως έμάλλωνε με την άδελφήν του, άλλ' έπαυσεν άφότου ή άδελφή του άρρώ- στησε και παρά τρία να την χάση, — ήτο φοβέρα του Θεού αυτό! — και του Δικηόρου τής Νεολαίας, ο ό- ποιος τόσον τρυφερά διηγείται ένα μάλωμα και μίαν συμ- φιλίωσιν με την άδελφήν του, — και του Κερδίου Έρ- μοού, ο όποιος τόσον μετενόησε μίαν φοράν πού εξ αίτίας του έπεπλήγη ή άδελφή του. Άλλά με περιμένουν άκόμη πολ-

λάι έπιστολαί, και αναγκάζομαι νάνηρέω συντόμως αυτές, και να παρτρέξω μερικάς άλλας, όμοίως. . . φιλαδέλφους. Τα άκόλουθα σφάλματα έχουν δια σχέσηιν με το Σχολείον και με τα μαθήματα. Μίαν ήμέραν ο Όλυμπος άπερά- σισε να μην υπάγη εις το σχολείον' άργότερα το μετενόησε και έπήγε' όταν δε ο καθηγητής τον ήρώτησεν διατί άργησε, είπε ψεύματα ότι είχεν έργασίαν. Φοβερόν! — Ο Μενελίκ την ζωηροτέραν τύψιν ήσθάνθη το έτος πού άπερρίφθη εις τας εξετάσεις. Πραγματικώς φοβερόν! — Το Άνθος του Σολωμού, ένθ' είχε διαταγήν από τον διδάσκαλον να έα- ναγράψη μίαν έκθεσιν, ήρκέσθη να την διορθώση όλίγον από πάνω, ώστε να φαίνεται νέα. Τί ψεύδος! — Ο Μαύρος Άε- τός έχασεν δλόκληρον έτος μαθημάτων εις το Σχολα- ρχείον, και τώσας τύψεις του έπροξένησε τούτο, ώστε έκτοτε ώρκήσθη να μη παραθή το καθήκον του. — Ο Κυριακός Άσθήρ, από την τεμπελιάν του, έμεινε μίαν φοράν μετεξε- ταστατός εις τα γαλλικά (είμαι βέβαια ότι δεν είνε πλέον τεμπέλης.) — Το Περωμένον έδειξε πείσμα, ώστε ή- νάγκασε την διδασκάλισάν του να το κλείσθ εις το σκοτεινόν ύπόγειον' και φαντάζεσθε αν έκεί-μέσα δεν μετενόησεν εις την έντέλειαν! — Η Μυστή- ρισώδης Φύσις έβαρύνθη μίαν φοράν να μελε- τήσθ, και έσκέφθη να γελάσθ την διδασκάλισάν της, λέγουσα έν μάθημα. . . περασμένον! αλλά κα- λά την έπαθεν! Η διδασκάλισά της, φαίνεται, δεν ήτο καμμία άφηρημένη, και να σας ειπώ την αλή- θειαν, εις τέτοιαν περίστασιν έγώ θά την έδικαιο- λογούσα αν έπροσκαλούσε και την κυρίαν Βέργαν ως βοηθόν της. — Η Δούκισσα των Σαλώνων κατόρθωσε να πατήσθ τον καθηγητήν της. Δεν εί- χε μελετήσθ αριθμητικήν δεν ήξευρε γρό. Ο κα- θηγητής την βγάξει στον πίνακα, της δίδει ένα πρόβλημα και εξέρχεται, διότι εκείνην την στιγ- μήν έτυχε να τον φωνάξουν. Και ή καλή σου κυρία Δούκισσα τρέχει, αρπάζει την Αριθμητικήν και αντιγράφει μια χαρά την λύσιν του προβλήματος. — Μόνη σου το έλυσες; την έρωτά ο καθηγητής όταν επέστρεψε. — Μάλιστα, κύριε. — Πολύ καλά! όρίστε ένα 10! — Και τρέχει ή κυρία Δούκισσα εις το σπίτι, και αναγγέλλει εις τή μαμά της, ότι έπήρε άριστα. Βέργα πού της έχειάτετο. . . αν δεν τα διηγείτο έτσι εύμορφα. — Και έπονται μερικά άκόμη διηγήσεις παρομοίων σχολικών κατορθωμάτων, τας όποιας παραλείπω. . . ως εύκόλως έννοουμένας.

Από εδώ και κάτω άρχίζουν σφάλματα, όφειλόμενα εις το μέγα και φοβερόν και άκατανίκητον, και δυστυχώς κατ' έ- ξοχήν παιδικόν ελάττωμα της Λαιμαργίας. Πόσα λαιμαργα παιδιά! Ο σωρς αυτός καταντά να είνε ο μεγαλύτερος άπ- όλους. Και τί άστεία παθήματα! τί κωμικοτραγικαί ιστο- ρίαι! Κρίμα μόνον πού δεν θα είμπορέσω να τας διηγθώ όλας!

Και έν πρώτοις ο Μικρός Άθηναίος διηγείται το εξής: Μίαν φοράν ή μητέρα του έδιδε γάμμα, και είχεν άγώ- ρασθ κάτι άραϊα και σπάνια ροδάκινα, τα όποια έβαλεν εις την φρουτιέραν κ' έντόλισε το τραπέζι. Ο Μικρός Ά- θηναίος, — μα ήτο και πολύ μικρός, — δεν έντόλιμα να πάρη ένα ροδάκινον, διότι ήσαν μετρημένα κ' έφοβείτο την μητέρα του, άλλ' έσκέφθη να τα δαγκάσθ όλα. Έτσι, — λέ- γει, — δαγκάνοντας ένα κομματάκι από καθένα, θά έφαγα δ- γχον δύο τουλάχιστον ροδάκινων.» Άλλ' οι φόβοι και αι τύ- ψεις ήρχισαν άμέσως. Είς όλον το διάστημά του γεύματος είχε χωμένην την μύτην του εις το πιάτον και δεν έτόλμουσε να κυττάξθ κανένα. Και όταν ήλθεν ή ώρα του φρούτου. . . ω Θεέ μου! «Καλλίτερα να άνοιγην ή γή να τον καταπιθ». Τόσον έντροπισθή, ώστε ή μητέρα του τον έλυπήθη και εί-

πεν εις τούς ξένους, ότι το κατόρθωμα ήτο του μικρού υιού της ύπηρετίας. . . Υστερα όμως τον έπιασεν από το ταύ- τι. . . και . . . ή κυρία Βέργα ξεύρει τί έγινε! Και Άλλος με ροδάκινα. Το Ταπεινό Γιασεμί έφα- γε μίαν ήμέραν τόσον πολλά, ώστε είχε μεγίστας ένοχλή- σεις. . . στομαχικάς. Το ίδιον έπαθεν ο Πρίγκιψ τού Άθηνών, καταδροχθείσας από την άδηγαίαν του μέλι με μυρμηκία, ο δε Έλληνοπαίς όμολογεί, ότι τας μεγα- λητέρας ένοχλήσεις, και δη στομαχικάς, του προξένει πάντοτε ή πολυφαγία. Οι κύριοι αυτοί δεν όμιλούν διόλου δια τύψεις. Ο πρώτος μάλιστα όμολογεί ότι ποτέ δεν τας ήσθάνθη ζωη- ράς ώστε να τας ένθυμήται. Τί κρίμα να μου φύγη τόσον γρήγορα ή κυρία Βέργα! Αυτή θά ήτο ίκανή να τους κάμη να αισθανθούν μερικάς. . . κατά τον τρόπον της Φιλοπά- τριδος Ίάδος.

Άλλα παιδιά φαίνονται πλέον ευαίσθητα. Η Κυρία με- τας Καμελίς, πρό πεντατίας, έφαγε κρυφά ένα γλυ- κόν και . . . δεν ήξευρε πού να κρυφθ, διότι ένόμιζεν ότι το

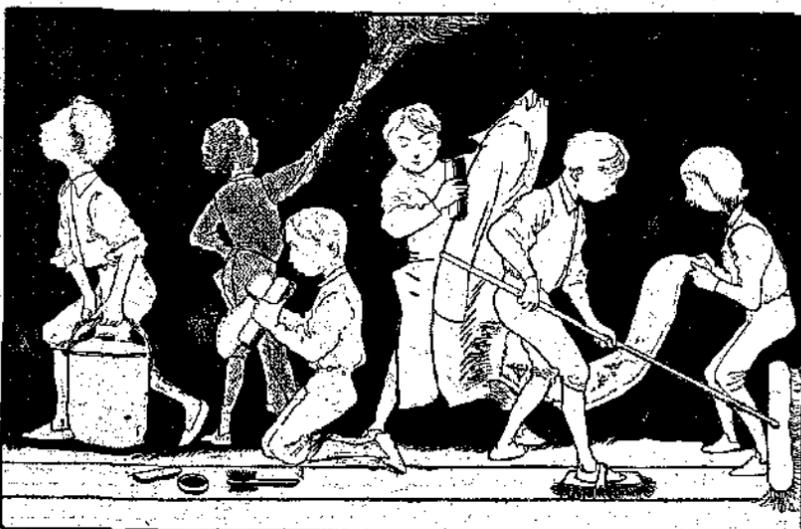
«Το νερό άνέβαινον. . .» [Σελ. 408, στ. 6']

σφάλμα της ήτο γραμμένον εις το μέτωπόν της. Η Νύμ- φη τού Σηκουάνα, όταν ήτο έπτά έτών, έφαγε κρυ- φά τρεις (αρ. 3) κουταλιές γλυκό, άλλ' ένθ έτρεχε βιαστική να νιφθ, έπεσεν από την σκάλαν και έπιμωρήθη περισσότε- ρον άφ' ό,τι της άζίζεν. Η Μέλισσα τού Υμηττού έφαγε ένα μπαγιατικό γαλατομπούρεκο, χωρίς να δώσθ το μισό της άδελφής της (και έτσι άρρώπησεν, ένθ αν έφαινετο καλή κ' έτρωγε μόνον το μισό, ίσως δεν θά την έπέεραζε.) Ένα μήνα έπονόυσε το δόντι του Μουσηέτου Άπόλλ- λωνος από κατάχρησιν ζαχαρωτών. Ο Σπίνος με την άδελφήν του έτρύγησαν κρυφά κάτι σταφύλια, τούς είδεν ο περιβολάρχης, το έμαρτύρησε στη μητέρα και. . . το τέλος ήτο ξύλο. Το Δουλούδι της Καρδεάς έπήγε να φάγη γλυκό, κ' έχυσεν επάνω του όλο το βάζο' έπειτα έχώθηκε μέσα εις ένα καζάνι, δια να μην τον ιδθ ή μητέ- ρα του, κ' έβγήκεν όλως διόλου. . . μαυροπρόσωπος. Η Με- γάλιασπη και την έπιασε το δόντι της, (άμέσως, βλέπετε, και ή τιμωρία!) ούτε νερό δε πίνει πιά, χωρίς την άδειαν της μαμμάς της. Η Σπίθα-Γ (να, με την άδελφήν της, όταν ήσαν πολύ μικρές, έφαγαν την πέτσα από όλα τα δοχεία τού γιαουρτιού, αλλά άδεν καλοθυμάται αν έπιμωρήθησαν για τή λαιμαργία των αυστηρά όπως έπρεπε.» Ο Τυδός. . .

ὁ Ἀργυρότοχος Ἀπόλλων... Ἀλλά δὲν εἶνε δυνατόν νὰ διηγηθῶ ὅλας αὐτὰς τὰς ἱστορίας τῶν λαιμάργων, καὶ ἐρχομαι εἰς τὴν τελευταίαν που εἶνε ἀσπτετοτάτη.

Τὴν διηγείται ἡ Κρυφοδαγκανιάρια. Συνένοχος ὁ μικρὸς ἐξάδελφός της. Θύμα ἡ γιαιγιά, ἡ ἑποία εἶχε κλειδωμένα κατὶ ἑκτακτα λουκούμικ τῆς Σύρου. Οἱ καλοὶ σου πέρνουν κρυφὰ τὰ κλειδιά, ἀνοίγουν τὸ μπουρὲ καὶ τελειώνουν σχεδὸν δύο κουτιά. Πῶς δὲν ἔσκασαν! Ἐπειτα ἡ Κρυφοδαγκανιάρια ἐπῆρε ψωμί, ἔκοψε ψίχες εἰς τὸ σχῆμα τῶν λουκούμιων, τὰς ἀλειψε μὲ ζάχαριν καὶ τὰς ἔβαλεν «εἰς τὸς θέσεις τὰς λειπούσας». Ἀρρώστησεν ἀπὸ τὰ πολλὰ λουκούμια, ἔγινε καλά, καὶ μίαν ἡμέραν εἶχαν εἰς τὸ σπίτι ἐπισκέψεις. Ἡ μαμμά της τὴν διέταξε νὰ φέρῃ τὰ λουκούμια τῆς γιαιγιάς καὶ νὰ τραπάρῃ. Ἐννοεῖται ὅτι «εἰς πολλὰς κυρίας ἔτυχαν οἱ ψίχες, καὶ ἐνῶ ἔτρωγαν, κατὶ ἔλεγαν κρυφὰ ἀναμεταξύ τους. Τέλος μὴ κυρία ἔλαβε τὸ θάρος καὶ λέγει τῆς γιαιγιάς: Σὲς παρακαλῶ, κυρία μου, τί εἶδους γλυκὸ εἶνε αὐτό;— Ὡ, πιστέται ἡ γιαιγιά, εἶνε λουκούμικ τῆς Σύρου πολὺ ὠραία!

Μὰ αὐτὴ, τῆς λέγει ἡ κυρία, δὲν εἶνε λουκούμι... εἶνε κατὶ ἄλλο! Τότε τὰ ἑκατάλαβαν, καὶ ἡ Κρυφοδαγκανιάρια ἠναγκάσθη νὰ μαρτυρήσῃ τὸ σφάλμα της. ἀλλὰ μολοντοῦτο τὴν ἐτιμώρησαν αἰσθητῶς. Ἄ μὰ τῆς ἄξιζε! Τέτοια κατεργαρία πρῶτη μου φορὰ τὴν ἀκούω!

Ἐκείνην ἔλαβαν εἰς δουλειὰς... (Σελ. 409, σελ. 8.)

Ὁ ἀκόλουθος σωρὸς ἐπιγράφεται — μετὸ κόκκινον μελάνι τοῦ Ἀνανία. — «τὰ Διὰ βολάκια». Δὲν ἤμπερσα νὰ ἐξηγήσω τὸν τίτλον. Ἠρώτησα τὸν Ἀνανίαν, ἀλλὰ μοῦ εἶπε ὅτι δὲν θυμᾶται διατί ἔγραψεν ἑτοί. Περιέργων! Ὅλοι σήμερα ξεχνοῦν... Ὅπως δὲ κάποτε, τὰ «Διὰ βολάκια» τοῦ Ἀνανία θὰ ἔχουν κάποιαν σχέσιν μετὰ «Ἀγγελάκια» τῆς κυρίας Βέργας...

Κρίνετε μόνοι σας: Τὸ Χρυσόψαρο μοῦ γράφει, ὅτι δταν ἦτο μικρὸς, εἶχε τὴν μανίαν «νὰ ἐξημερῶν τὸς βατράχους». Φυσικά, ἐπειδὴ οἱ βάτραχοι ἦσαν εἰς τὸν βάλτον, τὸ Χρυσόψαρο ἐκεῖ ἐτριγύριζε πάντοτε, παρὰ τὰς συμβουλὰς τῆς μητρός του, ἡ ἑποία ἐφοβεῖτο μὴν πέσῃ μέσα. Ἐπιτέλους μίαν ἡμέραν τὴν ἔπαθεν. Ἦθελε νὰ κάμῃ τὸν γέννατον ἐμπρὸς εἰς τὰς φίλας τῆς ἀδελφῆς του, ἐπλησίασε πολὺ εἰς τὸν βάλτον, ἔσκυψεν, ἐπαρπάτησε, καὶ μπλοῦμ! κάρ' τὸν μέσα. Ἐξ αἰτίας αὐτοῦ τοῦ «παρακατήματος» — καὶ τῆς παρακοῆς, — ὀλίγον ἔλειψε νὰ πνιγῇ — ἀφίνω δὰ ὅτι ἔγινε καὶ γελοῖος... ἐνώπιον δεσποινίδων.

Ἄς ἀφίσωμεν τώρα τὸν Ἀγγελὸν τῆς Ἀγάπης, ὁ ὁποῖος εἰς κάποιαν περίστασιν, — τὸ μεγαλύτερον τὸ σφάλμα! — ἤκουσε τὴν φωνὴν τῆς καρδιᾶς του ἀντὶ νὰ κούσῃ τὴν φωνὴν τῆς συνειδήσεώς του; καὶ τὴν Κουανόλεουκον Σημαίαν, ἡ ἑποία ἐδείξεν ἀδιαφορίαν πρὸς ἐχθρὸν εἰς δαινήν αὐτοῦ περίστασιν, μολοντί τὸ Εὐαγγέλιον λέγει: «ἀγαπάτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν» καὶ τὴν Λέοντα τῆς Χερωνείας, ὁ ὁποῖος ἔκαμε τὸ λάθος νὰ ανακοινώσῃ ἐν μυστικῶν πού του ἐνεπιστεῦθη φίλος του ὑπὸ ἐχμύθειαν καὶ

τὴν Ἀθῶν Καρδίαν, ἡ ἑποία εἶχε τὴν σκληρότητα νὰ σκοτώσῃ ἕνα πουλάκι:

Ἐγὼ δταν τὴν κάλλουσαν καρδούλα που θυμοῦμαι πῶς δυνατὰ τὴν ἐβριγγα! τί ἐρίκη! πῶς λυποῦμαι! Ἀσημόνησα πού μου ἔλεγον: Μὴν τυραννῆς τὸ ἴσα! Καὶ ἡ Ἀθήα ἡ Καρδία ἀφίγγει καρδιὰν ἀθήα!

καὶ τὸν Πιθηκὸν τοῦ Βορνεοῦ, ὁ ὁποῖος ἐρριψε κάποτε μίαν πέτραν καὶ κατέστρεψε μίαν χελιδονοφωλεάν, — καὶ ἄς ἐλθωμεν εἰς τὸν Ἡλεκτρικὸν Σπινθῆρα, ὁ ὁποῖος εἰληγεῖται τὰ ἐξῆς: «Μία Κυριακὴ, ἤμουν ἐπτά ἐτῶν τότε, — ἐνῶ ἔπαζα εἰς τὸν κηπὸν μου, εὐρήκα μίαν φωνὴν μ' ἕνα μικρὸ πουλάκι που δὲν ἤμποροῦσε ἀκόμη νὰ πετάξῃ. Καταχαρούμενος, τὸ ἀρπάξω καὶ τὸ φυλακίσω σ' ἕνα κλουδί. Ὅταν ἀργότερα κατέβηκα πάλιν εἰς τὸν κηπὸν, εἶδα τοὺς γονεῖς τοῦ πουλιῦ νὰ πετοῦν ἀνήσυχα γύρω ἀπὸ τὴν φωνὴν καὶ μὲ φωνὴς νὰ ζητοῦν τὸ παιδί τους. Πῶσον μετενόησα! Ἐτρέξα ἀμέσως νὰ πάρω τὸ πουλάκι καὶ νὰ τὸ δώσω πίσω εἰς τοὺς γονεῖς του. ἀλλὰ... τὸ εὐρήκα ἀποχαιμένον!

Διὰ πολὺν καιρὸν βατίρα δὲν ἐτολμοῦσα νὰ πλησιάσω ἐκεῖνο τὸ μέροστο κηπὸν, ὅταν δὲ ἤκουσα πουλιά νὰ φωνάζουν, μοῦ ἐφαίνετο ὅτι ἦσαν οἱ γονεῖς ἐκεῖνου που εἶχα ἀρπάξῃ. οἱ ἑποιοὶ μ' ἐρωτοῦσαν διατί τοὺς ἐφάνηκα τὸσον σκληρὸς.»

Τὸ Πλοῖον τοῦ Δουνάβεως διηγεῖται τὴν ἱστορίαν ἐνὸς πετεινοῦ: «Ὅταν ἤμεθα ἀκόμη ἐν Σερβίᾳ ὁ πατήρ μου εἶχε ἀγοράσῃ ἕνα μεγάλον πετεινόν. Ὁ εὐλόγημένος ἀκόμη δὲν ἦλθε κ' ἐπιλονεῖται περὶ πρω-

τείων μετὸν ἄλλον πετεινὸν χωρὶς νὰ ὑποπτεύῃ ὅτι μετὰ τινος ὄρας ἐμελλε νὰ διέλθῃ ἐν στόματι μαγαίρας. Ἐνεκα τοῦτου ἠναγκάσθησαν οἱ ἀρμυδδοὶ νὰ του ἀλλάξουν ἀνάκτορον, καὶ ὁ ὑπηρετῆς κατεσκευάσεν ἐν ὑπόστεγον (ὁ θεὸς νὰ τὸ κάμῃ ὀρθοῦνα!) τὸ ὅποσον ἐσκεπάζετο μ' ἕνα μεγάλο σανίδι. Ἐγὼ, μικρὸς καὶ περιέργος, ἠθέλησα νὰ ἰδῶ τί κάμνει ἐκεῖ μέσα ὁ πετεινός. Σηκῶνω λοιπὸν τὸ σανίδι καί... φφ! ὁ πετεινὸς κηρύττει ἐλευθερίαν!... Ἀμέσως τότε ὀπλισμένοι λεγεῶνες ὄρμησαν κατ' αὐτοῦ, ὡς καὶ ἡ πλύστρα, ἡ ἑποία κατὰ κακὴν τύχην ἔτυχε νὰ πλένῃ, ἐξῆλθε νὰ συλλάβῃ τὸν δραπέτην, ὁ ὁποῖος περιεγέλα πάντας κτυπῶν τὰς πτερυγὰς του εἰς τὴν κορυφὴν τῆς στέγης. Ἐπιτέλους κατέβη, ἀλλὰ τότε ἔγινε τὸ χειρότερον: κῆποι μὲ ἄνθη καταπατοῦντο, λευάναι μὲ ὕδωρ ἀνετρέποντο, ἕως οὗ ὁ πετεινὸς εἰσορμᾷ εἰς τὰ πλυμένα ρούχα, προξενῶν ἀτελείωτον ρητορείαν τῆς πλύστρας. Ἐπιτέλους συνελήθη, ἡ ἡσυχία ἐπῆλθε, καὶ μόνον ἔμεινε τὸ σφάλμα εἰς τὸ μέσον, τὸ ὅποσον μοῦ ἔκαμε μεγάλην ἐντύπωσιν, διότι τότε ἔφαγα τὸ περισσότερον ξόλον.»

Ἀκούσατε ἰώρα τὸ κατόρθωμα τῆς Ἐκείτης: Ἡ μητέρα της εἶχε ἀπαγορεύσῃ νὰ ἐγγίξῃ τὴν κάνουσαν τοῦ λουτροῦ, διότι ἦτο πολὺ ὀρμητικὴ, καὶ ἡ Ἐκείτη «εὐκόλα μὲν τὴν ἠνοίγει, δύσκολα δὲ τὴν ἐκλείει.» Μίαν ἡμέραν παρέβη τὴν διαταγὴν καὶ τὴν ἀνοίξε. Ἀλλὰ πού νὰ τὴν κλείσῃ! ἀδύνατον! Νὰ φωνάξῃ; ἐφοβεῖτο τὸ μάλλωμα. Ἐπιτέλους, ἐσκέφθη, νερὸ εἶνε καὶ ἄς χύνεται. Καὶ ἤσυχη, ἐπέστρεψεν εἰς τὰ παιγνίδια της καὶ εἰς τὰ μαθήματα. Μετὰ μίαν ὥραν,

ἐρχεται ὁ διδάσκαλος τοῦ πιάνου. Ἀλλὰ μόλις ἐκάθησε καὶ ἄρχισε νὰ κλιζῇ τὴν πρώτην σκάλαν, « ἕνας μικρὸς Πηγεῖδς εἰσώρμησεν εἰς τὸ δωμάτιον.» Τὸ νερὸ ἀνέβαινεν... πλυμύρα σωτή! Βάζει τὰς φωνάς, γίνεταὶ τὸ σπίτι ἀνώκατω, ἀναστατώνεται ἡ γειτονεῖα, τρέχουν ἄνθρωποι... αὐτοὶ νομίζουν ὅτι εἶνε πυρκαϊὰ καὶ θέλουν νὰ φωνάζουν τοὺς πυροσβέστας... Ἀλλ' ἦτο τὸ ἐναντίον τῆς πυρκαϊᾶς!... Καὶ ποῖος τὰ ἔκαμεν ὄλ' αὐτὰ, Ἡ ἀπερισχία καὶ ἡ ἀπειθεια τῆς Ἐκείτης.

Ἀπὸ τέτοια ὄσα θέλετε: Ἡ Ἀγωνιστρία Ψυχῆ ἐφόρεσε χάριν ἀπειθείας τὸ ψηλὸ καπέλο τοῦ καθηγητοῦ της, καὶ γὰρ νὰ μὴν τὴν ἰδῇ, δταν ἐμβῆκεν ἔξωσαν, τὸ ἐπέταξεν ἐδῶ κ' ἐκεῖ κάτω' ἀλλὰ τὸ χειρότερον εἶνε ὅτι ἀντ' αὐτῆς ἐτιμωρήθησαν τρεῖς συμμαθητριά της, διότι καμμία δὲν ἠθέλησε νὰ τὴν προδώσῃ. — Ὁ Ἰππότης τοῦ Πηλιού, δταν εἶδε διὰ πρώτην φοράν τὸ ψηλὸ καπέλο τοῦ πατέρα του, τὸ ἐπῆρε διὰ κάποιον ἀνόνημον σκευὸς καὶ... τὸ ἐχρησιμοποίησε! — Ὁ Τζῶν Μπουλλ ἐσέκωσε τὸ χεράκι του κ' ἐκτύπησε τὴν νουνά του, ἀλλὰ... δὲν ἦτο τότε μεγαλύτερος ἀπὸ τεσσάρων ἐτῶν, ἐπομένως ἀναταλόγιτος. — Ἀπὸ τὴν ἀκαταστασίαν του, τὸ Ἄνθος Ροιᾶς ἔχασε κάποτε τὰ γάντια του καὶ... μίαν συναυλίαν, εἰς τὴν ὅποσαν θὰ ἐκπαίζε καὶ αὐτὸ διότι ἕως νὰ εἶρη τὰ γάντια του, ἐπέρασεν ἡ ὥρα. — Ὁ Ἰππὸς Ἰππὸς ἔβριση ἕνα ἀνάπηρον, ἕνα παιδί κουτσό: «δὲν κυττᾷς πῶς εἶσαι, τοῦ εἶπε, καὶ θέλεις νὰ πετάξῃς καὶ τὸ τόπι; ἀφίσε το, κουτσό!» — Τὸ Ἀτ-Ἀλίφ τῆς Νεαπόλεως εἶδρε κατὰ λάθος ἕνα συμμαθητὴν του, ἐν ᾧ δὲν ἦτο αὐτὸς ὁ παιστῆς. — Ἡ Χρυσὴ Ἄνθο δέσμη διέπραξε κλοπὴν καὶ ἔδειξε συγχρόνως ἀσπλαχνίαν' ἀλλὰ πῶσον μετενόησε!... Ὁ Ἄγιος Μόσχος ἐπέκρανεν ἕνα καλὸν του φίλον, ὁ ὁποῖος μάλιστα μετ' ὀλίγον καιρὸν ἀπέθανε. Τί αἰωνία τύψις! — Ὁ Βίσημαρξ δὲν ἔβαλε κάποτε τὸ ἐπανωφόρι του, ὅπως τοῦ ἔλεγεν ἡ μητέρα του, κ' ἐκρυολόγησε. Καλὰ νὰ πάθῃ! — Ἡ Ἡρωὶς τοῦ Ζαλόγγου εἶπε τοῦ πιπᾶ ψέμματα ὅτι δὲν διαβάζει μυθιστορήματα, ἐνῶ ἐδιάβαζε τόσα καὶ τόσα' (ἀν εἶνε τῆς Διαπλάσεως, δὲν πειράζει.) — Ὁ Ἰππότης τοῦ Μεσσαίωος ἐφόβησεν ἕνα συναθητὴν του καὶ, ἡκιστα ἱποτικῶς, ἐνήργησεν ὥστε νὰ μείνῃ ὀπίσω εἰς τὸν δρόμον καὶ νὰ νικήσῃ αὐτός' ἀλλ' ἀπὸ τὴν τύφην του δὲν προσῆλθε κἀν νὰ πάρῃ τὸ ἐπαθλον. — Ἡ Νηὶν εἰς μίαν, διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ μίαν φίλην της, παρεδέχθη ὅτι ἡ ὠραιότερα σημαία τοῦ κόσμου εἶνε ἡ Ρουμανικὴ! Ἰβρίδες κατὰ τῆς ἐλληνικῆς σημαίας! Νὰ ἔνα ἀπρόοπτον σφάλμα ἀληθὲς! Καὶ τί τύφην πού θὰ ἔχῃ! — Τὸ Ἐνδοξὸν Μεσολόγγιον ἐκλείδωσε 'ς τὸ σπίτι τὸν θεῖον του καὶ τὴν θεῖαν του... ἔπειτα ὅμως τὸν ἐκλείδωσαν καὶ αὐτὸν εἰς τὸ καρβουναριό. — Ἡ Ἀργοναυτὶς κ' Ἡ Ἐκστρατεία εἶπε τὸν θεῖον της... γαϊδάρον! Ἀλλ' ἀξίζει νὰ μάθωμεν ὑπὸ ποίας περιστάσεις διεπράχθη αὐτὸ τὸ ἀνοσιούργημα:

Ἦτο τότε πέντε ἐτῶν καὶ ἐπῆγαινε μετὴν μητέρα της, μετὴν θεῖαν τας καὶ μετὰ ἄλλας φίλας, εἰς μίαν πανηγυριν. Καθ' ὅδον συνήτησαν ἕνα γαϊδάρον ψωραλέον καὶ κατεσκληκότα, φέροντα εἰς ἐπιμετρὸν κ' ἐξόγκωμα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. Μόλις τὸν εἶδε, ξεφωνίζε: «Θεῖα! θεῖα! γιὰ δὲς τὸν καμμένο τὸ γαϊδάρο πῶς μοιάζει τοῦ θεῖου μου! ἔχει καὶ αὐτὸς ἐξόγκωμα στὸ κεφάλι!» Ἡ θεῖα γίνεταί ἔξω

φρονῶν. «Ἄκουε ἐκεῖ τὴ σιγῆμένη ἰφώναι!» νὰ παρομοιάσῃ τὸ θεῖο της μὲ γαϊδάρο, καὶ μάλιστα μετὰ γαϊδάρο; Ἄν τὸν προμοιάζεις μὲ κανένα προκομμένον, στὸ διάβαλο! Ἀλλὰ μὲ τέτοιον ψωραρῖκον καὶ ἐλεεινόν;... Ἄ μὰ δὲν ὑποφέρεται! Ἀποτέλεσμα: στέρησις τῆς πανηγύρεως, διότι ἡ θεῖα δὲν ἐννοοῦσε πλέον νὰ προχωρήσῃ, κ' ἐγύρισαν ὀπίσω' μίλλωμα γερὸν' στέρησις τοῦ μπουσαμᾶ τῶν θεῖων, ἀπὸ τότε μέχρι σήμερον! Ἐ, μὰ δὲν παρομοιάζουν ἔτσι τὸν θεῖον μὲ γαϊδάρον, ἐπειδὴ ἔτυχε νὰ ἔχῃ καὶ αὐτὸς ἕνα πρῆξιμον στὸ κεφάλι. Βέβαια!

Καὶ μείνει ἡ ἀπάντησις τοῦ Ἀναμύνοῦ Σπέρτου, τὸ ὅπονον μίαν φοράν μαζί μετὰ τὰ ἀδελφία του, «τὰ ἔκαμαν θάλασσα». Κατεσκευάσαν ἕνα ξυλάνθρωπον ποῦ ἐφαίνετο ὡς ἀληθινός, τοῦ ἐπέρασεν ἕνα σχοινί στὸ λαίμη, καὶ τὸν ἐκρέμασαν ὡς κηκοῦρον ἀπὸ τὸν χαλκὸν τοῦ ταβανιοῦ. Ἡ ὑπηρετρία, μίαν χωριατοπούλα τῆς Σμύρνης, τὸν βλέπει ἔξωσαν, τὸν πέρνει δι' ἀληθινὸν «ἀπαγγονισμένον» καὶ τρομάζει τόσον πολὺ, ποῦ μόνον δὲν ἐτραβᾷ. Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἀπὸ τὸν φόβον της ἦτο ἀρρωστη. Παιός θὰ κάμῃ τώρα τὰς δουλιὰς τοῦ σπιτιοῦ; Ἐκεῖνοι που ἐτρόμαξαν τὴν ὑπηρετρίαν. Καὶ εἰσι εἰσέτην τὴν ἡμέραν σὴ μαμμά μὰς ἔβαλε κ' ἐτιμώρησεν χαλιὰ, κ' ἐξεσκονίσασεν τὰ βάνια, κ' ἐπλύσαν πατώματα, κ' ἐγυαλίσαμε παπούτσια, καὶ τέλος πάντων ἐκάμωμεν ὅλας τὰς δουλιὰς καὶ... κατὶ παραπάνω. Ἄ, μὰ εἶχε δικαίον ὁ Ἀνανίας που ἐπέγραψε τὰ «Διαβολάκια!»

Φαίνεται ὅμως, ὅτι δταν ἐξομολογοῦνται, — καὶ μάλιστα τόσον εὐμορφῶς, ὅσον τὸ ἔκαμαν πολλὰ, — καὶ τὰ Διαβολάκια ἀκόμη γίνονται Ἀγγελάκια, καὶ λαμβάνουν ὄχι μόνον συγχώρησιν, ἀλλὰ καὶ ἐπαινον... μερικά δὲ καὶ βραβεῖα!

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

- ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἡλεκτρικὸς Σπινθῆρ [10ε].
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἑλληνίς [9ε]. Κρυφοδαγκανιάρια [9ε].
ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πλοῖον τοῦ Δουνάβεως [8ε]. — Φιλόπατρις Ἰάς [7ε]. — Ἀργοναυτικὴ Ἐκστρατεία [7ε].
Α' ΒΡΑΒΕΙΟΝ: (ἀπὸ [5ε] εἰς ἕκαστον:) Ἀεράκι τοῦ Βουνοῦ. — Κρόταλος. — Ἀνδρεία Σουλιώτις. — Γάτος τῆς Ἀνατολῆς. — Ἐαρινὴ Πνοή. — Ἐκείτη.
Β' ΒΡΑΒΕΙΟΝ: (ἀπὸ [3ε] εἰς ἕκαστον:) Λάτρης τῆς Δήμητρος. — Ἀργυρὰ Σουρίτρα. — Σημαία τῆς Ἐλευθερίας. — Χαρούμενη Καρδούλα. — Δουκίσα τῶν Σαλώνων. — Ἀναμμένο Σπέρτο.
Γ' ΒΡΑΒΕΙΟΝ: (ἀπὸ [2ε] εἰς ἕκαστον:) Κίτρινη Μάσκα. — Νιαγάρας. — Νυκτοκόραξ. — Μικρὸς Ἀθηναῖος. — Ἀθήα Καρδία. — Κίτρινον Ντόμινο.
ΕΥΘΕΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ὅλοι ὄσοι ἀναφέρονται εἰς τὴν κρίσιν.

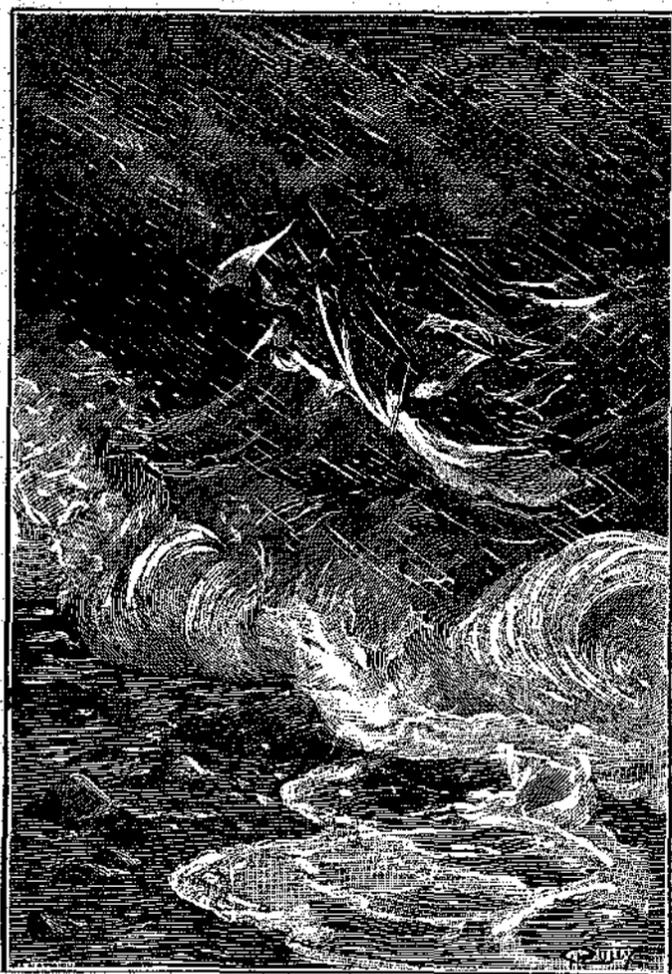
ΕΡΩΤΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΔΕΚΑΤΗΝ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

«Ποῖα δυστυχία σᾶς φαίνεται μεγαλύτερα, ἡ τοῦ κωφοῦ ἢ ἡ τοῦ τυφλοῦ;»
Αἱ ἀπαντήσεις δεχταὶ μέχρι τῆς 31 Ἰανουαρίου. Ἀλλὰ πρὶν τὰς γράψετε, σᾶς παρακαλῶ νὰ ρίψετε μίαν ματιὰν εἰς τὸ Δ' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ.

ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΚΑΒΙΔΟΥΛΙΝΟΥ (ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'. (Συνέχεια). — Εικοσιεπτά μείρας περιέκυ, άπήντησεν ο κυβερνήτης, αι όπολαι, προς εικοσιπέντε λεύγας την μάτραν, μās κάμουν εξακοσίας πενήντα λεύγας επάνω κάτω...

« Έξισπούσεν εις φοβερούς άνεμοστροβίλους » (Σελ. 411, στήλ. α'.)

πέχουμεν πολύ από τον έβδομηκοστόν παράλληλον! Ο έβδομηκοστός παράλληλος άποτελει τó θριον ακριβώς του Βορείου Παγωμένου Ωκεανού, και κατά την εποχήν εκείνην του έτους, οι πολιικοί παγωώνες δέν εύρισκοντο μακράν! Αυτό εσήμαινεν ότι οι πενήνταεξ άνδρες, οι όπολοι εύρισκοντο μέσα εις τον « Άγιον Ένώχ », έτρεχαν ασφαλώς προς την τρομερωτέραν των καταστροφών. Μέσα εις τās υπερβορείους έρημιας έμελλε να καταστραφή τó πλοϊόν των. Εις τó πλάτος εκείνο θα εύρισκαν άφύκτως τούς παγωώνας, τά εκ πάγου όρη, και την ανυπέροβλητον παγοπεδιάδα της πολιικής θαλάσσης...

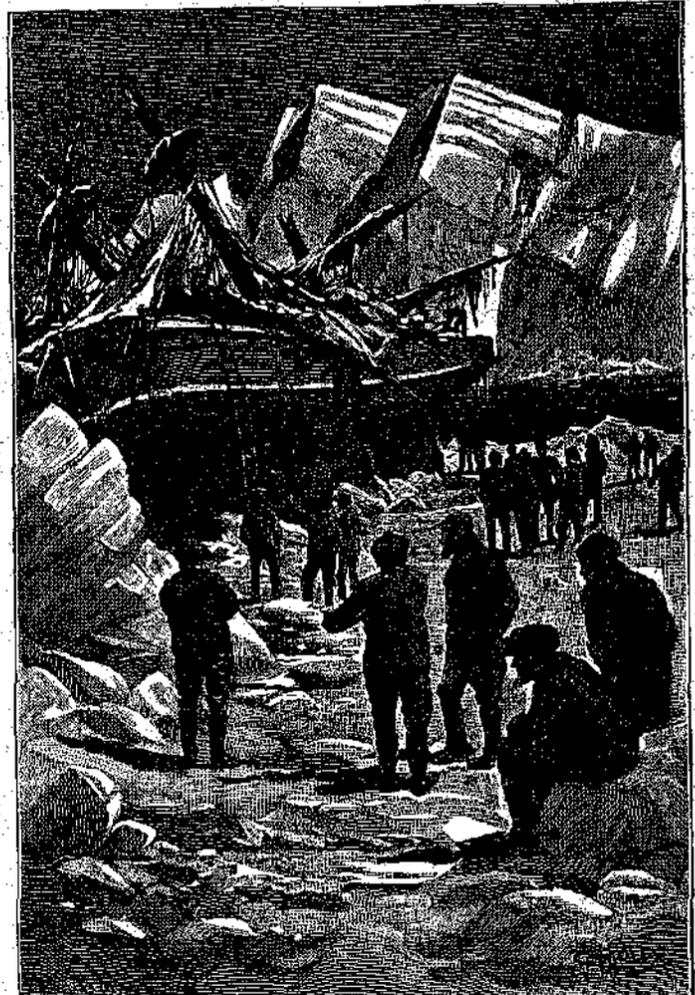
υποθέσωμεν ότι δέν συνέβαινε καμμία φοβερά σύγκρουσις και δέν κατεποντίζετο αυτανόηρον τó πλοϊόν;... Πώς θά κατώρθωνεν από εκείνην την έρημον του πάγου να φθάση εις τόπον κατοικούμενον, εις τās επαρχίαις της Σιβηρίας ή της Άλάσκας, και να σωθή; Το πλοϊόν εξηκολούθησε τον τρελλόν δρόμον του, όλον εκείνο τó πρωί, παρασυρόμενον τότε με την μάνα, τότε με την πρῶραν και τότε με την πρόμνη, ως ναύαγιον έγκρατα-λελειμμένον εις τó έλεος της θλάσσης. Και ή όμίχλη ήτο πάντοτε άδευκέραστος. Ο κύριος Μπουρκάρ και οι αξιωματικοί του δέν έγνώριζαν αν έπερνούσαν κοντά από ξηράν, αν ήτο εκεί κάπου καμμία νήσος των βορείων σ υ μ πλεγμάτων, κατά της όποιας έτρεχε τó φοβερόν κύμα να συντριφθή, με τον « Άγιον Ένώχ » μαζί του. « Όλοι όμως έλεγαν ότι ήτο αναπόφευκτον τó ναυάγιόν των. — Μά, διαλύσου λοιπόν, θεοκατάρατη όμίχλη, διαλύσου λοιπόν! εφώναζε κάθε λίγο και λιγάκι ο υποπλοίαρχος Άλλότ. Η όμίχλη διελύθη τó απόγευμα, όταν μετεβλήθη ο καιρός. Αι νεφέλαι της ανέβησαν προς τās ύψηλότερας ζώνας, και δέν έφάνη μέν ο ήλιος, αλλά τó βλέμμα τουλάχιστον ήδύνατο να έκταθή έως τον όρίζοντα. Κατά τās τέσσαρας τó απόγευμα, ή ταχύτης του « Άγιου Ένώχ » έφάνη έλαττωμένη. Θά έγλύτωνεν επί τέλους από τó φοβερόν κύμα; Άλλά και αν έγλύτωνεν, ο πλοίαρχος Μπουρκάρ δέν είχεν άλλην έλπίδα παρά να τοποθετή είχεν κανένα πρόχειρον πανί και να προσπαθήση με αυτό να επανέλθη προς νότον. — Θά κάμωμεν, τι μπορέσωμεν, Έρτώ, έλεγε, παρά να πάμε να γίνω-

μεν κομμάτια επάνω στους πάγους!... Την στιγμήν αυτήν ο ναύκληρος Όλλίβας έπροσπάθησε να έξέλθη από τó καρρέ. Η αντίστασις του άέρος είχεν έλαττωθή, και τó κατώρθωσεν. Οι πλοίαρχοι Μπουρκάρ και Κίγγ, καθώς και οι αξιωματικοί, τον ήκολούθησαν και επήγαν να στηριχθούν εις τó δεξιόν αιωροθέσιον κρατούμενον από τούς τάκους. Ο Ζαχαρίας Καβιδουλίνας, ο ξυλουργός, ο σιδηρουργός, οι κλημικιστάι και καμμία δεκαριά ναύται, Άγγλοι και Γάλλοι, ανέβησαν από τó υπόστρωμα και έστάθησαν κοντά εις τó παραπέτο δια να κυττάζουν έξω. Ο « Άγιος Ένώχ » είχε τότε πρῶραν προς τον Μεσαπηλιώτην (Γραιγολεβάντην), παρασυρόμενος επί των νότων του μεγάλου εκείνου κύματος, του όποιου τó ύψος έχρημήλωνεν έσον ωλιγόστευεν ή ταχύτης του. Ξηρά δέν έφαινετο πουθενά. « Αν έρωτάτε διχ τó θαλάσσιον τέρας, τó όποιον έσερνε τάχα τó πλοϊόν, ούτε αυτό δέν έφαινετο πουθενά μ' όσα και αν έλεγεν ο βαρελάς. Και όλοι ήλιπιζαν, και όλοι έπαίρναν θάρρος με τά ενθαρρυντικά λόγια που ήκουαν από τον κυβερνήτην των. Δι' αυτό ο ναύκληρος ένόμισε πως έπρεπε να πειράξη λιγάκι τον Ζαχαριαν δια τον κροκόδειλο - πολυπόδο - κράκα - κράκεν του: — Έχασες την μοποτίλλια, γέρο μου! του είπε, κτυπών με την πκλάμην τον ώμόν του. — Την εκέρδισα! απήντησεν ο μάστρο-Καβιδουλίνας, αλλά ούτε έπυ ούτε έγώ θα ζήσωμε δια να την πούμε... — Τι!... υποστηρίζεις πως τó τέρας σου... — Είνε πάντα εδώ... και άρα καλοκυτάξης, θα διακρίνης τότε την ουρά του... και τότε τó κεφάλι του... — Όλα αυτά είνε φαντασιές που κατεβάζει ή κουτρά σου! — Και μās βασιτά μέσα στα νύχια του... και δέν θα μας άφιση... και ξεύρω έγώ που μας πηγαίνει. — Όπου κι' αν μας πάη, θα ξαναγυρίσωμε, γέρο μου! απήντησεν ο ναύκληρος. Και ύστερα από την μοποτίλλια του ρακιοϋ, στοιχηματίξω άλλη μια μοποτίλλια ρόμι πως δέν θα γαθή ούτε μια τρίχα απ' τά κεφάλια μας! Ο Ζαχαρίας Καβιδουλίνας ύψωσε τούς ώμους, και τó βλέμμα που έριψεν επάνω εις τέν σύντροφόν του ήτο περιφρονητικόν. Σχυμμένος καθώς ήτο επάνω από την κουραστήν, ένόμιζεν ότι έβλεπε πραγματικώς την κεραλήν του τέρατος, ένα είδος αλογόκεφαλής με τεράστιον ράμφος, που έβγαίνει από μέσα από την βασύμαλλον χαιτην του' και έπειτα, εις απόστασιν μερικῶν εκατον

τάδων ποδιών, ή τερατώδης ουρά του εκτυπόσσε με μεγάλην μανίνην την φουσκωμένην θάλασσαν επί μεγάλης έκτάσεως!... Και, να είπούμεν την αλήθειαν, πολλοί μαθητευόμενοι και ναύται έβλεπαν όλα αυτά... με τά μάτια του βαρελά. — Επείρασεν δέκα λεπτά της ώρας, και ο ναύτης Γαστινέ, ο όποιος είχεν αναβή εις τó θαράκιον του τουρκέτου, εξώναξεν έξαφνα με σωνήν βροντώδη: — Κάμπος από πάγο στην πλώρη άριστέρα! Μία παιδιάς από πάγον έφαινετο εις απόστασιν τριών μιλίων προς βορράν. Επίπεδος και έμαλή ως κάτοπτρον καθώς ήτο, άντεκατόπτριζε τās τελευταίας ακτίνας του ήλιου. Εις τó βάθος ύψουτο οι εκ πάγου όβφοι, των όποιων ή ύψηλότερη κορυφή έσκιαγραφείτο εις ύψος εκατόν περίπου όργυιών υπέρ την επιφανείαν της θαλάσσης. Επάνω εις τον παγωνα εκείνον επτέρυγιζε κόσμος όλόκληρος πτηνών, ψαρονικα, γλάροι, φρεγάται, λιπαρόχηνες, ενώ αι ρῶκαι, ζευγαρωμέναι, έσέρνοντο εις τās άκρας του προς την θάλασσαν. Ητο δέ ή θάλασσα περισσότερον τρικυμιώδης παρ' όσον ήτο δυνατόν να την κάμη ο άνεμος, διότι τó τεράστιον κύμα έτρεχεν ακόμη ανάμεσα εις τούς αλληλοσυγκρουόμενους πλωτούς όγκους του πάγου. Καί, βεβήκως, επήγγαινε να συντριφθή επάνω εις εκείνον τον αδιάσειστον πολικόν φραγμόν. Τά κύματα έσκόζαν και επεφταν επάνω εις τó κατάστρωμα του « Άγιου Ένώχ », του όποιου τά παραπέτα είχαν σπάση προς τó μέρος του τουρκέτου. Έξερνα, έκλινε τίσον πολύ τó πλοϊόν με την πλευράν, ώστε τά νερά τó κατεκλύσαν έως τó κάσασρο. Αν τά καπάκια του κύτους δέν εκρατούσαν καλά, τó σκάφος θα έγέμιζε και θα κατεποντίζετο. Όσον έσκότεινιαιζε, τίσον ή θύελλα έγινετο μανιωδεστέρα και έξεσπούσεν εις φοβερούς άνεμοστροβίλους άνακατωμένους με χιόνι. Τέλος, κατά τās έπτὰ τó βράδυ, ο « Άγιος Ένώχ » άνεσηκώθη δια τελευταίαν φοράν, ίσφενδονίσθη επάνω εις την παγοπεδιάδα, την διέσχισαν όλισθαίνον επί της επιφανείας της και έσταμάτησε προσκρούσας επάνω εις τούς όγκους του πάγου, οι όπολοι έσχηματίζαν τούς παγολόφους. ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'. Η ΛΥΣΙΣ. Είχε νυκτώση, και ήτο μαύρη και παγωμένη ή νύχτα, με κρύο δέκα βαθμών του εκατονταβάθμου θερμομέτρου κάτω από τó μηδενικόν. Η σύγκρουσις ήτο τίσον ισχυρά

ώστε αι στήλαι των ιστών έσπασαν και τó σκάφος άνυξεν εις τά δύο. Θαύμα ήτο που δέν επληρώθη κανεις σοβαρός, — μερικοί έμωλωπίσθησαν μόνον. Οι ναύται, αφού έστωριάσθησαν όλοι προς τó παραπέτο του πλοίου, ήμπόρεσαν να καταβούν επάνω εις την παγοπεδιάδα, όπου ο κ. Μπουρκάρ και οι αξιωματικοί επήγαν μετ' άλλιγον προς συνάντησιν των. Δέν έμενε πλέον παρά να περιμένουν να έξημερώση. Μόλαταύτα άντι να μείνουν τίσας ώρας εις τó υπαιθρον, προτιμότερον ήτο ν' αναβούν μέσα εις τó πλοϊόν. Δι' αυτό ο κυβερνήτης έδωκε την σχετικην διαταγήν. Αν και δέν ήμπορούσαν ν' άναψουν φωτιά εις τās θερμάστρας, τουλάχιστον θα ήσαν προσυλαγμένοι από την λυσσαλέαν χιονοθύελλαν... Ο « Άγιος Ένώχ » είχεν άνεσηκώθη, την στιγμήν που προσέκρουσεν εις την βάση του παγωώνος. Άλλά τί φοβερός άβραρίας που είχε πάθη! Το σκάφος είχεν άνοίξη εις πολλά μέρη των ύψάλων, τó κατάστρωμα είχε καταπέση ή ξεχαρβαλωθή, τά διαφράγματα είχαν μετατοπισθή από την θέσιν των. Και τώρα τί θα απεγίνοντο οι ναυαγοί του « Άγιου Ένώχ » και του « Ρέπτιωνος; Ο κ. Μπουρκάρ και ο ύπαρχος ήδυνήθησαν να εύρουν τούς χάρτας των μέσθ εις τά συντρίμματα του καρρέ. Με τó φως ένός φανού κατεγίνοντο να προδιορίσουν την θέσιν όπου εύρισκοντο. — Από τó βράδυ της 22 έως τó βράδυ της 23 Οκτωβρίου, μās παρέσυρε τó κύμα προς τά βορειοδυτικά της πολιικής θαλάσσης, — είπεν ο κ. Μπουρκάρ. — Με ταχύτητα τουλάχιστον σαράντα λευγών την ώρα! απήντησεν ο κ. Έρτώ.

— Δι' αυτό, προσέθεσεν ο πλοίαρχος, δέν θα μου φανή παράδοξον αν αποδειχθή ότι εφθάσαμεν εις τά μέρη της Γης του Βράγγελ. Αν ο κ. Μπουρκάρ δέν είχε λάθος, αν ο παγωώ έσπείριζετο επί της νήσου εκείνης ή όποια γαιονεύει με την ακτή της Σιβηρίας, δέν είχε παρά να περάσουν τον πορθμόν του Αόγγ δια να φθάσουν εις την χώραν των Τσουκτσή, της όποιας τó βορειότερον άκρον προς τον Παγωμένον Ωκεανόν άποτελει τó Βόρειον Ακρωτήριον. Οπωςδήποτε, ή κατάστασις δέν ήτο έντελώς άπελπιστικη. Οι ναυάγοι δέν

« Δέν υπήρχε καμμία έλπίς να επισκευασθούν αι άβραρίας του » (σ. 412, α')

είχαν μείνη χωρίς πιθανότητας σωτηρίας. Άλλά με τί κόπους και αγώνας με τί στερήσεις ήτο δυνατόν να σωθούν! Να περιπατήσουν πεζοί όλόκληρους εκατοντάδας μιλίων επάνω εις εκείνας τās παγοπεδιάδας, χωρίς στέγην, εκτεθειμένοι εις όλες τές άναποδιές του κλίματος, χειμῶνα καιρόν! Και μάλιστα έπρεπε να εύρουν πηγμένον και τó πορθμόν του Αόγγ, καθ' όλον τó μήκος του, δια να κατορθώσουν

να φθάσουν έως τα παράλια της Σιδηρίας.

— Και το μεγαλύτερον δυστύχημα, παρετήρησεν ο κ. Έρτώ, είνε ότι δέν επισκευάζονται αι άδαριαί του «Αγίου Ένώχ»! Αν έπεσκευάζοντο, εύκολα θα άνοιγαμεν μίαν διώρυγα εις τους πάγους, και το καράδι μας θα ήμπορουσεν ν' άρμενίσκη και πάλιν...

— Και, έπρόθεσεν ο κ. Μπουρκάρ, δέν έχομεν ούτε μίαν βάρκαν! Θα μας άρκεύουν άράγε τα τρέβριμα, έως ότου προφθάσωμεν να ναυπηγήσωμεν, με τα συντρίμματα του πλοίου μας, καμμίαν τόσον μεγάλην ώστε να μας χωράση όλους;...

Ήλθεν ή ημέρα, και ο ήλιος έδειξε λιγάκι τόν κελιδόν δίσκον του επάνω από τόν ορίζοντα, αλλά χωρίς θερμότητα, χωρίς φως σχεδόν.

Η πεδιάς του πάγου εξεστείνεται άπεραντος προς άνατολάς και προς δυσμάς. Προς νότον έφαινετο ο πορθμός του Λόγγ, γεμάτος από όγκους πάγου, τους οποίους ο χειμών έμελλε να ενώση και να τους μεταβάλη εις ομοίμορρον παγωμένην έπιφάνειαν έως την άσιατικήν ακτήν. Άλλά πριν παγώση ο πορθμός, ήτο άδύνατον να διανοηθούν να τον περάσουν.

Όλοι κατέβησαν από το πλοϊον και ο πλοίαρχος προέβη εις την λεπτομερή έπιθεώρησιν του σκάφους. Δέν ήπρχε καμμία έλπίς να επισκευασθούν αι άδαριαί του. Αυτό έδήλωσαν, άφου το εξήτασαν, και αι αξιωματικοί και ο ξυλουργός μαζί με τόν σιδηρουργόν.

Δέν έμνευε λοιπόν ή να λάβουν μίαν άπόφασιν εκ των δύο:

Η να ξεκινήσουν αύθημερόν με όσα τρέβριμα είχαν και δέν είχαν, διευθυνόμενοι προς δυσμάς, έως ότου εύρουν εντελώς παγωμένην την θάλασσαν, — ή να κατασκηνώσων εκεί όπου εύρίσκοντο περιμένοντες να παγώση εντελώς ο πορθμός του Λόγγ.

Συνεζητήθησαν τα ύπερ και τα κατά των δύο σχεδίων, και ο πλοίαρχος Μπουρκάρ έλαβε την άπόφασιν ν' αναχωρήση με όλους τους ναυαγούς, μόλις έτελείονεν ή κατασκευή των έλκθηρων, τα όποια, άφου δέν είχαν σκύλους, έπρόκειτο να σύρουν οι άνθρωποι. Εις τα έλκθηρα αυτά έπρόκειτο να φορτωθούν τα τρέβριμα και τα λοιπά έφόδια δια την κοπιαστικήν εκείνην οδοιπορίαν. Δι' αυτό, κατά διαταγήν του κυβερνήτου, ο μάστρο-Καβιδουλίτης, ο ξυλουργός και ο σιδηρουργός ήρχισαν την έργασίαν. Δι' ετάχθησαν να κατασκευάσουν τρία έλκθηρα με τας σανίδας και τα δοράτια που έβγαλαν από το πλοϊον, του όποιου το σκάφος έχρησίμευεν άκόμη ως στέγη δια τους ναυαγούς.

Τρεις ημέραι έχρειάζοντο δια την

έργασίαν εκείνην. υπό τόν θρον να μη χάνουν καιρόν οι εργαζόμενοι. Οι Άγγλοι προσεφέρθησαν να βοηθήσουν, και ο κ. Μπουρκάρ έβασίλειτο επί της συνδρομής των κυρίως δια την οδοιπορίαν. Ήσαν άπαραίτητοι όλοι και δέν ήσαν άρκετοί μάλιστα δια να σύρουν τα βαρύτατα έκείνα έλκθηρα εις τόσον μικρόν ταξείδι.

Έπανεϊλήμμενος οι δύο πλοίαρχοι, οι υποπλοίαρχοι και ο ίατρος Φιλιάλ άνέβησαν εις την κορυφήν του παρολόφου, του όποιου αι πλευραι ήσαν βαταί όπωςδήςτοι. Από εκείνο το ύψος των τρικισίων ποδών, ή άκτίς της όράσεως έφθανε τα πενήντα περίπου χιλιόμετρα. Άλλά με τα τηλεσκοπία καμμίαν ξηράν δέν διέκριναν. Προς νότον δέ, ήτο άκόμη ή θάλασσα όπου έπαράδερναν μεγάλα κομμάτια πάγου, και όχι ή συνεχής και ομοίμορρος παγοπεδιάς!... Έπρεπε λοιπόν να παραδεχθούν ότι όλοκληροί έβδόμηδες θα έπερνούσαν άκόμη πριν ή ο πορθμός του Λόγγ παγώση καθ' όλην την έκτασιν του, αν πρηναικώς αύτός ο πορθμός έκειτο προς το μέρος εκείνο.

Κατά το διάστημα των τριών εκείνων ημερών, το στρατόπεδον των ναυαγών δέν άνησύχησε καθόλου από έπισκέψεις λευκών άρκτων. Δύο ή τρία από αυτά τα έπίφοβα ζώα, άφου ένεφανίσθησαν άνάμεσα στους παρολόφους, έφυγαν μόλις οι ναύται ήθέλησαν να τα κυνηγήσουν.

Τέλος, την 26 Οκτωβρίου το βράδυ, έπερατώθη ή κατασκευή των έλκθηρων. Τα έφόρτωσαν με κάσας γεμάτες από κονσέρβας, κρέατα, όσπρια και γαλέττες, με άφθονα καυσόξυλα, με ένα δέμα από καραβόπανα τα όποια ήσαν προωρισμένα δια να στήνουν με αυτά σκηνάς, όταν αι χιονοθύελλαι θα έκαμαν άδύνατον την οδοιπορίαν.

Άφου έδειπνησαν και έκοιμήθησαν δια τελευταίαν φοράν μέσα εις το πλοϊον, οι πλοίαρχοι Μπουρκάρ και Κίγγ με τους αξιωματικούς και τους ναύτας των, έπήραν τόν δρόμον.

Συγκινητική ήτο ή αναχώρησίς των. Όλοι έφυγαν περίλυποι!... Έκείνο το ναυάγιόν που ήτο μετ' όσον άδύνατον «Αγιος Ένώχ» τους έκαμνε να στρέφουν διαρκώς και να το κυτάζουν, έως ότου εξηφανίσθη όπισω από τους παρολόφους. Και όταν ο ναύκληρος Όλιβας, πάντοτε γεμάτος από έλπίδας, ειπεν εις τόν βαρύντα:

— Λοιπόν, τί λές, γέρο μου;... θα την γλυτώσωμε και θα ξαναδούμε πάλιν το λιμάνι της Χάβρης...

— Έμεις... ποιός ξέρει;... όχι όμως ο «Αγιος Ένώχ»! άπήνητησεν ο Ζαχαρίας.

Περιτόν να περιγράψωμεν λεπτομε-

ρως τα άσήμαντα έπιστάδια του ταξείδιου εκείνου που έγινετο επάνω εις την παγωμένην έκτασιν. Το μικρόν καραβάκι έβάδιζε με τάξιν στρατιωτικήν. Οι δύο υποπλοίαρχοι ήσαν οι πρόσκοποι και άνηνευταί του. Άπεμακρύνοντο ένίστε και ένα και δύο μιλια εμπρός δια να έξεριυνήσουν τόν δρόμον, όταν τον έβλεπαν φραγμένον από όγκους πάγου. Ήσαν τότε ήχηλαζόμενοι οι όδοιπόροι να κάμνουν τόν γύρον των παγολόφων, και αυτό ηδύνατο το μήκος του ταξείδιου.

Η θερμοκρασία εκυμαίνεται μεταξύ των 20 και των 30 βαθμών υπό το μηδενικόν. — όση συνήθως είνε ή θερμοκρασία εις εκείνα τα πλάτη κατά την έναρξιν της χειμερινής περιόδου.

Και αι ημέραι έπερνοσαν, και προς νότον της παγοπεδιάδος ήτο πάντοτε άπλωμένη ή θάλασσα, σκεπασμένη από μεγάλα κομμάτια πάγου. Το κραθάκι μόλις και μετά βίας έκαμνε δέκα έως δώδεκα μιλια τα ήμερονύκτιον, του όποιου δώδεκα ώραι έχρησιμοποιούντο προς άνάπαυσιν και ύπνον. Έπειδή δέ αι ημέραι του Οκτωβρίου είνε πολύ μικραί εις εκείνο το ύψηλόν πλάτος, και ο ήλιος διαγράφει ύπερ τόν ορίζοντα καμπύλην ή όποια δσον έπήγαινε και έμίκραινε, το ταξείδι εκείνο το φοβερά κοπιαστικόν έγινετο σχεδόν μισοσκότεινον...

Δέν παρεπνοούντο όμως οι γενναίοι άνδρες. Οι Άγγλοι προθυμότερα έτραβούσαν και αυτοί τα έλκθηρα. Όταν ο κ. Μπουρκάρ έβιθε το πρόσταγμα της σταθμεύσεως, έστησαν τας σκηνάς με τα δοράτια και τα καραβόπανά των, έκαμναν διανομήν τροφίμων, άναβαν τόν κινητόν φούρνον, έβραζαν κανένα ζεστό γρην ή καφφέ, και έπεισαν να κοιμηθούν έως την στιγμήν της αναχωρήσεως.

Άλλά τί μαρτύρια υπέφεραν, όταν ή άνεμοζάλη ήρχιζε με άνήκουστον μανίαν, όταν ο άνεμος έσάρωνε τα χιόνια εις την παγοπεδιάδα, και τον είχαν εμπρός και έβάδιζαν μέσα εις την πυκνήν και τυφλωτικήν άσπρην σκόνην! Δέν έβλεπαν ο ένας τόν άλλον, εις άπόστασιν όλίγων μέτρων. Μόνον με την πυξίδα κατέβησαν να κρατούν την πορείαν των, αν και ή μαγνητική της βελόνη έταλαντεύετο σαν τρελλή, και δέν ήτο πλέον τόσον καλός οδηγός. Ο κ. Μπουρκάρ — και δέν το έλεγε παρά μόνον εις τόν κ. Έρτώ — έσκέπτετο ότι είχε χάση τόν δρόμον μέσα εις εκείνην την άπεραντον έρημίαν... Τι να κάμη όμως;... Να έπιδιδασθή εις κανένα άπό εκείνους τους μικροτέρους παγώνας, τους όποιους παρέσυρε το ρεύμα, και ν' άφειθή εις το έλεος του Θεού δια να φθάση έως την ακτήν της Σιδηρίας;... Όχι! δσον έπροχωρούσε ο χειμών, έκείνοι οι πλωτοί παγώνες θα έαχματίζαν επί τέλους ένα στερεόν και συμπα-

γη παγωμένον κάμπον εις την έπιφάνειαν της πολικής θάλασσης. Άλλ' αν έπερνούσαν πολλά έβδόμηδες, έως ότου πήξη εντελώς ή θάλασσα, δέν θα έτελείοναν τα τρέβριμα και τα καυσόξυλα, μη δλην την οικονομίαν που έκαμαν;

Πολλοί από τους μαθητευομένους είχαν εξαντληθή πλέον από την κουράσιν, και ο ίατρος Φιλιάλ τους ένοσήλευεν εσον καλλίτερα έπέτρεπαν αι περιστάσεις. Άχι πόσον όλιγώτερον θα έκοπιάζαν, αν είχαν εις τα έλκθηρά των ζευγμένους μερικους από τους σκύλους των σιδηριακών πεδιάδων. Είνε προσιμμένα με θαυμάσιον ένστικτον, τα ζώα εκείνα και γνωρίζουν πώς να εύρίσκουν την όρθην διεύθυνσιν μέσα εις τους χιονοστρόβιλους ενώ οι κύριοι των δέν ήξεύρουσαν καν που εύρίσκονταί...

Εταξείδευσαν με αυτόν τόν τρόπον έως τας 19 Νομβρίου.

Εικόσιτες αραες ημέραι είχαν περτή από την ημέραν της αναχωρήσεώς των, και δέν είχαν κατορθώση να καταβούν προς τα νοτιοδυτικά, εκεί όπου ο κ. Μπουρκάρ ήλπιζε να συναντήση την προεξέχουσαν άκραν της ήπειρου άπέναντι των νήσων Λαχωβ.

Τα τρέβριμα είχαν σχεδόν εξαντληθή, και, πριν περάσουν σαρανταοκτώ ώραι, οι ναυαγοί δέν θα είχαν πλέον να κάμουν τίποτε άλλο παρά να σταματήσουν εις την τελευταίαν των κατασκήνωσιν και εκεί να περιμένουν τόν φοικωδέστερον των θανάτων!...

«Πλοϊον... πλοϊον!»

Επί τέλους, το πρωί της 20 Νομβρίου, ήκούσθη αυτή ή κραυγή από το στόμα του Ρωμανού! Άλλότ, και όλοι είδαν τότε το πλοϊον, το όποιον πρώτος ο υποπλοίαρχος είχε ανακαλόψη.

Ήτο ένα μάροκο φαιλανοθηρικόν, το όποιον, με όλα τα πανιά του ανοικτά, με τόν δυνατόν βορειοδυτικόν άνεμον, διηυθύνετο προς τόν Βερίγγειον πορθμόν.

Ο κ. Μπουρκάρ και οι σύντροφοί του, έγκαταλείψαντες τα έλκθηρα, ήσαν άρκετάς δυνάμεις δια να τρέξουν έως το χειλος της παγοπεδιάδος.

Εκεί έκαμαν σινιάλα, έκυρεβόλησαν με τα τουφέκια των...

Τους είδαν από το πλοϊον και τους ήκουσαν... Άνεκώχευσεν άμέσως το πλοϊον και δύο λέμβοι εξεκίνησαν από την πλευράν του.

Μετά ήμισιων ώραν, όλοι οι ναυαγοί ήσαν εις το πλοϊον. Τους είχε σώση ή Θεία Πρόνοια!

Το πλοϊον εκείνο ήτο ο «Κόσμος» του λιμένος Βέλφαστ, υπό τόν πλοίαρχον Μόρρις, και άφου έτελείωσεν άργά πολύ την άλιείαν του εις τα βέρεια πελάγη, έπλεε προς την Νέαν Ζηλανδίαν. Περιτόν να επώμεν πόσον θερμήν ύποδοχήν εύρήκαν εις αυτό οι ναυαγοί

του «Αγίου Ένώχ» και του «Ρέπτωνος». Όταν δέ οι δύο πλοίαρχοι διηγήθησαν υπό ποίας εξαιρετικής περιστάσεως έχασαν τα πλεία των, όλίγον έλειψε να μη τους πιστεύουσιν... Μετά ένα μήνα, ο «Κόσμος» άπεβίβαζεν εις τόν λιμένα Δούνεδιν τους ναυαγούς μας.

Και, τότε, ο πλοίαρχος Κίγγ, ειπεν άποχαιρετών τόν πλοίαρχον Μπουρκάρ: — Μας εσώσατε μέσα εις τόν «Αγιον Ένώχ», και σας ευχαριστώ.

— Όπως ήμας ευχαριστούμεν τόν συμπατριώτην σας, τόν πλοίαρχον Μόρρις, διότι μας έπήρε μέσα εις τόν «Κόσμον», άπήνητησεν ο κ. Μπουρκάρ.

— Όστε, είμεθα εξωφλημένοι; ειπεν ο Άγγλος.

— Β. βαιώς... — Καληνύκτα! — Καληνύκτα!

Και εχωρίστησαν...

Αν έρωτάτε δια το κράκε, το καλαμάρι, τόν κεφαλόποδα, την νεροφίδα, και ό,τι άλλο θέλετε να τα είπητε, ο «Κόσμος», εις το πεύσμα όλων των προφητειών που εξεφούριζε διαρκώς ο μάστρο-Καβιδουλίτης, δέν είδε τίποτε εις όλον εκείνο το ταξείδι από την πολικήν θάλασσαν έως την Νέαν Ζηλανδίαν. Άλλά ούτε ο κ. Μπουρκάρ και οι σύντροφοί του είδαν τίποτε κατά το ταξείδι των από την Νέαν Ζηλανδίαν εις την Ευρώπην. Οι υποπλοίαρχοι Κοκμπέρ και Άλλότ έπίεστησαν επί τέλους ότι ο «Αγιος Ένώχ» είχε παρασυρθή έως τους πάγους από ένα τεράστιον και ταχύτατον κύμα.

Ο Ζαχαρίας όμως και οι περισσότεροι άνδρες του πληρώματος έπίστευαν άκόμη ότι το άνυπαρκτον θαλάσσιον τέρας ήτο ή αίτια του ναυαγίου των...

Ο πλοίαρχος Μπουρκάρ και οι σύντροφοί του έπίστρεψαν εις την Χάβρη. Άλλά την φοράν αυτήν όχι με το πλοϊόν των!

Εν τούτοις, ή πώλησις του πρώτου φορτίου εις την Βικτωρίαν της νήσου Βαγκούβερ είχε δώση πολλά κέρδη, και αι άσφαλιστικάί εταιρείαι έπλήρωσαν την αξίαν του «Αγίου Ένώχ». Έδάκρυεν όμως ο πλοίαρχος του, όταν έσυλλογιζετο το καράδι του, το όποιον έγκατέλειψε μέσα στους πάγους του Πολικού Όκεανού.

Αν έρωτάτε δια τόν ναύκληρον Όλιβαν και τόν Καβιδουλίτην, έπεράσθησαν άρκετάς μοπιλλίτες ρύμι και ρακί, που έτοιμημάτιαν και έχαναν, τότε ο ένας και τότε ο άλλος, εις το διάστημα του ταξείδιου. Και όταν ο πρώτος ειπεν εις τόν δεύτερον:

— Λοιπόν, γέρο; πιστεύεις άκόμη; — Αν πιστεύω, λέει! ύστερα από όσα έκάθαμε...

— Λοιπόν, έπιμένεις πώς είδες το ζώο σου;

— Όπως σε βλέπω.

— Έννοείς δηλαδή πώς είμαι κ' εγώ ζώο;

— Μα βέβαια... άφου δέν θέλεις να πιστέψης...

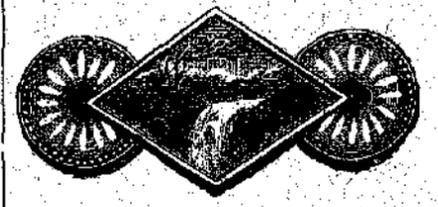
— Ευχαριστώ!

Ός βλέπετε, ο βαρύντα δέν ήλλαξε καθόλου γνώμη. Έπιμένει ότι υπάρχει το τέρας, και εις τα αιώνια παραμύθια που διηγείται, φέρει άδιάκοπα ως παράδειγμα το ναυάγιον του «Αγίου Ένώχ».

Άλλά—είμαστε να μένετε βέβαιοι δι' αυτό—έκείνο το ταξείδι ήτο το τελευταίον που έκαμεν ο Ζηχαρίας Καβιδουλίτης.

N. ΗΟΡΙΩΤΗΣ ΓΕΛΟΣ

ΤΩΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙΩΝ ΤΟΥ ΚΑΒΙΔΟΥΛΙΤΟΥ

Η ΓΚΑΙ ΔΑ ΤΟΥ ΣΚΩΤΟΥ

Το έθνικόν μουσικόν όργανον των Σκώτων είνε ή γκάιδα, ή όποια εις μερικά μέρη της Ελλάδος λέγεται πιπίτζα και εις άλλα κ α ρ α μ ο ύ ζ α. Οι άρχαίοι την έλεγαν άσκαυλον, διότι άκριβώς άποτελείται από ένα άσκόν και ένα ή δύο αλόους.

Την γκάιδαν λοιπόν έχουν οι Σκώτοι ως έθνικόν μουσικόν όργανον, και τρελλαινόνται ν' άκούουν τους ήχους της. Υπάρχουν δέ άρκετά περιεργα ανέκδοτα δι' αυτήν την μαγίαν των.

Μεταξύ άλλων διηγούνται ότι κατά τόν Κριμζικόν πόλεμον του 1854, ότε οι Άγγλοι και οι Γάλλοι είχαν έκαταστήσει κατά των Ρώσων εις Κριμζίαν, έτυχεν εις μίαν αΐθουσαν του άγγλικού στρατιωτικού νυσοκομείου να νεσηλεύονταί 42 πληγωμένοι. Όλοι έπήγαιναν καλλίτερα, και μόνος ένας έθεωρείτο, από τους ίατρούς ως έτοιμοθάνατος. Ήτο δέ αυτός Σκώτος την πάτριαν, ο έπολος, έπειδή ήσθάνθη προσγγίζοντα τόν θάνατόν του, εξήγησεν ως χάριν να άκούση δια τελευταίαν φοράν ένα σκοπέν από την γκάιδαν. Οι ίατροί το έπέτρεψαν, αλλά το αποτέλεσμα ήτο εντελώς άπρόσπτον.

Μίαν ώραν έπαίξε ή γκάιδα μέσα εις την αΐθουσαν, και ο μόν Σκώτος άνέρρωσεν, αλλά... άπέθαναν οι άλλοι 41!

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΧΡΗΣΤΟΣ Α. ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΣ (Γραμματικός και Ταμίας της 'Ενώσεως') Βραβευθείς από το ψευδώνυμον 'Λεός της 'Ερήμου' εις τὸν 80ὸν Διαγωνισμὸν τῶν 'Αύστρων. [Ἰδε Διάπλασις 1, 2, σελ. 361.]

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ' (Συνέχεια)

— Τι νὰ τὸν κρατῆ ἀράγε τόσο ἀργά ; εἶπεν ἡ Ξένη. — Δὲν εἰδεύω, οὔτε ἐννοῶ, ἀπεκρίθη ἡ Αἰμιλία ἡ ἑποία ἐπηγαίνοντο ἀπὸ τὴν θύραν εἰς τὸ παράθυρον. Ἦνε ἡ πρώτη φορὰ αὐτῆ ποῦ ἀργεῖ ἔτσι. Μήπως ἐνόσταξες ; — Ἄ ! ὄχι. Εἶμαι τόσο καλά ἐδῶ, μόνη μαζί σου εἰς τὴν γωνίαν τῆς φωτιᾶς ! Ἡ βραδυὰ θαρρεῖς καὶ εἶνε καμωμένη ἐπίτηδες διὰ ἐκμυστηρεύσεις. Ἐνθυμεῖσαι τὴν ἐποχὴν ποῦ σ' ἐζάλισα μὲ τὴ γρόνια μου ; — Φαίνεται πολὺ εὐτυχεστέρα τώρα, εἶπεν ἡ Αἰμιλία, ἐνῶ ἐνδομύχως ἐσυλλογιζέτο : «Τί μαυρίλα ποῦ ἔχει ὁ οὐρανός ! Πολὺ φοβεῖμαι μήπως πιάση καμμιὰ μπόρα ! τοῦλάχιστον νὰ ἐπρόφθαινε νὰ ἤρχετο προτῆτερα ! — Ναι, ἀπήντησεν ἡ Ξένη βυθισμένη εἰς τὰς σκέψεις, εἶμαι εὐτυχεστέρα ἀρ' ὅτου ἔπαυσα νὰ φιλοσοκινίζω τοὺς διαλογισμούς μου καὶ νὰ θρηνηλογῶ ἀδιάκοπα διότι μου λείπει τὸ κάλλος καὶ διότι δὲν με ἀγαποῦν οἱ ἄλλοι, — ὅπως ἔκαμνα τότε. Ἰσχυρὸν τόσα πράγματα περισσότερον ἐνδιαφέροντα παρὰ τὸ νὰ

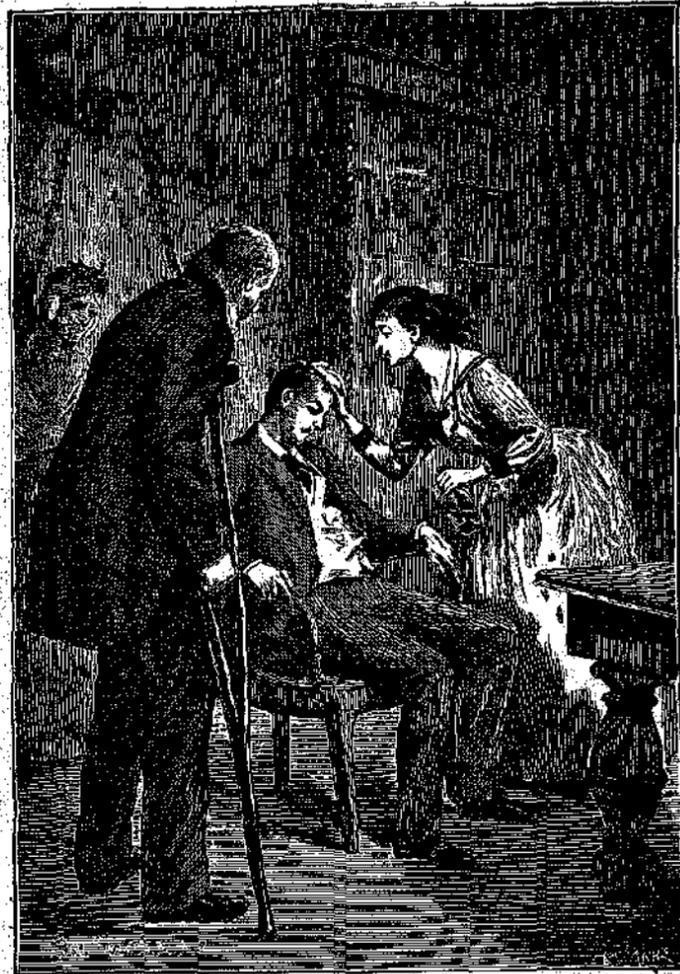
σκέπτεται κανεὶς πάντοτε τὸν αὐτὸν του. — Δὲν εἶσαι πλέον τόσο αἰσθηματικὴ ὅσον ἄλλοτε, αὐτὸ εἶνε βέβαιον, εἶπεν ἡ Αἰμιλία. — Περιώρισον ὅλην μου τὴν αἰσθηματικὴν καὶ ἄλλας μου τὰς ρωμαντικὰς ἰδέας εἰς τὰ βιβλία μου, ἀπεκρίθη ἡ Ξένη. Ἡ Αἰμιλία δὲν ἀπήντησεν. Ἐἶχεν ἀλλοῦ τὸν νοῦν της. — Ξεύρεις τὰ νέα ; ἐξηκολούθησεν ἡ Ξένη ἄλλα δύο συνοικέσια γίνονται. Ἐπὶ τέλους δὲν θὰ μένουν διαθίσιμες παρὰ ἐσὺ καὶ ἐγώ. Ποτὲ δὲν θὰ το ἐπίστευα πῶς ἐκεῖνος ὁ στυβερὸς κύριος Τζῶν Σάμφορν θ' ἀπεφάσιζε νὰ πάρῃ τὴν Καίτην Χάκκετ, ποῦ εἶνε τόσο πεταχτὴ καὶ γελαστή ἄλλα ὁ ἄλλος γάμος εἶνε ἀκόμη πλέον ἀπρόοπτος. — Ποῖος ἄλλος ; — Ὁ γάμος τῆς Βιργινίας. Ἡ Αἰμιλία ἐρρίγησε. — Ἐδῶκαν τὸν λόγον τῶν ! εἶπε μὲ φωνὴν τρέμουσαν ἀπὸ τὴν ταραχὴν. Ὡ ! εἶνε ἀδύνατον, ὁ Κάρολος θὰ μοῦ το ἔλεγε. — Δὲν πιστεύω νὰ το γνωρίζῃ. — Μὲ περιπαίζεις λοιπόν, Ξένη ; — Πῶς νὰ το γνωρίζῃ ὁ Κάρολος ; ἐξηκολούθησεν ἡ Ξένη, ἀφοῦ αὐτὴ μόνον εἰς ἐμὲ ἐπρόφθασε νὰ το εἰπῇ. Δὲν ἐννοῶ ὅμως τί του ἤρε αὐτοῦ τοῦ Ἰῶβ Φέττυπλος, καὶ τῆς ἄρεσε ! — Τὸν Ἰῶβ Φέττυπλος, τὸν ἸΩΒ εἶπες ; καλέ, τὸν Ἰῶβ παντρεύεται ; — Μὰ βέβαια. Δὲν σοῦ το εἶπα ; — Τὸν Ἰῶβ ; Ὁνειρεύεσαι, Ξένη ; βεβαίως δὲν τον παίρνει αὐτὸν ! — Καὶ διατί ὄχι ; — Ἀληθινά, διατί ὄχι ; — Καὶ ἤρχισε νὰ γελά μὲ ὅλη της τὴν καρδιά ! — Δὲν βλέπω τὸν λόγον διατί νὰ γελάς τόσο πολὺ, εἶπεν ἡ Ξένη ἡ Βιργινία φαίνεται πολὺ εὐτυχῆς. — Ἄγνοεῖς λοιπόν διὰ δὲν ἤμπορεῖ νὰ πάρῃ τὸν ἕνα ἀπὸ τοὺς δύο ἀδελφούς χωρὶς νὰ πάρῃ καὶ τὸν ἄλλον ; ἀνέκραξεν ἡ Αἰμιλία, καὶ ἐξέσπασεν εἰς νέους καγχασιμούς. Κατόπιν ἔπεσεν εἰς τὸσον βαθὺν ρεμβασμὸν, ὥστε εἶαι αἱ ἐρωτήσεις τῆς Ξένης δὲν της ἀπέσπασαν παρὰ ἀπαντήσεις χωρὶς εἰρμὸν καὶ συγχῆν. — Ἐχει τὰ νευρά της, καὶ εὐλόγως βατερά ἀπὸ τὸσας δοκιμασίας ποὺ ὑπέφερον, εἶπεν ἡ ἀνεκτικὴ Ξένη, εὐλαβουμένη τὴν σιωπὴν της, καὶ σιγὰ-σιγὰ ἀπεκοιμήθη εἰς τὴν πολυθρόναν της. Ἦνας λυγμὸς ἔξαφνα τὴν ἐξόνησε : — Τί ἔχεις, Αἰμιλία ; τί ἔπαθες ; — Τίποτε . . . καταλαβαίνεις πῶς εἶνε μεσάνυχτα καὶ ὁ Κάρολος δὲν ἐπέστρεψεν ἀκόμη ; — Μὴν ἀγαναχτῆς θὰ ἔκαμε ἔκως

ἐγώ θὰ ἔμεινε εἰς τὸ σπίτι κάποιον φίλου του. — Αὐτὸ, ποτὲ δὲν του συμβαίνει. — Λοιπόν, ὅλα τὰ πράγματα ἔχουν μίαν ἀρχὴν . . . καὶ του συμβαίνει τώρα διὰ πρώτην φορὰν . . . Πᾶμε νὰ κοιμηθούμε ; — Καὶ ἔτριψε τὰ μάτια της ἀπὸ τὴν νύσταν. — Πῆγαινε σὺ ἂν θέλῃς ; ἐγὼ θὰ καθῆσω νὰ τον περιμένω. Ὁ παππούς θ' ἀνησυχῆσε πολὺ ἂν ἐγνώριζεν ὅτι δὲν ἐπέστρεψεν ἀκόμη στὸ σπίτι. Ἐπειδὴ ὁ παππούς δὲν εἶχεν εἰδῆσθαι δι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, ἡ Ξένη ἠδύνατο ν' ἀπαντήσῃ ὅτι αὐτὸ δὲν ἦτο λόγος διὰ νὰ τον περιμένουν. Ἀλλὰ ἡ ο παρακαλὸ νυσταγμένη, ὥστε ν' ἀρχίσῃ τὴν συζήτησιν. — Ἐγὼ ὡς τόσο θάναπαυθῶ λιγάκι, εἶπε καὶ ἐξηπλώθη εἰς τὸν καναπέ. — Ἐτοιμάσιστα, ἐσὺ στὴν καναπέ καὶ ἐγὼ στὴν πολυθρόνα τοῦ παππεῦ εἶνε παράλογον νὰ πᾶμε στὰ κρεβάτια μας, ἀφοῦ δὲν νυστάζομεν γὰ θόλου. Ἡ Ξένη τὸν εἶχε παρὶ κι' ὄλας, καὶ ἐκοιμάτο βαθέως. Ἐσῆμαναν ἡ μία, αἱ δύο, αἱ τρεῖς τὰ μάτια τῆς Αἰμιλίας δὲν ἐνενοῦσαν νὰ κλείσουν. Κάποιε κάποτε ἀνίστηκε τὴν κουρτίναν καὶ ἐκύτταξεν ἔξω ἄλλα τίποτε. Τὰ ἀπαισιώτερα προαισθήματα ἐτάρασσον τὸ πνεῦμα της. Τί εἶχε γῆν ὁ Κάρολος ; Κατὰ τὰς τρεῖς καὶ μισήν, ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσε κάποιον ἐλαφρὸν θέρυδον ἔξω, καὶ ὀρμήσασα πρὸς τὸ παράθυρον, εἶδε μίαν σιάν πολὺ γνωστήν. Ἐτρέψε τότε εἰς τὴν ἐξώθυραν : — Κάραλε ! ἐφώνασε, ἔοσις εἶσθι ; Θεὸς μου, μ' ἐκάμετε καὶ μ' ἔπιασε τόσος γόθος ! — Καὶ τὸν παρέσυρεν εἰς τὴν τραπεζαρίαν, ὅπου ἡ Ξένη ἐτινάχθη ἐπάνω ἐντελῶς σαστισμένη. — Εἶσθε ἔοσις ; ἐπανέλαβε καὶ αὐτὴ. Ἐἶχε δικαίον ν' ἀμφιβάλλῃ. Τὸ πρῶτον τοῦ Καρόλου ἦτο ἠλλοιωμένον, τὰ χέρια του κόκκινα καὶ ρουσκωμένα, τὰ χεῖλην του πράσινα ἀπὸ τὸ κρῶθ. Πρὶν προφθάσῃ νὰ προσφέρῃ λέξιν, ἐζάλισθη, ὡς φαίνεται, ἀπὸ τὴν ζέστην τοῦ δωματίου, ἐκλονίσθη καὶ ἔπεσεν ἀναίσθητος ἐπάνω εἰς τὴν πολυθρόναν. — Γρήγορα, γρήγορα, τὸν μακαπά ! ἀνέκραξεν ἡ Αἰμιλία, εἶνε πληγωμένος, νεκρὸς ἴσως ! . . . — Καὶ ἤρχισε τοὺς θρήνους καὶ τοὺς ὄδυρους, ἐνῶ τὸν ἐρράντιζεν ἀφθῆνως μὲ χεῖδι. Ἐκεῖνος γρήγορα συνήλθε, καὶ τὸ θέμα τῆς Αἰμιλίας μὲ τὰ δάκρυα στὰ μάτια, τὸν ἐφέλησε πολὺ περισσότερον παρὰ ὅλα τὰ φάρμακα τοῦ κόσμου.

— Ὡ ! μίς Αἰμιλία, ἀνέκραξε γεμάτος ἀπὸ χαρὰν, ἐνδιαφέρεσθε λοιπόν λιγάκι γιὰ μένα ; — Ἐνόμισα πῶς εἶχατε ἀποθάνῃ, εἶπεν ἐκείνη μὲ φωνὴν πνιγμένην ἀπὸ τὸ κλάμμα. — Μὰ ἐγὼ δὲν εἶμαι οὔτε ἀρρωστος καὶ, ἀπήντησεν ἐκεῖνος, καὶ ἔπιασε τὰ δύο της χέρια μαζί, μέσα στὰ ἰδικὰ του θὰ ἠύχθην ὅμως καὶ νὰ πληγωθῶ ἐκρέως, ἂν μ' αὐτὸ ἦτο δυνατόν νὰ συγκινηθῆτε . . . — Καὶ πῶς ἦτο δυνατόν νὰ μὴ συγκινηθῶ ; εἶπεν ἐκείνη χωρὶς νὰ γνωρίζῃ καλά-καλά τί ἔλεγε. Ἦσθε τόσο ὠχρὸς ! . . . ὅποιος σας ἐδλεπε θὰ ἐτρόμαξε . . . καὶ νὰ μὴν τρομάξω ἐγὼ ποὺ ἤξευρα τί ἐκάματε διὰ τὸν πατέρα μου ; — Καὶ ἔστρεψεν ἄλλοῦ τὴν κεφαλὴν ἄλλα ἦτο ἀδύνατον νὰ κρυφθῇ περισσότερον. — Αἰμιλία ! ἀνέκραξεν ὁ νέος μὲ ἐνθουσιασμὸν ἂν ἐγνώριζατε πόσον σας ἠγάπησα ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμὴν ποῦ σας εἶδα ! τί μαρτύριον ἦτο νὰ μὴν εἰδεύω ! . . . Ὁ ἐρχομὸς τῆς Ξένης καὶ τοῦ κ. Χῶδ, κατόπιν τῶν ὁποίων ἐφθασαν ἡ κυρία Χῶδ καὶ ἡ μικρὰ Εὐρυδίκη, δὲν τὸν ἀφῆσε νὰ ἐξακολούθησῃ. Ὅλο τὸ σπῆτι ἦτο ἄνω-κάτω. — Εἶμαι καταλυπημένος ποῦ σας ἔκαμα τόσο ν' ἀνησυχῆσετε, τοὺς εἶπεν ὁ Κάρολος ἀναπνέσας ἄρδῆς, ἐνῶ ἡ Αἰμιλία ἀπεσῆρετο εἰς τὴν ἄλλην ἄκραν τοῦ δωματίου τῶρα πειρὰ ἐτελείωσεν, ἀλλὰ ἀπόψε αἱ συγκινήσεις ἦσαν καὶ μεγάλα καὶ πολλὰ. Τὸν παρεκάλεσαν νὰ ἐξηγηθῇ, καὶ αὐτὸς διηγῆθῃ τὸ μέρος τῶν περιπετειῶν του, τὸ ὅποιον ἡμεῖς γνωρίζομεν ἤδη. Προσέθεσεν ὅτι, ἀφοῦ εἰς μάτην ἐφώνασε ζητῶν βοήθειαν, αἰσθανόμενος πολὺ καλά ὅτι τὰ χέρια του δὲν ἦτο δυνατόν νὰ κρατήσουν τὸ βάρος τοῦ σώματός του ἔως ὅτου ἐξημερώσῃ, ἐσκέφθη νὰ προσπαθῆσῃ νὰ εὐάσῃ ἕως τὴν ἄκραν τοῦ σχοινίου μόνος του, καὶ το κατάρθωσε μὲ κολὸν κόπον. Ἐπειδὴ δὲ ἦτο πλησιέστερα πρὸς τὴν ἄλλην ὄχθην παρὰ πρὸς τὴν ὄχθην τοῦ Κιμκασέτου, ἐπροτίμησε φυσικὰ ἐκείνην, καὶ δι' αὐτὸ ἠναγκάσθη νὰ κάμῃ ἔδου τὸν γῦρον, τὸν ὁποῖον κατ' ἀρχὰς ἠθέλησε ν' ἀποφύγῃ. Ἡ νύκτα ἦτο τόσο σκοτεινὴ, ὥστε ἐχρηιάσθη διπλασίαν ὄραν ἀπὸ τὴν ἀπαιτούμενην μὲ κалὸν καιρὸν. — Καὶ ὅμως δὲν εἶμαι μετανοημένος, εἶπεν, ὅταν ἐτελείωσε τὴν ἀφήγησίν του. Αὐτὸ τὸ συμβᾶν μ' ἔμαθε διὰ φορὰ πράγματα διὰ τὰ ἑποῖα πρὸ πολλοῦ εἶχα ζῶηραν ἐπιθυμίαν νὰ λάβω πληροφόρις. — Καὶ ἔρριψεν ἐν βλέμμα πολὺ σημαντικὸν πρὸς τὸ μέρος τῆς Αἰμιλίας, ἡ

ὅποια ἦτο ὑπερβολικὰ ἀνησυχολημένη μὲ τὴν τακτοποίησιν τῆς φωτιᾶς, ἂν καὶ ἡ φωτιὰ δὲν ἐχρηιάζετο καθόλου ἐκείνην τὴν ὄραν. — Ε Π Ι Λ Ο Γ Ο Σ Η ΠΑΚΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΦΑΓΓ ΑΙΜΙΛΙΑ. «Εἶμαι ἀρραβωνιασμένη, Κυρία Φάγγ. Περιττὸν νὰ σας εἰπῶ μὲ ποῖον, δὲν εἶν' ἀλήθεια ; Μᾶς γνωρίζετε τόσο καλά καὶ τοὺς δύο, ὥστε ἐμαντεύσατε ἀπὸ πολ- λοῦ τὸ μυστικὸν μας, ὡς μὲ βεβαίονετε. Αὐτὸ θὰ εἰπῇ ὅτι ἔσοις εἶσθε περισσότερο ἀνοικτομᾶτα παρὰ ἐμεῖς. Ὅσον συλλογιζομαι ὅτι εἶνε γῆδες ἐπίστευα ὅτι ὁ Κάρολος δὲν ἐσυλλογιζέτο παρὰ τὴν Βιργινίαν, ἐνῶ αὐτὸς, ἐξ ἄλλου, ἐφαντάζετο ὅτι ὁ Γουήλ εἶχεν ὅλην τὴν καρδίαν μου ! — Ἄν εἶμαι εὐτυχῆς, αἱ ; Ὡ ! τόσο πολὺ, ὥστε δὲν εὐρίσκω λέξεις διὰ νὰ σας το εἰπῶ. Τὸν ἀγαπῶ πολὺ, μ' ὅτι καὶ ἂν ἐφαντάσθῃ, καὶ εἶμαι τόσο βεβαία περὶ τῆς σταθερότητος τῶν αἰσθημάτων του ὅσον καὶ περὶ τῆς εὐσταθείας τοῦ χαρακτήρος του. — Δὲν φαντάζεσθε τὴν ἐκκλησίαν τῆς μαμμᾶς ; ἄλλα ἐπιδοκιμάζει αὐτὸ ποὺ ἔκαμα, καὶ ὁ μπαμπᾶς ἀκόμη περισσότερον. Ὀνομάζει τὸν Κάρολον σωτήρα του καὶ λέγει ὅτι δὲν φοβεῖται τίποτε πλέον διὰ τὸ μέλλον, τώρα ποῦ ἔχει αὐτὸν τὸν μεγαλὸν καὶ γενναῖον υἱὸν ὡς δεξιὸν του χεῖρι. — Ὁ παππούς, μοῦ ἔδωσε τὴν εὐλογίαν του, καὶ μοῦ εἶπε μὲ τὰ δάκρυα στὰ μάτια : — Ἀγαπητὴ μου ἐγγονή, σὲ ὑπεραγαπῶ, καὶ ἀπαρσάσεται ἡ γέρινη καρδιά μου μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι θὰ σε χάσω. Ἀλλὰ δὲν εἶνε κανεὶς εἰς τὸν κόσμον

ἀξιώτερος διὰ νὰ ὑποχωρῆσῃ ἐνώπιόν του παρὰ ὁ Κάρολος. Ἦνε ὁ Κάρολος ἐκλεκτὴ φύσις, ἀπὸ ἐκείνας ποὺ δὲν εὐρίσκονται εὐκόλα οὔτε μία ἀνάμεσα εἰς χιλιάδας. Ἦνε πολὺς καιρὸς τώρα ποῦ το ἤξευρα ὅτι ἔπρεπε νὰ πάρωμεν τὴν ἀπόφασιν νὰ σε δάσωμεν εἰς αὐτόν, ἐνωρίς ἢ ἀργά ! Δὲν εἶνε χθεσινὴ ἡ ἀγάπη του γιὰ σένα . . . « Ὁ καλὸς μου ὁ παππούς ! Ποτὲ δὲν το ἐφαντάζομην ὅτι εἶχε τόσο βραθεῖαν παρατηρητικότητα. — Ἐνῶ τὸν ἐρράντιζεν ἀφθῆνως μὲ χεῖδι (Σελ. 314, στήλ. γ')

Ἐνῶ τὸν ἐρράντιζεν ἀφθῆνως μὲ χεῖδι (Σελ. 314, στήλ. γ')

α — Κατά βάθος (είνε και αυτό μία από τας εύνοουμένας εκφράσεις της), σ' αγαπώ πολύ, — μου είπε και μου έβαλε τὸ δακτυλίδι εἰς τὸ δάκτυλο, — και σου εὐχομαι καλοφροσύνη, και σ' εὐχόμαι και στὸν Κάρολον.

Ἄν ἐπερίμενα ποτὲ τὴν καλιώσθην ἐκ μέρους της

α — Ὅσον διὰ σῆς, δευτέρω μου μητεροῦλα, γνωρίζω, χωρὶς νὰ μοῦ το εἰπῆτε, πόσον εἶσθε εὐτυχῆς μετὴν εὐτυχίαν μου. Πόσες φορές μοῦ εἶπατε ὅτι ὁ Κάρολος και ἐγὼ ἤματι τὰ καλά σας παιδιά!

Μία και μόνη σκιά ὑπάρχει εἰς τὴν εὐτυχίαν μου ἢ ἀναγκωρῶμεν ὅλοι διὰ τὴν Βοστώνην, και ἐπεὶ δὲν μας συνοδεύετε. Πῶς θὰ ἔχω τὸ θάρρος νὰ σας ἀρῆσω ὀλομύναχην εἰς τὴν γυνίτσα σας! Ἄλλὰ τί νὰ γίνῃ; Ὑπομονή, κυρία Φάγγ! Ὁ Κάρολος ἐλπίζει ὅτι θὰ εὐδοκίμησῃ και θὰ στερεώσῃ τὸ στάδιον του ἐντὸς ὀλίγων μηνῶν, πρέπει νὰ μας ὑποσχεθῆτε ὅτι θὰ ἔλθετε νὰ μεῖνετε μαζί μας, ἔταν... ἔταν ἢ ἀποκτισώμεν, διὰ τὸ μὰς σπείρει, ὅταν ταπεινὸν και ἂν εἶνε. Τὰ παιδιά σας δὲν εἰμποροῦν νὰ κάμουν χωρὶς ἐσῶς.

Χαίρετε, φιλάτη μου κυρία Φάγγ, κάμπετε σὺν τὸν παπποῦ και σεῖς, εὐλογῆσατε τὴν Αἰμιλίτσα σας ποῦ θὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν δρόμον νῆας ζωῆς!

ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΤΥΛΟΣ

[Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν τῆς Σορίας Μάθ]

ΤΕΛΟΣ

ΤΗΣ ΑΙΜΙΛΙΑΣ ΚΩΒ

Ο ΜΕΓΑΣ ΛΕΟΝΑΡΔΟΣ

Ἁ Διονάρδος Δὲ Βίντσι, διὰ τὸν ὁποῖον θὰ σας εἰπῶ μερικὰ πράγματα σήμερον, δὲν ἦτο μόνον μεγάλος ζωγράφος, ἀλλὰ και μεγάλος εἰς ὅλους τοὺς κλάδους τῆς ἀνθρωπίνης γνώσεως και σοφίας.

Ἐἴνε γνωστὸν ὅτι ἔγραψε τὸ ἡμερολόγιόν του, και τὸ ἔγραψε μετὰ ἀνάδοχα ἰταλικά γράμματα, ἐκ δεξιῶν πρὸς τὰ ἀριστερά, διὰ νὰ μὴν εἰμπορῆ ὁ καθένας νὰ το διαβάξῃ. Τὸ ἡμερολόγιον ἐκεῖνο ἐχάθη. Διείσθη ὁμῶς τὸ περιεχόμενον μερικῶν σημειώσεών του, — και φαίνεται ἀπὸ αὐτὰς ὅτι ὁ Λεονάρδος, ὁ ἔκτοτος, ἐγεννήθη εἰς τὰ 1452 και ἀπέθανεν κατὰ τὰ 1519, ἐγνωρίζε ὅτι ἡ γῆ ἐκινεῖτο περὶ τὸν ἥλιον, πρὶν το ἀνεκαλύψῃ ὁ Κοπέρνικος, ἐγνωρίζε τὴν δύναμιν τοῦ ἀέρος πρὶν τὴν χρησιμοποίησιν ὁ Οὐάττ, ἐγνωρίζε τὸν σκοτεινὸν θάλαμον τῆς φωτογραφίας, και πᾶσα ἄλλα ἀκόμη μηχανικὰ πράγματα, ἀγνωστα εἰς τοὺς συγχρόνους του.

Ἁ Διονάρδος ἦτο ἀρχιτέκτων, και εἰς τὴν νεανικὴν και εἰς τὴν γεροντικὴν του ἡλικίαν, εἶχε δὲ μεγίστην εὐκολίαν εἰς τὸ νὰ μακρύνῃ ὅλα τὰ μαθήματα. Ἄλλὰ κυρίως τοῦ ἤρσατο ἡ ζωγραφικὴ και ἡ πλαστικὴ. Ἁ Διδάσκαλός του ἐλέγετο Βερρόκιο, και εἶπεν ὅταν πρωτοεἶδε τὸ ἰχνογράφημα τοῦ Λεονάρδου:

— Ὅτὰ γίνῃ μέγας καλλιτέχνης. Ἁτὸ παιδίον ἀκόμη ὁ Λεονάρδος, ὅταν ὁ πατέρας του τῷ ἔφερε μίαν χοντροφτιασμένην ξυλίνην ἀσπίδα, και τοῦ εἶπε νὰ ζωγραφίσῃ κατὶ τι ἐπάνω εἰς αὐτήν. Ἁ Διονάρδος ἐγνωρίζε ἀπὸ τὴν μυθολογίαν τὸ ἐπεισόδιον τοῦ Περσεύς και τῆς Μεδοῦσης, και πῶς ὁ Περσεύς ἔδωκεν εἰς τὴν Ἀθηνῶν τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδοῦσης διὰ νὰ τὴν βάλῃ ἐπάνω εἰς τὴν ἀσπίδα της, και πῶς ὅσοι τὴν ἐβλεπαν ἀπέλιθοντο. Ἁπεφάσισε λοιπὸν νὰ ζωγραφίσῃ και αὐτὸς κατὶ τι ἐπάνω εἰς τὴν ἀσπίδα, τὸ ὁποῖον νὰ τρομάξῃ τοὺς ἀλλοτρίους, ἂν δὲν τοὺς ἀπελίθονε. Ἁμάζεψεν λοιπὸν φεῖδια, ἀκρίδες, νυκτερίδες, και ὅλα τὰ περίεργα ζῶα και ζωῦτά που ἤμπορεσε νὰ εὕρῃ, και κατόπιν ἐκλείσθη μετὰ αὐτὰ μέσα εἰς τὸ δωμάτιόν του. Ἁνὼ τα ἐβλεπε νὰ κινουῦνται και νὰ περιφέρουν ἐδῶ κ' ἐκεῖ τὰ εἰδεχθῆ μέλη των, τοῦ ἤλθεν ἡ ἰδέα νὰ ζωγραφίσῃ ἐπάνω εἰς τὴν ἀσπίδα ἕνα φανταστικὸν τέρας, ἐξερχόμενον ἀπὸ τὸ σπῆλαιόν του. Ὅταν τὸ ἀπετελείωσεν ἐφώναξε τὸν πατέρα του διὰ νὰ ἰδῇ τὸ ἔργον του. Ἁ πατέρας του, ἀνύποκτος ἐντελῶς, μόλις εἶδε τὸ τέρας ἔφυγε δρομαίως ἀπὸ τὸν φέβον του. Ἁ Διονάρδος τὸν ἐφώναξε τότε ὀπίσω, και εἶπε:

— Αὐτὴν τὴν ἐντόπιον ἀκριδὴς ἤθελα νὰ κάμῃ ἡ εἰκόνα μου. Λάβετε τὴν ἀσπίδα ζωγραφισμένην ὅπως τὴν ἤθελατε...

Ἁ Σερ-Πιέρο, ὁ πατέρας του, εἰμεινεν ἐκκληκτος μετὴ τὴν τέχνην τοῦ υἱοῦ του, ἐπέδωκε δὲ κατόπιν τὴν ἀσπίδα πολὺ ἀκριδῶς.

Ἁ Διονάρδος ἀγαποῦσε πολὺ τὰ ζῶα, ἰδίως τὰ ἀλογα, τὰ ὁποῖα συχνὰ ἐζωγράφιζε. Εἶχε δὲ κάποτε εἰς τὸ σπῆλαιόν του ἕνα περιεργότατον θηριοτρόφον, — ἀπὸ πυγολαμπίδας, σαύρας ἀκανθοχοίρους και ἄλλα ἀσχημα ζῶα. Εἰς μίαν σκύραν εἶχε βάλῃ κάποτε φτερά, τὰ ὁποῖα ἀνεϊγοσφαλοῦσαν, ἐνῶ ἐπεριπατοῦσε τὸ ζῶον τῆς εἶχε βάλῃ ἐπίσης κέρατα και γένεια ψεύτικα, ἀλλὰ μετὰ τὴν τέχνην, ὥστε οἱ φίλοι του ἐπίσθησαν ὅτι εἶται πραγματικῶς ἦτο τὸ ζῶον. Ὅσακις ἐβλεπε τὰ μαγκόπαιδα νὰ πωλοῦν εἰς τοὺς δρόμους πουλάκια, τὰ ἠγόραζε και τὰ ἄφινε νὰ πετάξουν ἐλεύθερα. Τὰ ἀγαπημένα του ἀνθη ἦσαν ἡ κυκλαμῖα και τὰ βιτράκια.

Δυστυχῶς, πολὺ ὀλίγα ἔργα τοῦ Λεονάρδου σώζονται. Ἁτὸ παρὰ πολὺ λεπτολόγος εἰς τὴν τέχνην του, και πᾶσακις ἐξῶδευεν ἐπὶ ὀλόκληρα εἰς ἕνα ἔργον του Ἁ περίφημος «Μυστικὸς δειπνός» του, τὸν ὁποῖον ἐζωγράφησε εἰς τὴν τραπεζαρίαν ἑνὸς μοναστηρίου τοῦ Μιλάνου, ἐχρειάσθη δέκα ἔτη σῶσῃ διὰ νὰ τελειώσῃ. Αὐτὸ ἦτο τὸ ἀριστοῦργημα τοῦ ἴσως, ἀλλὰ κατεστράφη ζῶντος ἀκόμη τοῦ Λεονάρδου. Ὅταν ὁ γαλλικὸς στρατὸς ἐκυρίευσεν τὸ Μιλάνον, τὸ μοναστήριον μετεβλήθη εἰς στρατόδον, και οἱ στρατιῶται διεσκέδαζαν λιθοβολοῦντες τὰς κεφαλὰς τῶν μαθητῶν. Ἁλλὰ και οἱ Γάλλοι ἂν εἴσπαν, πάλιν δὲν ἦτο δυνατόν νὰ διατηρηθῇ αὐτὸ τὸ ἔργον πολὺν καιρὸν, διότι ὁ Λεονάρδος μετὰ τὴν μανίαν ποῦ εἶχε νὰ κατασκευάζῃ νέας συνθέσεις χρωμάτων, μετεχειρίσθη εἰς τὴν τοιχογραφίαν, ἐνῶ ἔκρεπε ν' ἀναμίξῃ τὰ χρώματα μετὰ ἀσπράδι τοῦ αὐγοῦ.

Οἱ Γάλλοι στρατιῶται κατέστρεψαν ἐπίσης και τὸν περίφημον ἔριπτον ἀνδριάντα τοῦ Δουκὸς Σφύρτζα, διὰ τὸν ὁποῖον εἶχε δαπανήσῃ ὁ Λεονάρδος κόπους δεκαεξ ἔτων.

Ἐκ τῶν σήμερον σωζομένων ἔργων του, τὰ περίφημότερα εἶνε ἡ Ἁ Γιοκόνδα και ἡ «Παρθένος τῶν Βράχων».

ΦΑΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΤΟ ΔΗΜΟΥΝΗΦΙΣΜΑ ΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΠΟΙΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΟΝ ΣΑΣ ΑΡΒΕΒΙ ΚΑΛΛΙΤΕΡΑ ;

Εἰς τὴν παράκλησιν πολλῶν φίλων μου, οἱ ὁποῖοι ἐζήτησαν ἐπιμόνως νὰ ἐπαναληθῇ ἡ περίεργος και δικασθεαστικὴ ψηφοφορία τῶν Ψευδωνύμων, ἡ γενωμένη διὰ πρῶτην φοράν τῷ 1897, ἀπεφάσισα νὰ ἐνδώσω. Διότι ἐσκέφθη, ὅτι τοιαύτη ψηφοφορία, ἐπαναλαμβανόμενη κάθε τῶσον, ἐκτός τῆς ζωηρότητός που θὰ προκαλῆ και τῆς διασκεδάσεως, εἰμπορεῖ νὰ ἔχη και τοῦτο τὸ καλὸν ἀποτέλεσμα: νὰ ἐξωραίσῃ τὸν ὠραῖον ἀλλοτρίως κόσμον τῶν ψευδωνύμων. Ἐφῶντι, οἱ φίλοι μου γνωρίζοντες ὅτι τοῦ λοιποῦ θὰ βραβεύεται διὰ δημοψηφισματος τὸ καλλίτερον θὰ φροντίζου νὰ ἐκλέγουν διὰ τὸν ἑαυτὸν των ὅσω τὸ δυνατόν ὠραῖον, ἔκπουν και καλαισθητὸν ψευδωνύμων.

Αἰτιὸν ἡ ἐρώτησις τίθεται ὡς ἑξῆς :

«Ποῖον ψευδωνύμων ἐξ ὅσων, παλαιῶν ἢ νέων, ἐφάνησαν εἰς τὴν «Διάπλασιν» κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ἔτους 1903, ἦτοι ἀπὸ τοῦ πρώτου φυλλαδίου μέχρι τοῦ σήμερινου συμπεριλαμβανομένου, σῶς ἤρσαε περισσότερο ;»

Ὅσοι οἱ συνδρομηταὶ και αἱ συδρομητριά, και ἀπὸ τὰ δέλφια των ὅσα ἔχουν ψευδωνύμων, δικαιούνται νὰ παντήσουν εἰς τὴν ἐρώτησιν, ἕκαστος διὰ χωριστοῦ ψηφοδέλτιου.

Τὸ ψηφοδέλτιον πρέπει ἀφεύκτως νὰ ἔχη τὸ σχῆμα και τὸ μέγεθος ταχυδωμικοῦ δελταρίου (14x8 ἑκατοστά τοῦ μέτρου) και νὰ εἶνε συντεταγμένον συμφώνως πρὸς τὸ κατωτέρω δημοσιευμένον ὑπόδειγμα. (Ἁλλοσχηματὸς ψηφοδέλτιον, ἢ ἀπλάτσημειώσεις ἐν ἐπιτοσίῃ, δὲν θὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψει.)

Ἐκαστος δικαιούται νὰ εἰσθῇ ἕνα μόνον ψηφοδέλτιον, και νὰ ψηφίσῃ ἕνα μόνον ψευδωνύμων, ἐνυπογράφως και ἰδιοχείρως. Ψηφοδέλτιον μετὰ περισσότερα ψευδωνύμων ἢ ἀνυπόγραφα, δὲν θὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψει.

Τὰ ψηφοδέλτια εἶνε δεκτὰ μέχρι τῆς 31 Ἰανουαρίου 1904. Μετὰ τὴν προθεσίαν ταύτην θὰ γίνῃ ἡ διαλόγη, τῆς ὁποίας ἀποτελέσματα θὰ δημοσιευθοῦν διὰ τῆς «Διαπλάσεως».

Τὸ ψευδωνύμων, τὸ ὁποῖον θὰ λάβῃ τὰς περισσότερας ψήφους,

Η ΔΕΥΤΕΡΟΤΟΚΟΣ

(Μονόλογος.)

Ἁ Σηνή παριστῶ κομῶν δαιμάτιον.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ (Εἰσέρχεται βιασικῶς εἰς τὴν σκηνὴν και σιροφωμένη πρὸς τὰ ὀπίσω ὡς νὰ δμιλῇ πρὸς ἑνα, λέγει) Καλά, καλά, ἐφθασα! (Πρὸς τὸ κοινόν). Μὰ εἶνε φοβερόν, ἀπειπιστικὸν: νὰ εἶνε κανεὶς δευτερότοκος. Δὲν συμφωνεῖτε; Και ὁμῶς ἐγὼ δμιλῶ ἐκ μακρῶς πείρας, διότι ἐγὼ εἶμαι δευτερότοκος! Νὰ ἐξηγηθῶ καθάρωτερα; Εὐχαριστῶς (Κάθηται.)

Ἁμεῖς εἰς τὴν οἰκογένειάν μας εἶμεθα ἑπτὰ παιδιά: ἡ Ναυσικῶ, ὁ Περικλῆς, ὁ Ἀλέξανδρος, ἡ εὐγενία

ἡ βραβευθῆ, ἀνακηρυσσόμενον ὡς τὸ καλλίστον, ὁ δὲ κάτοχος τοῦ θὰ λάβῃ ἕνα τόμον τῆς Β' Περιόδου τῆς «Διαπλάσεως» κατ' ἐκλογὴν τοῦ; και θὰ δημοσιευθῇ ἡ εἰκόνα του ἂν εἰσθῇ τὴν φωτογραφίαν τοῦ;

Ἁ δημοσιεύσθαι και ὅλα τὰ ἄλλα ψηφισμένα ψευδωνύμων μετὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν ψήφων, τὰς ὁποίας ἔλαβεν ἕκαστος, κατὰ τάξιν δὲ πλειοψηφίας ἀπονεμηθοῦν δύο Δευτέρα Βραβεῖα, τρία Τρίτα, Ἐπαινοὶ και Εὐφημοὶ Μνεῖα, — ἀλλ' ἄνευ ἐτέρας ἀμοιβῆς.

Ἐκτός τούτου, εἰς ὅλους ὅσοι θὰ ἔχουν ψηφίσῃ τὸ βραβευθῆ ὁμῶς ψευδωνύμων ἀπονεμηθῇ ὡς δῶρον ἕνα ἐν Βιβλίον Συμπεριφορῆς, ἀμειβομένης τῆς καλαισθησίας και τῆς κρίσεως, διὰ τῆς ὁποίας εὕρεν ἕκαστος τὸ γενικῶς ἀρεσκὸν ψευδωνύμων.

Ὅπως οἱ σήμερινοὶ μου φίλοι δὲν ἔχουν νὰ φρονήσουν εἰς τίποτε τοῦ φίλου μου τοῦ 1897, διότι και εἰς αὐτοὺς δίδεται εὐκαιρία νὰ ἐξασκήσουν διὰ πρῶτην φοράν τὸ ἔργον δικαίωμα τῆς ψήφου! Ἁλλὰ και αἱ φίλοι μου ἰδιαιτέρως πρέπει νὰ εἶνε πολὺ εὐχαριστημένοι, διότι τὰς κάμων και ψηφοφόρους, ἐνῶ εἶνε γνωστὸν ὅτι αἱ γυναῖκες δὲν ἔχουν ψήφον... παρὰ μόνον ὅταν εἶνε νεαραὶ και συνδρομητριά τῆς Διαπλάσεως.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Ἁπόδειγμα Ψηφοδέλτιου.

ΨΗΦΟΔΕΛΤΙΟΝ

(Ὁνοματεπώνυμον ἐκλογέου):
(Ψευδωνύμων, ἂν ἔχη):
(Διακονὴ και χρονολογία): (Ἐν.)

Ἐκ τῶν ἐν τῇ Διαπλάσει δημοσιευθέντων ψευδωνύμων κατὰ τὸ ἔτος 1903, μοῦ ἤρσαε περισσότερο τὸ ψευδωνύμων.

(Ἁπογραφή).

φῶν, διότι γνωρίζω — ἐκ πείρας και αὐτὸ, — ὅτι πρωτοτόκια και δευτεροτόκια διὰ τοῦ; γονεῖς και μίαν σημασίαν δὲν ἔχουν. — Ἁλλ' ἂν ἀπὸ τοῦ; γονεῖς μου δὲν ἔχω παράπονα, ἀπὸ τὸν νοῦν μου ὁμῶς ἔχω ἀκούσατε και κρίνατε: (Σηκόνεται.) Τὴν μεγάλην μου ἀδελφὴν τὴν ὀνόμασε Ναυσικῶν, προσέφερετε τὸ ὄνομα και περὶ ἐμπρός σας ὀλόκληροι ἐποχή, και νομίζετε ὅτι βλέπετε τὴν χαριτωμένην βασιλοπούλαν τῶν Φαιάκων νὰ ὀδηγῇ τὸ ἄρμα της εἰς τὸν ποταμόν, νὰ μὴν αὐτὴ μόνη ἀτρόμητος πρὸ τοῦ ἀγνώστου ξένου, νὰ διατάσῃ τὰς θεραπαινίδας νὰ σταθοῦν και νὰ βοηθήσουν τὸν ἰκέτην, και τόσα-τόσα. Και τοῦ; ἀδελφοῦ μου τοῦ;

έδωσαν ονόματα, τὰ ὅποια ἀντιπροσωπεύουν ὀλόκληρον ἔθνος αἰῶνα — Περικλῆς — Ἀλέξανδρος. Ὁ Φιλοπομπὴν δὲν θὰ καυχᾶται βέβαια διὰ τὴν ἐποχὴν, τὴν ὅποιαν ἐνθυμίζει, ἀλλὰ φέρει ὄνομα ἥρωος, ὁ ὁποῖος ἔζησε νὰ ζῆ εἰς λαμπρότερον αἰῶνα. — Ἡ μικρὰ μου ἀδελφή: — Ἀθηναῖς! Πῶς δὲν λέγει τὸ ὄνομα τῆς φιλοσοφῆς αὐτοκρατείας! Ὁ νεώτερος ἀδελφός μου Βύρων ὁ θερμὸς φιλέλληνας, ὁ ἐμπνευσμένος ποιητής. (Κάθηται καὶ σταυρώνει τὰς χεῖρας) Ἐγὼ ὀνομάζομαι ἀπλούστατα καὶ κινδυνάτα: Παρασκευὴ! Μία δευτεροτοκος, θὰ εἶπῃτε, τί δικαιώματα ἔχει ἐπὶ τῆς ἱστορίας! (Σηκνύεται καὶ βηματίζει στέκει) Ἄς εἶμαι πάλιν ευχάριστος ὅτι ἡ Ἀγία, τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα φέρω, τιμᾶται μὲ ἄργιαν!

Καὶ εἰς τὰ παραμύθια ἀκόμη δὲν εὐρίσκει χάριν ἡ δευτεροτοκος. (Διηγῆματικῶς.) Μία φερά κι' ἕνα καιρὸ ἦταν ἕνας βασιλεὺς καὶ μιὰ βασίλισσα καὶ εἶχαν τρεῖς κόρες... Ἀλλὰ τί νὰ σὰς λέγω τὰ παραμύθια, εἶνε στερεότυπον, τὸν σπουδαῖον βόλο θὰ παίξῃ ἢ ἡ μεγάλη ἢ ἡ μικροτέρα: ἡ δευτεροτοκος εἶνε ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον διὰ τὴν οἰκονομίαν τοῦ μύθου. (Κάθηται.) Τὰ καθήκοντά μου, παρακαλῶ: Ὡ, αὐτὰ εἶνε ἀτελείωτα! Σπᾶνει τὸ κουμπί τοῦ Περικλῆ; (Μιμουμένη θωπευτικῶς φωνήν.) «Ἐλα, καίμενη Παρασκευὴ, ῥάφε μου μιὰ στιγμούλα τὸ κουμπί μου!» — Χάνει τὸ σουγιᾶ του ἢ τὸ βιβλίον του ὁ Ἀλέξανδρος; — (Ὁμοίως.) Παρασκευὴ μου, τρέξε, βοήθησε! — Χάνει τὰς μπίλιες του ὁ Βύρων; — Παρασκευούλα μου, ἔλα, εὐρέ μου ἄλλες μπίλιες! — Θέλει νὰ ῥάψῃ ἡ Ἀθηναῖς φόρεμα τῆς κούλας τῆς; Θέλει νὰ λούσῃ ὁ Φιλοπομπὴν τὸ σκυλάκι του; Ἡ Ναυσικᾶ εἶνε μεγάλη, τ' ἀγόρια, ἀγόρια, δηλαδὴ ἀνεπιτήδεια, καὶ ὁ κληρὸς πίπτει πάντοτε... ἐπὶ τὴν Παρασκευὴν! Αὐτὰ εἶνε ὀλίγα ἀπὸ τὰ καθήκοντα τῆς δευτεροτόκου.

Καὶ τὰ δικαιώματα, παρακαλῶ; Ὡ, σὰς βεβαίω, ἔχει ἀπείρως περισσότερα ἢ Ναυσικᾶ ὡς πρῶτοτοκος, καὶ ὅλα ἡ Ἀθηναῖς ὡς τὸ μικρότερον παιδί τοῦ σπιτιοῦ. Διὰ τοὺς ἀδελφούς μου δὲν σὰς ὀμιλῶ, ἐκεῖνοι ἔχουν ὅσα θέλουν, διότι δὲν περιμένουν νὰ τοὺς ταδῶσιν κανεὶς, τὰ πέρουν μόνοι των, ἐν ὧσιν δὲν το γνωρίζει ὁ πατέρας ἢ

ἡ μητέρα, εἰ ὅποιοι ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ τοὺς τα πέρουν ὀπίσω. Ἀλλὰ δὲν ἔχει κανεὶς τὴν κακίαν νὰ τοὺς προδώσῃ: τῆς Ἀθηναῖς, πολὺ δεκαίως ἐκέλευν, διότι δὲν ἔχει κανέν παραπνονον ἀπὸ αὐτοὺς: τῆς μικροτέρας τὰ δικαιώματα δὲν τακαταπατεῖ κανεὶς, πολὺ περισσότερον τίγθρια.

(Προχωρεῖ ὀλίγα βήματα πρὸς τὴν ἔδραν ἀκουσμένην.) Ἐφθασα! Ὡ καὶ ἡ Ναυσικᾶ πού με περιμένει ἀκόμη νὰ τῆς πᾶγω τό...; ἀλλὰ τί μου εἰήτησεν; (Ἀμηχάνως.) Ἀδύατον νὰ το ἐνθυμθῶ! Καὶ τώρα ἂν ἡ Ναυσικᾶ με μαλλώσῃ, θὰ ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ το κατατάξω καὶ αὐτὸ εἰς τὰ μειονεκτήματα τῆς δευτεροτόκου; Ἄς τρέξω νὰ τὴν ἐρωτήσω τί θέλει! [Πίπτει ἢ ἀδύατα.]

ΕΠΙΓΡΑΜΜΗ

ΤΟ ΣΗΜΑ

Ἰατρὸν Σῆμα, τὸ ὅποιον με τόσον καρδιαικῶς, με τίσῃ ἀνυπομονῆσαν ἐπεριμένετε! Ὡ εἶνε ἔτοιμον μετ' ὀλίγου ἡμέρας, καὶ εἰμπορεῖτε ἀπὸ τῶρα νὰ το παραγγεῖλετε, ὅσοι θέλετε νὰ σὲν τὸ στέλλω ἐκ τῶν πρώτων. Ἀλλὰ διὰ νὰ κάμῃτε τὴν παραγγέλιαν σας, πρέπει πρῶτα νὰ σὰς δώσω τὰς ἀπαιτουμένας πληροφορίες, διότι ἡ ἀπάντησις εἰκὼν δὲν σὰς λέγει βέβαια μὴν τῆς πολλὰ πράγματα.

Ἐν πρώτοις τὸ Σῆμα δὲν εἶνε ὅσον τὸ βλέπετε εἰς τὴν εἰκόνα: οὗτε μεγαλύτερον, οὗτε μικρότερον. Τὸ πρὸς εἰρηστέρα σχῆμα περισσῶς ὀλόκληρον τὴν καρδιά, (ἐνωσὶ τὸ κεφάλι διότι ἡ σὺρὰ δὲ εἶνε διπλάσια) τὸ δὲ δεξιόθεν εἶνε ἡ τομὴ τῆς, δηλαδὴ ὅπου φαίνεται ἐκ τοῦ πλαγίου. Τὸ κομψότερον ἐκείνου μονόγραμμα Δ. Τ. Π. (Διάπλasis τῶν Παιδῶν) περιβάλλεται ὑπὸ μακρόδρου, συμπληρουμένου διὰ τῆς ἀπλῆς χρονολογίας 1879-1903 (τὸ πρῶτον εἶνε τὸ ἔτος τῆς Ἰσθμιασῆς, τὸ δεύτερον εἶνε τὸ ἔτος τῆς Βίκοσιπενταετηρίδος.) Μονόγραμμα, μακρόδρος καὶ χρονολογία εἶνε ὅλα μαθρα ἐπὶ βάθους χρυσοῦ. Ὁ συνδυασμὸς αὐτῶν τῶν χρωμάτων ἐπιτρέπει νὰ νύχτωρίζεται τὸ Σῆμα καὶ μακρόδρον, ἐξ ἀποστάσεως πλέον τῶν 15 βημάτων. Οὕτως εἰς τὸν περιπᾶτον, τὸν θέατρον, εἰς τὸ ἀτυμπλοῖον, εἰς τὸν σιδηρόδρομον καὶ εἰμπορῆτα εὐκολώτατα, καὶ χωρὶς νὰ πληγιάξεν πολὺ, νὰ διακρίνεται ἐκ τῆς καρφίδος τοῦ συναδελφούς σας.

Τὸ Σῆμα θὰ εἶνε ἀργυρῶν ἐπιχρωσῶμενον. Ὡ μου στείλατε φρ. 3 καὶ θὰ το λάβετε ἐντὸς κομψοῦ κτιῖου. (Οἱ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν πρέπει νὰ στείλλουν καὶ 50 λεπτὰ ἀκόμη διὰ τὰ ταχυδρομικά οἱ ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ τὸ λαμβάνουν ἐλευθέρων ταχυδρομικῶν τελῶν, ἀλλὰ πληρώνουν εἰς φράγκα χρυσῶ.) Σὰς εἶπα, ὅτι ἂν θέλετε νὰ το λάβετε ἐκ τῶν πρώτων, πρέπει νὰ κάμῃτε τὴν παραγγέλιαν σας ἀμέσως. Τὰ σήματα θὰ κατασκευάζονται ἀνὰ ἕκα ὄν, καὶ ὅλα ἐθανληθῆ ἢ μίᾳ ἐκάντοντας, ἵδου θὰ παραγγέλιω ἄλλην. Ἐπομένως τὰ ἐκατὸν πρῶτα θὰ εἶνε... διὰ τοὺς πρώτους.

Τὸ Σῆμα, ἔχον σχῆμα καρφίδος πρωτοτύπου, ἰδιορρυθμίου, ἢ ὅποια δὲν ἠραϊάζει με κομμίαν ἄλλην ἐκ τῶν συνήθων, ἀποτελεῖ ζωηρότατον διακριτικὸν γνώρισμα τῶν συνδρομητῶν τῆς «Διαπλάσεως» κ' ἐκλήρωσιν εἰρηστέων πνευμάτων, διὰ τὸν ὅποιον κυρίως κατασκευάσθη. Οἱ συνδρομηταὶ τῆς Διαπλάσεως ἀπειρῶν μεγάλων Ἀδελφότητων, τῆς ὁποίας τὰ μέλη εὐρίσκονται παντοῦ, καὶ εἶνε ἀνεπίδεικτον πολλὰς πρὸς ἄλληλα. Διὰ τοῦ Σήματος, αὐτοὶ οἱ φίλοι, αὐτοὶ οἱ ἀδελφοὶ, θάνευστοκῶνται ἀμοιβαίως καὶ θὰ γνωρίζονται προσωπικῶς, καὶ θὰ συνδέονται πρὸς κοινὴν ἐνέργειαν καὶ ἀλληλοβοήθειαν, πρὸς ἀδελφοποίησιν πραγματικῆν.

Τὸ Σῆμα, φέρων τὰς χρονολογίας 1879-1903, ἀποτελεῖ οὕτως εἰκὼν καὶ μεταλλικὸν ἀναμνηστικὸν τῆς Βίκοσιπενταετηρίδος, εἰς τὴν ὁποῖαν μόνον ἡ Διάπλasis, ἐξ ὅλων τῶν Ἑλληνικῶν περιοδικῶν, ἐντύχησε νὰ φθάσῃ.

Τὸ Σῆμα, εἰς σχῆμα καρφίδος κομψοτάτης, δὲν εἶνε μόνον ὄργανον ἀναγνωρίσεως, δὲν εἶνε μόνον μεταλλικὸν ἀναμνηστικόν, ἀλλὰ καὶ κόσμημα ὄρατον, ἀπλοῦν, ἀνεπίδεικτον καὶ εὐγενές, τὸ ὅποιον καθίνας θὰ εἰμπορῆ νὰ φορῇ ἀντὶ ἄλλης καρφίδος, ὅχι μόνον ἐφ' ὅσον θὰ εἶνε συνδρομητῆς, ἀλλὰ καὶ πάντοτε ἐάν θέλῃ. Ὡ; τοιοῦτον μάλιστα εἶνε καὶ ὄρατότατον πρωτοχρονιάτικον δῶρον, τὸ ὅποιον δύνανται πρῶτος οἱ γονεῖς νὰ χερῖσουν εἰς τὰ παιδιά των.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Σκέψις τοῦ Κωστήδου: — Δικτὶ ἄρξ γε, ἀρῶ λέμε διὰ μερικὸν ἀνθρώπου; εἶνε ἀεραῖον χερκτικῆρας, νὰ μὴ λέμε διὰ τοὺς ἄλλους ὅτι εἶνε κληρονομικῶς. Βοιτάη ὑπο τοῦ Δ. Βόλου Ἑκπαιδευτοῦ.

Διλόγοι: μεταξὺ δύο συνδρομητῶν τοῦ Βόλου. — Εὐρεῖς; ὁ πρῶτος Σὺλλογος ἐναυάγησε! — Μαζὶ καὶ σὲ παιδ μέρος! Βοιτάη ὑπο τοῦ Ἐκπαιδευτοῦ Πηλίου.

Ἡ Τοιγαροῦλλα, ἀρῶ ἐσελεῖωσεν ἕνα γράμμα τῆς, ἐπῆρην ἄλλαι καὶ τὸ ἔρριψεν ἀπὸ πᾶνω. — Μὰ τί κάνεις ἐκεῖ, παιδί μου; τὴν ἔρριψῃ ἢ μαμά τῆς. — Μὰ δὲν ἐνυρεῖς, μαμά, ὅτι δευτὰ γράμματα ἔχουν ὀλάτι, ἢ Διάπλasis εἶδει Εὐ-σημα; Βοιτάη ὑπο τοῦ Ἐκπαιδευτοῦ Ρόδου.

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ

ΜΟΝΟΝ σοσιθᾶνα, ἐσῶσον τὴν συνδρομὴν των ἢ θὰ ἐγγραφοῦν διὰ τὸ 1904 μὲχρι τῆς 10 Ἰανουαρίου τὸ βραδύτερον, θὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν κλήρωσιν τῶν Ἀδρῶν τῆς Διαπλάσεως, τῶν ὁποίων ὁ κατάλογος ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ 48ον φυλλάδιον.

Ἡ Προθεσμία τοῦ 1', διαγωνισμοῦ Δεσπαθώματος, λήγει ἐπίσης τὴν 10 Ἰανουαρίου.

Ὁ Α', διαγωνισμὸς τοῦ κατὰ φύλλον Δεσπαθώματος εἶνε ἐξήμενος, ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 30 Ἰουλίου. Παρακαλοῦνται οἱ φίλοι μας ἰδιαίτερος, νὰ μὴ ἀναβάλλουν τὴν ἐγγραφήν των ἢ τὴν ἀποστολὴν τῶν συνδρομητῶν τοῦ Δεσπαθώματος διὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας τῆς Προθεσμίας.

ΔΙΑΠΛΑΣΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἡ Διάπλasis, ὁ Ἀναγίας, αἱ δώδεκα ἀδελφαί των, ὁ κ. Φαίδων καὶ ὅλοι οἱ συνδρομηταί, οἵς ἐγγράται μετ' ἐμῶν τὰς ἐσοχάς, αἶνον τὸ Νέον ἔτος 1904, μὲ πᾶσαν εὐνομίαν, πρὸς τὸν προκοπὴν εἰς τὰ μαθήματα καὶ εἰς τοὺς διαγωνισμούς, μετὰ πολλὰ δῶρα καὶ μετὰ πολλὰ ἔσπαθώματα.

ΤΟ ΝΕΟΝ ἘΡΓΟΝ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Ἀπερασίωθι. Μεταξὺ τῶν μυθιστορημάτων, τὰ ὅποια θὰ δημοσιεύσῃ τὸ 1904, θὰ εἶνε καὶ τὸ τελευταῖον ἔργον τοῦ Ἰουλιου Βέρν. Εἶνε τόσον ὤρατον, ὥστε ἀμφιβάλλω ἂν δὲ εὐραποτεῖ ὠραϊότερον... Ἐνα ταξίδιον εἰς τὰς Ἀντιλλας, ἀλλὰ τόσῳ περιπετειῶδες καὶ παράδοτον καὶ τραγικόν, πού δὲν εἰμπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε! Τὰ ἔσοδα τὰ κάμνει μίᾳ πλουσίᾳ κυρίᾳ, οἱ δὲ ταξιδιωταὶ εἶνε ἐντὸς μαθητῶν Ἀγγλικοῦ Λυκείου, βραβυθόντες εἰς εἰδικὸν διαγωνισμὸν, πρὸς ἀπέκτησιν τῆς ὑποτροφίας τοῦ ταξιδίου. Ἡ κυρία εἶνε κυλιώσῃ ἐν ἱστορίῳ ὑπὸ τὸν πλοίαρχον Πάττων διὰ νὰ παραλάβῃ τοὺς βραβευμένους τῆς, ἀλλ' ἐνῶ τὸν ἀνέμεναν εἰς ἕνα λιμένα τῆς Ἰρλανδίας, τὴν νύκτα, πειρατικὴ ἐπιπέκτου, φορῶντων τὸν πλοίαρχον Πάττων καὶ ὅλους τοὺς ναυτὰς κοιμημένους, καὶ γίνονται κύριαι τοῦ πλοίου. Θέλου νὰ φθῶν ἀμέσως, ἀλλ' ἡ νύκτα τοὺς κρατεῖ εἰς τὸν λιμένα. Ἔως οὗ φθῶνουν καὶ οἱ μαθηταὶ ὑπὸ τὴν ὄδηγιαν τοῦ οἰκονόμου τοῦ Λυκείου, — ἐνὸς Πάτερσαν, πρῶτον καθηγητῶν τῶν λατινικῶν, ἀπεισιτάτου τύπου, — καὶ ἀνὸς ποικίλ ἐπιπέκτου, ὅστις διὰ τὸ ταξίδιον... Ὁ ἀρχηγὸς τῶν κοίτηρων παρουσιάζεται ὡς πλοίαρχος Πάττων, καὶ τὸ πλοῖον ἀναχωρεῖ, ἀλλὰ... ὅχι διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὰς Ἀντιλλας. Οἱ κακούργοι ἔχουν σκοπὸν νὰ πετάξουν εἰς τὴν θάλασσαν τὴν νύκτα τοῦ, ὀχληροῦ ἐπιπέκτου, καὶ ἐλευθέρου πλοῦν ἢ ἐξακολουθήσουν τὰς λεητοπρατίας των. Ἀρῆς μαθητῶν μίαν λεητομέρηταν: ἡ χορηγὸς ὑπεσχέθη νὰ δώσῃ εἰς ἕνα ἕκαστον τῶν ὑποτρόφων τῆς, μετὰ τὸ πέρας τοῦ ταξιδίου, δῶρον ἐκ 15,000 φράγκων. Ἐπομένως κατὰ τὴν ἐπιστροφήν ἐξ Ἀντιλλῶν ἐπὶ τοῦ πλοίου θὰ εὐρίσκοντο 150,000 φράγκα. Διὰ τοῦτο οἱ κακούργοι ἀποκαίοντες νὰ ἐκτελέσουν τὸ ταξίδιον καὶ νὰ ἀναβάλλουν τὴν ἐξουστῆσιν τῶν νέων κατὰ τὴν ἐπιστροφήν... Καὶ φθάνουν εἰς τὰς Ἀντιλλας, καὶ ἐπισκίπτονται ὅσας νύκτας εἶχαν εἰς τὸ πρόγραμμα τοῦ ταξιδίου, καὶ καταλήγουν εἰς τὴν Βαρέθδαν, ὅπου εἶναι ἡ χορηγὸς, καὶ πέρνουν τὸ δῶρον των, καὶ ἐπιπέκτονται πάλιν εἰς τὸ πλοῖον, διὰ νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν Βυρῶνιν. Τώρα πλέον δὲν ὑπάρχει ὄνος διὰ νὰ διασῶσιν οἱ κακούργοι... Οἱ ἐντὸς ἔφθοι καὶ ὁ δόγος των εἶνε εἰς τὴν εὐθεσίαν τῶν ἕνδεκα περατῶν. Τὴν νύκτα θὰ ἐπιπέκτον, θὰ τοὺς φανεύσῃ εἰς τὸν ὑπὸν των, καὶ θὰ τοὺς πρῶσῃ εἰς τὸν ὕψαινον... Δυστυχῆ παιδιὰ!... Πῶς θὰ σωθῶν;

Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ σαθ-διηγῶμεθ' ὅσον τὸ μυθιστορημα. Αὐτὰ σὰς ἀρκούν διὰ νὰ ἐνοήσεται ἴσως εἰνε ἐνδιαφέρον, καὶ μετ' ἐξουστῆσιν, μετ' ἐπιπέκτου θὰ το ἀναγνώσῃτε. Θάρχησῃ τὸν Ἰανουάριον καὶ θὰ τελεσιώσῃ τὸν Δεκέμβριον. Τὸ μεταρρῆξαι ὁ κ. Παριώτης, καὶ τὸ συνοδεύσαν ὀρατοτάτα εἰκόνες τοῦ γάλλου ζωγράφου Benett.

Πληρορροφῶ τὸ Ἐνδοξον Μεσολόγγιον, τὸ ὅποιον μ' ἔρωτᾷ, καθὰς καὶ ὅλους τοὺς Πράκτορας, εἰ τὸ πρῶτον φύλλον τοῦ νέου ἔτους, θὰ εἶνε κατὰ τὸ συνήθες διπλοῦν, δηλαδὴ δύο φύλλα — τῶν δύο πρώτων ἐδόθησαν, — ἠνωμένῃ καὶ φέροντα δύο ἀριθμούς 1-2. Ἐπομένως διὰ τὸ φύλλον αὐτὸ οἱ Πράκτορες πρέπει νὰ εἰσπράξουν ἀπὸ τοῦ ἀγοραστή, λεπτὰ 30, καὶ ὅχι 15 λεπτὰ, διὰ τὰ ἄλλα φύλλα. Ἐπίσης πληρορροφῶ τοὺς

Πράκτορας εἰς τὸ ἀγοραστῆ τῶν εἰμπορῶν νὰ ποστειλοῦν φρ. 1, 20 διὰ νὰ ποστειλοῦν τὰ δικαιώματα τοῦ συνδρομητοῦ ἔτους βέλους. Διὰ τὸν ἐπὶ τὴν διὰ τὸ δικαιώμα των, ἂν δὲν εὐκολοῦσιν νὰ πληρώσουν εὐθεῖ-ἐξ ἄρχης. Εἰμποροῦν νὰ τὸ κάμουν καὶ ἀργότερα, μετὰ δύο, μετὰ τρεῖς, μετὰ πέντε μῆνας κελ. Ἐνοῦσται ὁμοίως εἰς τὸ δικαιώματα τῶν ἀρχιζῶν ἀπὸ τὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὅποιαν θὰ σταλοῦν φρ. 1, 20.

Ὅσοι σε ἀνασπάζονται, Λεοβιάδων Ἀσθος. Ὁ Ἰούλιος Βέρν εἶνε πᾶς ἐν ἐδιόχασας τὴν βιογραφίαν του; — καὶ κάθε χρόνον γράφει καὶ νέον μυθιστορημα. Τὸ τελευταῖον του, τὸ ὁποῖον θὰ δημοσιεύσῃ, τὸ προσεγῆς ἔτος, εἶνε ἀριστοτέλεσμα, καὶ θὰ σου ἀρέσῃ πολὺ περισσότερον ἀπὸ τὰ «Παραμύθια» τοῦ Καθιδουλλίου: τὰ ὅποια σ' ἐμάγεισαν. Ναι, εἶδα κ' ἐγὼ εἰς τὰς συμφορὰς ἐφημερίδας τῆς «Τρίτος» τοῦ κ. Ξανοπούλου (Φαίδωνος) ἐπαλήθῃ ὑπὸ τῆς «Νέας Σκηνῆς» δύο φορὰς εἰς τὴν Ἀμυρῆν, καὶ κατὰ τὴν ἐπιστροφήν, ὅπου καὶ τὸ καλοκαίρι, εἶναι ἐπαίχθη ἔδω.

Τὰ ἴδια πάλιν ὁ «Νουμάς» — μὲ γράφει ὁ Μικρὸς Ἀθηναῖος — καὶ ἐπιπέλουν τί ἔχει κατ' ἐμῶν καὶ Μαζὶ μου; Τιποτε. Ὅσοι νὰ ἐπιπέλουν τοὺς μαλλιαροὺς, καὶ ὅτι δὲν εἶνε μαλλιαρὸν τὸ κατακίωται. Τώρα τοῦ πιατεῖ καὶ ἡ «Διάπλasis» διότι δὲν γράφαται εἰς τὴν γλῶσσάν σου πῶς θέλει αὐτὸ, καὶ μαθαίνει τάχα τοὺς ἀναγνώστας τῆς εἰς ὑπάρχον καὶ οἱ λεγόμενοι μαλλιαροί, ὡς νὰ μὴ τοὺς ἔξυραν πλέον καὶ τὰ μαρὰ παιδιὰ!

Μετὰ τρεῖς μῆνας σιωπῆς, ἔλαβα τέλος καὶ μίαν ὀρασιώτην ἐπιστολήν ἀπὸ τὸ Ἀγαθὸν Ρόδου [ΕΕΕ]. Ἀπὸ τὰ πολλὰ κ' ἐνδιαφέροντα πού μου γράφει, αὐτὰ μίαν παρὶ τοῦ Σὺλλογου Νεότης: «... Ἀπερῶσται καὶ φέτος νὰ εὐρῆ τὸν καλύτερον τρόπον μὲ τὸν ὅποιον νὰ σ' εὐχαριστήσῃ περισσότερον. Καὶ ὁ τρόπος αὐτὸς εἶνε ἐκεῖνος, τὸν ὅποιον ἔχει πλέον ὡς σύμβολον ὁ Σὺλλογός μας: Νὰ σκορπίσῃ τὴν χαρὰν εἰς τὰς καρδίας τῶν ἰσχυρῶν παιδιῶν... Φαντάσου λοιπὸν μὲ τί ἀγάπῃ θὰ ἐσφραγίσῃ τὸ πρωτοχρονιάτικον δῶρον του.»

Ἐνθῆσα, ἄρα τῆς Ἀθήνης; εἶνε δὲν ἐπρόκειτο περὶ Πνευματικῶν Ἀδελφῶν καὶ Παιδικῶν Πνευμάτων, ἀλλὰ περὶ τινῶν διηγηματικῶν, τὰ ὅποια μὲ εἶχε στείλῃ. Καὶ εἰ αὐτὸ σὺν ἀπῆρσεν εἰς τὸν ἐπιπέκτου ὁ Κανονισμὸς. Ὅσον διὰ τὰ Παιδικὰ Πνεύματα, δημοσιεύω ὀλίγιστα ἐκ τῶν καλλιτέρων, καὶ εἶπε πολλὰς, εἰ οἱ ἀναγνώσται δὲν πρέπει νὰ ἔχουν παράσπον, διότι ἔκατοντάς καὶ ἐκ τῶν δημοσιεύσῃων ἀναγκαῖον νὰ μὴ χρησιμοποιῶ. Ὅσον διὰ τὰς Ἀσκήσεις, ἂν λάθῃς μέρος εἰς τὸν διαγωνισμὸν καὶ μὲ στείλῃς συλλογὴν, ἀρῶστω θὰ σου δημοσιεύσῃ μερικὰ. Εἶθεθα σύμμενοι;

Σὺ ἔστειλα δὲ, ἐξήγησας, Κοκκινόπιπερο, καθὼς καὶ Ἀγγελίας διὰ τὸ ἔσπαθῶμα. Βάλε τὰ δυνάτῃ σου, διότι εἰς τὴν πόλιν σας ἔχω μὲν ἀρκετοὺς συνδρομητὰς, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ εἶχα κολὺ περισσότερους, ἀγαθῶς τοῦ πληθυσμοῦ τῆς καὶ τῆς παρομιμῶδου φιλομουσίας τῆς.

Ἐλαβετ' λοιπὸν τὸ ψευδώνυμον αὐτὸ Αἰμοσταγῆ Ἰρωστίη, διότι ζωγραφίσεις; Δὲν το ἔξυρα; Ἀλλὰ δικτὶ αἰμοσταγῆς; Πολὺ τραγικὸν μὲ φανέσται. Ἐπειτα κ' ἐκέλευν ἢ κλητικὴ αἰμοσταγῆς... ἔ, ποτὶ δὲν θὰ σε εἶπῃ ἔτσι!

Τὰ εἶχε ἐνδιαφέροντα μὲ γράφει ὁ Ἑλληνας Ἀθλητῆς, τὰ ὅποια, ὁμολογῶ, δὲν τα ἔξυρα: αἰμῆτὰ πολλὰς ἐξένας, καταρῶσῃα νὰ νακαλῶμεν μερικὸς ἐκ τοῦ Παιδικοῦ Ὀσέτρον, περὶ τοῦ ὅποιον μὰς ἔγραψεν ὁ κ. Φαίδων, δηλαδὴ τοὺς κκ. Παλάμῃν, ἀδελφοὺς Πολίτου, Δουκῆν καὶ Ὀρφῶν. Ἐπρόκειτο δὲ τὸ θέατρον τοῦτο νὰ κτισθῇ εἰς τὴν αὐλήν τῆς οἰκίας τοῦ κ. Μερκούρη, εἰς τὸ ἄνω πάτωμα τῆς ὁποίας κατοικοῦν οἱ κκ. Πολίται. Ἀλλ' ὕστερον ἢ ἔωσται τῶν Ἑλληνίδων παρεγώ-

ρῆσε δύο αἰθούσας εἰς τὸ μέγαλον ἐπὶ τῆς ἔδου Ἀκαδημίας οἰκίαν, ἐκεῖ δὲ θὰ δῶσῃον τὴν πρώτην παράσπον τῶν Χριστιοῦντων.»

Καὶ ἄλλη φίλη καὶ ἐρασιμαθὴς! Τί χαρὰ! Ἡ ἀγαπητὴ μου Βλαγγεῖλα Λαμπρινάκη ἐμνηστεύθη τῷ κ. Σίμωνι Κουτσουρῆν ἐν Κωνσταντινῶν. Νὰ εἶπω τώρα καὶ τὸ ψευδώνυμον τῆς; Ὅχι, δὲν πρέπει νομίζω διότι ἡ ἀγαπητὴ μου φίλη, ἂν καὶ ὀρασιώσῃ, ἔκατοντάσει νὰ διαγωνίσεται, νὰ μου γράψῃ, νὰ σταλοῦν νὰ διαγωνίσεται, καὶ μὲν θέλω νὰ τὴν κάμῃ νάλλοθι ψευδώνυμον. Ἀς δεχθῇ λοιπὸν μὲ τὸ ὄνομα τῆς τὰς ἐγκαρτίους μου ευχάς.

Μ' ἐνοῦσται ἐν ἱστορίᾳ σου, Παιδικῶν Ἰατρῶν [5E] καὶ τὴν ἔδωσα εἰς τὸν κ. Φαίδωνα διὰ νὰ ἰδῇ πῶσα ὄρατᾷ ἐμπεῖον οἱ ἱστορικοί του... ἔκατ' ἔτη ἔρου ἐγρήσθησαν! Ἀλλὰ φυσικῶς, ἀρῶ τότε ἔχουν μετὰ καὶ δὲν ἠμποροῦσας νὰ τὰς διαβάξῃ, τὰς διαβάξῃς τώρα πού ἐμαγάλωσας ὥστε νὰ τὰς ἐνοῦσῃ εἰς τὴν ἐντίλειαν.

Ἐγγιγνύσῃ τὰ ψευδώνυμά των, δεχομαι μετὰ χαρῆς εἰς τὴν Ἀλληγορητικῶν μου καὶ εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους: Πηγάταισταν τῆς Περείας (Δ. Κ. αὐτὸ που προτιμᾷ; καὶ Ἡλιόσῃ Ἀστίνα (Ψ. Ω. αὐτὸ ἐξέλεξα.) Ἡ φίλη μου Ἐλένη Α. Μεταξὺ παρακαλεῖται νὰ ἐκλεθῇ ἄλλο ψευδώνυμον, διότι τὸ Ὀυράνιον Τέθρον που προτιμᾷ, εἶνε εἰς ἐλεύθερον. Τὴν ευχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμῶν νὰ σταλοῦν: ἡ Μεσομυθική Ἀσκή μὲ τὴν Αἰμιλιαν Λόβ, Φίλημα τοῦ Κωματος, Λαρίαν τῶν Γοτῶν, Ἀνδρότα τῆς Ἰδης καὶ Ἀγνοῦσῃαν Ψυχήν — ἡ Ἐσπερία Ἄρα μὲ τὴν Περικλαριώμενη Ἰουδαίον, Ἐμῆν, Νόμην τῶν Τεμπῶν, Κωνηγητῆρα Ἀρτεμῆν καὶ Κουροδαγκανιάρων — ὁ Μεγιστεύς μὲ τὴν Φαίδωμν καὶ Σερῆγγῃαν — ὁ Λορὸς τοῦ Γάρον μὲ τὸν Ἀπόστολον τοῦ Νέστορος, Ἐλαδιόσῃαν, Ὀυράνιον τὸν Καραμπαμπᾶ, Κληρομῆτιον καὶ Πίθηκον τοῦ Βορῆου — ὁ Πίσσηος τοῦ Πηλίου μὲ τὴν Ὀρειοπόλιον Ψυχήν, Ἀριστον Ποδηλάτην, Μυροβόλον Λαυραγῆν, Ζακυνθινὸν Ἀεράκι καὶ Φιλοπάτριον Ἰάδα — τὸ Μεσολογγικὸν μὲ τὸν Ἀργ

